

தெளிவத்தை ஜோசப்

குடை நிழல்

செய்துள்ள பணம்
பெறப்பட்டது
17/7/11

குடை நிலல்
Kudai Nilal

நூலாசிரியரின் ஏனைய படைப்புகள்

1. காலங்கள் சாவதில்லை - நாவல் 1974
2. நாமிருக்கும் நாடே.. - சிறுகதைத் தொகுதி 1979
(அரச சாகித்திய விருது பெற்றது)
3. பாலாயி - குறுநாவல் தொகுதி 1997
4. மலையக சிறுகதை வரலாறு - ஆய்வு 2000
(அரச சாகித்திய விருது, யாழ் சம்பந்தன் விருது பெற்றது)

குடை நீழல்

நாவல்

Kudai Nilal

Novel

தெளிவத்தை ஜோசப்

Theliwathai Joseph

எஸ். கொடகே சகோதரர்கள்

அரசு விருதுபெற்ற வெளியீட்டாளர்

675, பீ. டி. எஸ். குலர்தன் மாவத

கொழும்பு 10

குடை நழல்

முதற்பதிப்பு: 2010

ISBN: 978-955-30-2817-4

© தெளிவத்தை ஜோசப்

கணினி அமைப்பு:

சுப்பையா கமலதாசன்

கணினி ஒழுங்கமைப்பு:

எஸ். கொடகே சகோதரர்கள்

வெளியிடுபவர்:

எஸ். கொடகே சகோதரர்கள்

675, பி. டி எஸ். குலரத்ன மாவத்தை, கொழும்பு 10.

அச்சிடோர்:

சத்தூர் அச்சகம்

69, குமாரதாஸ் பிளேஸ், வெல்லம்பிட்டிய.

13404/1582/500

Kudai Nilal

(*Novel*)

First Edition : 2010

ISBN : 978-955-30-2817-4

© **Theliwathai Joseph**

Page Setting by

S. Godage & Brothers

Published by

S. Godage & Brothers

No. 675, P. de S. Kularatne Mawatha, Colombo 10.

Printed by

Chathura Printers

No 69, Kumaradasa Place, Wellampitiya.

13404/1582/500

சமர்ப்பணம்

மலையக இலக்கியத்துக்குக்
குறிப்பாகவும்
ஈழத்து இலக்கியத்துக்குப்
பொதுவாகவும்
ஒரு துணையாக
ஒரு சக்தியாக விளங்கிய
அமரர்
துரை வீஸ்வநாதன்
அவர்களுக்கு.

நன்றிகள்

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை
சுபமங்களா
நந்தலாலா
வீரகேசரி
மற்றும்
மேமன்கவி - அட்டை ஓவிய ஒழுங்கமைப்பு
மல்லியப்பு சந்தி திலகர்
சுப்பையா கமலதாசன்
திக்குவல்லை கமால்
சிங்கள தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றியம்.
எஸ். கொடகே சகோதரர்கள்

முன்னுரை

“குடை நிழல் இருந்து
குஞ்சரம் ஊர்ந்தோர்
நடை மெலிந்தோருர்
நன்னினும் நன்னுவர்”

என்கின்ற பழந்தமிழ்ப் பாடல் குறிக்கும் குடையின் நிழல் தான் இந்த நாவலின் மையம்.

குடை நிழல் இருந்து குஞ்சரம் ஊர்வோர் யாராக இருக்க முடியும்! மன்னர்கள், அரசர்கள், அரசியல் பலத்துடனான ஆளும் வர்க்கத்தினர் என்பதன் குறியீடு இது. அந்த நிழல் தரும் குடையையும் அவர்கள் ஏறி அமர்ந்து உலாவரும் அந்த குஞ்சரத்தையும் பிடுங்கி விட வேண்டும் என்னும் ஆவலுடன், முயல்வுடன் ஆத்திரத்துடன் நாவல் முற்றுப் பெறுகின்றது.

அரசியல் பலம் என்கின்ற ஒரே காரணத்தை முன்வைத்து வடக்கு கிழக்கு தீவிரவாதச் செயல்களைக் கட்டுப்படுத்துகின்றோம் என்கின்ற போர்வையில் சிறுபான்மை இனங்களின் மீது கட்டவிழ்த்து விடப்படுகின்ற அராஜகங்களை பதிவு செய்து வைக்கின்ற ஒரு முயல்வே இந்த நாவல். சம்பவங்களின் கோர்வுடனான ஒரு காலக்கட்டத்தின் சரித்திரம் இது. சுதந்திரத்துக்கு பின்னரான இலங்கையை

ஆட்சி செய்கிறவர்களாக இரு சாரார் உளர். இரண்டு பிரதான அரசியல் கட்சியினரே அந்த இரு சாரார். இந்த இரண்டு கட்சிகளும் மாறி மாறி இலங்கையை ஆட்சி செய்தாலும் பெரிதான வித்தியாசங்கள் இருப்பதில்லை.

எழுபதுகளில் நான் எழுதிய 'காலங்கள் சாவதில்லை' என்னும் நாவலில் யூஎன்பி வந்தாலும் சிரிலங்கா வந்தாலும் ஏழைகள் வாழ்வது கண்ணீரிலே...' என்று ஒரு பாத்திரம் பாடுவதாக ஒரு வரி வருகிறது. இன்று வரையிலான உண்மை நிலையும் அதுதான்.

இந்த நாவல் காட்டும் காலம் எந்த ஆட்சியின் காலம் என்பதை ஒரு சில இடங்கள் தொட்டுக் காட்டுகின்றன.

1948 ல் சுதந்திரம் கிடைத்ததன் பின் 1956 வரையிலான எட்டாண்டு ஆட்சி யூஎன்பி காரர்களுடையது. 1956ல் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய சிரிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் மூலஸ்தரான SWRD பண்டார நாயக்கா அவர்களின் அரசு இலங்கை அரசாங்கத்தின் ஒரு திருப்பு முனையாகும். ஒரு துணிச்சலுடன் பாரிய மாற்றங்களை அரசியலில் கொண்டு வந்தவர் அவர். கொண்டு வந்தது அவருடைய கட்சி.

ஈழத்துக் கலை இலக்கிய முயற்சிகளையும் அம்முயற்சிகளின் பிதாமக்களான கலைஞர்களையும் முதன் முதலாக கவனத்தில் எடுத்த அரசு அவருடையது. சாகித்திய மண்டலம்; கலாசார அமைச்சு போன்றவைகள் அவருடைய ஆட்சிக்காலத்திலேயே அமைக்கப்பட்டன. அந்த வகையிலும் சிரிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் ஒரு திருப்பு முனை ஆண்டும் இதே ஆண்டுதான். அந்த திருப்புமுனைத் தந்த புத்தெழுச்சியுடன் இலக்கியப் பிரவேசம் செய்தவன் நான். என்னுடைய சிறுகதைகள் எனக்குப் பிரபல்யத்தையும் இலக்கிய அந்தஸ்தையும் ஈட்டிக் கொடுத்தன.

'நாமிருக்கும் நாடே' என்னும் ஒரு சிறுகதை நூல்தான் வெளிவந்திருக்கிறது என்றாலும் இந்த அரை நூற்றாண்டு கால இலக்கியப் பணிகளில் அறுபது சிறுகதைகள் போல் எழுதியுள்ளேன். காலங்கள் சாவதில்லை என்னும் ஒரு

நாவல்தான் நூலாக வெளிவந்திருக்கிறது என்றாலும் இந்தக் குடை நிழலுடன் ஐந்து நாவல்கள் எழுதி இருக்கின்றேன்.

நாவல்களுக்கென்று வரையறைகளோ இலக்கணங்களோ இல்லாவிட்டாலும் தமிழ் நாவல்களுக்கென்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சில விதிமுறைகள் உண்டு என்றே எண்ணுகின்றேன்.

அவைகள் எதனுடனும் இந்தக் குடை நிழல் ஒத்துவரும் என்று நான் கருதவில்லை. கதாநாயகன் இல்லை கதாநாயகி இல்லை காதல் இல்லை... என்று ஏகப்பட்ட இல்லைகள்.

உலகப் புகழ் பெற்ற நாவலாசிரியர் முல்க்ராஜ் ஆனந்த் தன்னுடைய UNTOUCHABLES நாவலை காந்திஜியிடம் வாசித்துக்காட்டி அபிப்பிராயம் பெற லண்டனிலிருந்து அனுமதி பெற்று மிகச்சிரமத்துடன் இந்தியாவில் அவருடைய ஆஸ்ரமத்தை அடைந்திருக்கின்றார். ஒதுக்கப்பட்ட நேரத்தில் அவரை உள்ளே அழைத்த மகாத்மா 'ஏன் என்னைக் காண விழைந்தாய்' என்றாராம்.

'ஒரு நாவல் எழுதி இருக்கின்றேன் அதை உங்களிடம் வாசித்துக் காட்டி....' என்று முல்க்ராஜ் தொடங்கியதுமே காந்தி கூறினாராம் 'ஓ நாவல்.... ஒரு பெண்ணும் பையனும் காதல் செய்வதைப் பற்றி....' என்று.

'இல்லை ஐயா இது ஒரு தோட்டிப் பையனைப் பற்றிய கதை. தீண்டத் தகாதவனாக்கப் பட்டுவிட்ட ஒரு சிறுவனைப் பற்றி....' காந்தி கேட்டாராம் 'உன்னுடைய தோட்டிப் பையன் தோட்டிப் பையனாகவே இருக்கின்றானா அல்லது புத்திசாலியாக.... படித்தவனாக மாற்றி விட்டாயா' என்று.

நாவல் என்றால் காதல் செய்வதை எழுதுவது என்று காந்திஜியே நினைக்குமளவுக்கு ஒரு காலத்தில் நாவல் இருந்திருக்கிறது.

இந்த நாவலில் காதல் எல்லாம் இல்லை.

ஈழத்து இலக்கியத்தின் செழுமைக்கும், செல்நெறியின் நேர்மைக்கும் அது காட்டும் வாழ்வியலின் உண்மைத் தன்மையும் யதார்த்தமுமே காரணமாகிறது. ஈழத்துப் படைப்புக்களின் பலமே அதுதான் என்று நாங்கள் நினைத்துக்

கொண்டிருக்கையில் தமிழ்நாட்டு இலக்கியக்காரர்கள் அதையே ஈழத்து இலக்கியத்தின் பலவீனம் என்கின்றனர்.

'கதை என்றாலும் நீண்ட கதை என்றாலும் நீ உண்மைகளைத்தான் சொல்வாய் என்று நிச்சயமாகவே நம்புகின்றேன்' என்று ஒருவரி இந்த நாவலில் ஒரு இடத்தில் வருகிறது. அதுதான் அந்த உண்மைத் தன்மை.

இந்த நாவலின் சில பகுதிகளை தனித்தனியாகச் சில பத்திரிகைகள் வெளியிட்டுக் கௌரவித்துள்ளன..

குறிப்பாக நந்தலாலா என்னும் மலையக இலக்கியச் சிற்றிதழ் இந்த நாவலின் ஒரு அத்தியாயத்தை ஒரு சிறுகதையாக நன்றியுடன் பிரசுரித்திருந்தது. அவர்களுக்கு எனது நன்றிகள் உரித்தாகின்றன.

ஏழெட்டுப்பத்து சிறுகதைகளின் இணைவு ஒருநாவலாகி விட முடியாது என்கின்ற விமர்சகர்களின் கூற்றை நானும் எதுவித மறுப்புமின்றி ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றேன்.

ஆனாலும் இந்த நாவலின் நந்தலாலா வெளியிட்ட அந்தப் பகுதி ஒரு சிறுகதையாகத் தோற்றம் காட்டி இந்த பொது விதியையும் மீறத்தான் செய்திருக்கின்றது.

இந்த நாவல் உருவாவதற்குக் காரணமாயிருந்த 'தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை' யினருக்கும் - சுபமங்களாவுக்கும் எனது நன்றிகள்.

சுபமங்களா ஆசிரியர் கோமல் சுவாமிநாதனின் மறைவுடன் சுபமங்களா நின்று போனதால் இந்த நாவல் சுபமங்களாவில் தொடராக வரும் வாய்ப்பை இழந்து விட்டது. என்னைப் பொருத்த வரையில் இது ஒரு இழப்புத்தான். கூடுதலான வாசகர்களைச் சென்றடையும் வாய்ப்பு இதனால் இல்லாமல் போய் விட்டது. சுபமங்களா மற்றும் தேசியகலை இலக்கியப் பேரவையின் பரிசு பெற்ற நாவல் என்பதால் தனது பத்திரிகையில் தொடர் கதையாகப் போட விருப்பம் கொண்ட ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியர் நாவலைப் பெற்று வாசித்த பின் நிறைய அரசியல் பேசுகிறது' என்று திருப்பிக் கொடுத்து விட்டார்.

வாழ்வே அரசியல், அரசியலே வாழ்வு என்றாகி விட்ட நமது காலச் சூழலில் நாவலுக்கு மட்டும் அரசியல் விதிவிலக்கா என்ன.

வீரகேசரி தனது ஞாயிறு பதிப்பில் இந்த நாவலைத் தொடராக வெளியிட்டது. வீரகேசரிக்கும் எனது நன்றிகள்.

இந்த நாவலை நூலாக வெளியிட முதலில் ரஞ்சகுமாரும் பிறகு மாத்தளை கார்த்திகேசுவும் முன்வந்தனர். ஏனோ கைகூடவில்லை. எம்.டி குணசேன நிறுவனம் வாங்கி வைத்திருந்தது. தமிழ்ப்பகுதியின் பொறுப்பாளராக இருந்த செ.யோகநாதனின் மறைவுக்கு பின் எம். டி குணசேன தமிழ் நூல் வெளியீட்டை நிறுத்திக் கொண்டது. ஆகவே இது அங்கும் நூலாக வரவில்லை. சாரல் நாடனும் அந்தனி ஜீவாவும் வெளியிட முயன்றார்கள். நாவல் பிரதி எம். டி. குணசேனாவில் மாட்டிக் கொண்டதால் இம் முயற்சிகளும் கைகூடவில்லை. இவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள் உரித்தாகின்றன.

இலக்கியச் செயற்பாட்டுக்காகவும், அர்பணிப்பிற்காகவும் அரசு விருது பெற்ற கொடகே பதிப்பகம் இந்த நூலை வெளியிட்டுள்ளது. தங்களுக்கே உரித்தான கலா உணர்வுடன் நேர்த்தியாக இந்நாவலை நூலாக்கித் தந்துள்ள கொடகே பதிப்பகத்திற்கும் இந்நூல் வெளியீட்டில் துணை நின்ற சகலருக்கும் எனது உளமார்ந்த நன்றிகள் உரித்தாகின்றன.

என்றும் அன்புடன்
தெளிவத்தை ஜோசப்

291 - 12/A, NEGOMBO ROAD,
WATTALA.

1

இந்த நேரம் யாரிது! இப்படித் தட்டுவது! தூக்கத்திலிருந்து திடுக்கிட்டு எழுந்து அமர்ந்து கொண்ட நான் என்னையே கேட்டுக் கொண்டேன். கதவில் விழும் தட்டுதலில் வீடே அதிர்கிறது.

முன்பொரு தடவை இப்படித்தான் வீடு அதிர்ந்தது. அதிர்ந்ததா என்பதை அறுதியிட்டுக் கூற முடியாவிட்டாலும் அதிர்ந்தது போன்றதொரு உணர்வு தெரிந்தது. திடீரென்று எழுந்து தூக்க கலக்கத்துடன் சிறிது நேரம் கட்டிலில் அமர்ந்திருந்து விட்டு “ஒன்றுமில்லை கனவாக இருக்கலாம்” என்று மறுபடியும் படுத்துக் கொண்டோம்.

ஆனால் அடுத்தநாள் காலை பேப்பர்கள் கதை கதையாக எழுதி இருந்தன.

‘இலங்கையில் சில இடங்களில் குறிப்பாகக் கொழும்பின் சில பகுதிகளில் பூமி அதிர்ந்ததால் கட்டிடங்கள் ஒரு வினாடி ஆடி நின்றன.....’ ‘கண்சிமிட்டும் நேரம் ஆடி மறைந்த இந்த நில அதிர்வு இன்னும் சில வினாடிகள் நீடித்திருந்தால், இலங்கை போன்றதொரு சிறிய நாடு என்னவாகி இருக்கும். என்று கற்பனை செய்வதே கஸ்டமாக இருக்கிறது.....’ என்று

ஒரு சில பேப்பர்கள் ஆருடம் சொல்லியிருந்தன.

‘இந்த நில நடுக்கம் அரசியலில் பெரிய பெரிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தும். அரசு பெருந்தலைவர்கள் காணாமல் போவார்கள். அநாமதேயர்களாவார்கள்..... இந்த நிலவாட்டக் கிரகமாற்றம் இலங்கைக்கு சரியில்லை.....’ என்று

பூமி அதிர்வு தேவலாம் போல் இருக்கிறது! இரவு இரண்டு மணிக்கு கதவில் விழும் அடி எனக்குத்தான் காலம் சரியில்லை என்பதை உணர்த்துகிறது. மெதுவாக எழுந்து நடந்து உள் லைட்டைப் போட்டேன். இருள் கலைந்து விட்டாலும் தூக்கம் கலைவதாக இல்லை. குளிர் நீர் முகத்தில் அடிப்பதுபோல் கதவில் விழும் அடிகள் செவிக்குள் பாய்ந்து தூக்கத்தைக் கலைத்து விரட்டுகிறது.

முன் கதவைத் திறக்கத் தொடங்கினேன்

எங்கள் வீட்டு முன் கதவு திறப்பு வைபவம் ஒரு சரித்திர முக்கியத்தும் கொண்டது. ஆள் அம்பு யானை சேனை அனைத்தும் தேவைப்படும். முன்கதவின் அருகே சுவர் மூலையில் சாய்த்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் சப்பட்டையான நீண்ட இரும்புத்துண்டை எடுத்து கதவின் அடியில் விட்டு ஒரு கையால் லேசாக கதவை உயர்த்திக் கொண்டு கொண்டியை விலக்கினால்தான் கொண்டி திறபடும்.

முதல்நாள் இரவு எலிவிரட்ட; கரப்பான் பூச்சி நசுக்க; என்று பயன்படுத்தப்பட்டு கை மறதியாக இரும்புத் துண்டு இடம்மாறிவிட்டிருந்தால் முதலில் அதைத்தேடி எடுக்கவேண்டும். நல்லவேளை அப்படி ஒன்றும் இல்லை. இரும்பு அதே இடத்தில் இருக்கிறது.

முன்கதவு திறப்பட்டதும் தள்ளிக் கொண்டு உள் நுழைகிறது ஆறேழு தடித்த உருவங்கள். முகமுடிக் கொள்ளைக்காரர்களாக இருக்க முடியாது! உள் நுழைந்த முகங்களில் முடிகள் இல்லை என்பதுடன் கொள்ளைக்காரர்கள் கதவை தட்டித் திறக்க சொல்லமாட்டார்களே.

“எவ்வளவு நேரம் தட்டுகிறோம் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்....?”

தள்ளிக் கொண்டு உள் நுழைந்தவர்களில் ஒரு தடித்த மனிதன் சிங்களத்தில் கத்துகிறான். இரும்பு கம்பியும் கையுமாக நான் எதிரே நின்றதுகூட அவர்களுக்கு சினமேற்றியிருக்க வேண்டும். அவர்களைத் தாக்குவதற்கு தயாராக நிற்பதாகவும் அவர்கள் கற்பனை செய்து கொண்டிருக்கலாம்.

எவ்வளவு நேரம் என்றால் என்ன செய்யலாம்! இரவு இரண்டு மூன்றுமணிக்கு என்ன செய்து கொண்டிருப்போம்..... அயர்ந்து தூங்கி கொண்டிருந்தோம்.....!" அவனுடைய சிங்களக் கேள்விக்குச் சிங்களத்திலேயே பதில் கூறினேன்

"வாயை மூடு.... அதிகப் பிரசங்கி.... நாங்கள் பொலீஸ் தெரிகிறதா...." என்று மறுபடியும் சிங்களத்தில் கடித்த அந்த தடித்த மனிதன் எனது பின் கழுத்தில் அறைந்து அதே வேகத்தில் ஒரு உந்து உந்தினான். நான் இதைச் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை! இராத்தூக்கம் கலைந்து போன திரிசங்குநிலை வேறு! அவன் உந்தித் தள்ளிய வேகத்தில் முன்னால் ஓடிச் சமாளித்துத் தடுமாறி ஒரு கதிரையைப்பிடித்து நிற்கிறேன்.

என்னுடைய தூக்கக்கலக்கம் எல்லாம் பறந்து விட்டது. வயிற்றைச் சுழற்றிக்கொண்டு மேலெழுந்த பயம் வியர்வையாய் ஊர்கிறது. "நாங்கள் திடீர் சோதனைப் பொலீஸ்..... இவர்கள் அதிரடிப் படைப் பிரிவினர் தெரிகிறதா வீட்டில் யார் யார் இருக்கின்றீர்கள்.....? பெயர்கள் எல்லாம் பொலீசில் பதிந்த பத்திரம் இருக்கிறதா....?"

.....புது ஆட்கள் நாலைந்துபேர் உன் வீட்டில் தங்கி இருப்பதாக எங்களுக்கு தகவல்கள் வந்திருக்கிறது..... எங்கே அவர்கள்....? எனக்கு இது விடுகதைபோல் இருக்கிறது. "அப்படியாரும் எங்கள் வீட்டில் இல்லை." என்று அவசரமாகப் பதில் கூறினேன். அவன் என்னைப் பார்த்து ஒரு விகடப் புன்னகை சிந்தினான்.

"ஓவ்வொரு நாளும் ராவைக்கு ஆறேழு றாத்தல் பான் முன்கடையில் வாங்குவதாகக்கூட எங்களுக்கு தகவல் இருக்கிறது... ஒரு றாத்தல் ஒன்றரை றாத்தல் பான் என்றால்

சரிஉன் குடும்பத்துக்கு..... ஏழு நாத்தல் என்றால் ஏதோ இருக்கின்றது என்றுதானே பொருள்.....” எங்கே அவர்கள் மீண்டும் கர்ஜித்தான் அவன்

“அவர்கள் என்றால் யார்....”

“நீ கேள்வி கேட்கின்றாய்..... முதலில் அதை நிறுத்திக்கொள்.

கூடுதலாக பேசுகின்றாய் அதையும் நிறுத்திக்கொள்.....

உன்னைச் சுட்டுக் கொல்லவும் எங்களுக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. தெரிந்து கொள்..... இது எங்கள் கடமை..” எதுவாம் கடமை “ அதிகாலை ஆபீஸ், இரவிலே வீடு, மாத முடிவில் சம்பளம், கடன்பட்டுவாடாக்கள், மறுபடி ஆபீஸ், மறுபடி வீடு, மறுபடி கடன் மாதமுடிவில் சம்பளம் - என்று செக்கில் இணைத்த மாடுபோல் சுற்றிவரும் என்னைப் போன்ற அப்பாவினை சுட்டுக் கொல்வதா....” என்று நினைத்து துக்கப்பட்டேன்.

நான் தமிழன். அரசு, சட்டம், போலீஸ் ராணுவம், அவர்கள் நீட்டும் ஈட்டி முனைத்துப்பாக்கி இத்தியாதிகள்...! அவர்களுக்கு முன் நான் வெறும் மண்! குப்பை!

கழுத்தடியில் வடிந்திறங்கிய வியர்வை இடுப்பின் சாரக்கட்டை ஈரமாக்குகின்றது.

தட தட வென்று இன்னும் நாலைந்து காக்கிச் சட்டை உருவங்கள் உள் நுழைகின்றன. அறைகளுக்குள் நுழைய முயன்ற அவர்களைத் தடுக்க முயன்ற என்னை இழுத்து முன் ஹாலுக்குள் தள்ளி விட்டான் ஒருவன்.

மறுபடியும் தடுமாறி சமாளித்தேன்.

உள்ளே அவர்கள் தூக்க கலக்கத்தில் எப்படிக்கிடக்கின்றார்களோ!

மகனையும் மகளையும் விட்டுவிட்டாலும், மனைவி, தங்கை, அம்மா.... முன் கதவைத் திறப்பதற்குள் அவர்களை எழுப்பிவிட்டிருக்க வேண்டும்..... பெண்கள் படுத்திருக்கும் அறைக்குள் கேள்வி கேட்பாடின்றி இவர்கள் நுழைகிறார்கள்....

யார் நினைத்தது இப்படியெல்லாம் நடக்கும் என்று'

"யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வந்த நாலைந்து இளைஞர்கள் உன்னுடன் தங்கியிருப்பதாகத் தகவல் இருக்கிறது.... எங்கே அவர்கள்?"

குழம்பிப்போய்க் கிடக்கும் என்னிடம் ஒரு குதர்க்கமான புதுக்கேள்வியை, புதிர்க்கேள்வியை போடுகிறான் ஒருவன். வேற்று மனித நடமாட்டத்தால் அலறியடித்துக்கொண்டு எழுந்தப் பெண்களை அலங்கோலமாக இழுத்து என்னிடம் வீசினார்கள்.

'என்னங்க இதெல்லாம்... ' என்று கண்களால் கேட்கின்றாள் மனைவி. வாய்விட்டு அழமுடியாத நிலை.

தெரியவில்லை...' என்கிறேன் அதே ஜாடையில். எங்கள் அத்தனைப் பேரையும் நடு ஹாலில் நிற்க வைத்து விட்டு ஏதோ கொள்ளைக்காரனின் வீட்டை சோதனை செய்வதுபோல் மூலைமுடுக்கெல்லாம் தேடுகின்றனர்.

தமிழ் திரைப்படங்களில் வரும் வருமானவரி அதிகாரிகளைப்போல் கட்டிடடி, தலையணையடி, மேசையடி, என்று துருவுகின்றனர். "எங்கே அவர்கள்" மீண்டும் சிங்களத்தில் கடித்தான் அவன் "அப்படி யாரும் இல்லை எங்கள் வீட்டில் இதோ என் மனைவி, அம்மா, தங்கை, இரண்டு பிள்ளைகள்.... அவ்வளவுதான்...." அப்படி நடந்தது, இப்படி நடந்தது, அங்கே நடந்தது, இங்கே நடந்தது என்று நாங்கள் கேள்விப் பட்டதெல்லாம், பேப்பர்களில் படித்ததெல்லாம். எனது வீட்டில் எனது முகத்துக்கடியில் நடைபெறுகிறதோ....!"

"யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர்கள் உன்னுடன் தங்கியிருப்பதாக"

"யார் சொன்னது" கேட்டேன் கோபமாக. 'எனக்கு சம்பந்தமில்லாத விஷயங்களைப் பற்றி என்னிடம் கேட்க வேண்டாம்..... நான் பதுளையிலிருந்து வந்தவன்.... கொழும்பில் முப்பது வருடத்துக்கு மேல் வசிக்கிறேன்.... உத்தியோகம் பார்க்கிறேன்..... இந்த வீட்டிலேயே மூன்று வருடங்களுக்கு மேல் இருக்கிறேன்....'

“ஓ....பதுளையா..... மலைநாட்டுப்புலி....” என்கிறான் ஒருவன்

“தொண்டமான் புலியா....! செல்லச்சாமி புலியா....” என்கிறான் இன்னொருவன். தொண்டமான் என்றால் என்ன, செல்லச்சாமி என்றால் என்ன, அமிர்தலிங்கம் என்றால் என்ன, ஆனந்த சங்கரி என்றால் என்ன.... எல்லோருமே இவர்களைப் பொறுத்தவரை புலிகள் தான். அரண்டவன் கண்கள்!

“இருபது வருஷம் முப்பது வருஷம் என்று இங்கே இருந்து கொண்டோன் புலிகளுக்கு ஒத்துக்கொடுக்கிறது..... இடம் காட்டுகிறது..... ஆள் காட்டுகிறது.... சும்மாகெடுத்த கொழும்புல இங்கே குண்டு..... அங்கே குண்டு...” ஒருவன் என் தலை முடியைத் திருகிப் பிடித்து ஆட்டுகிறான்.

கொழும்பில் குண்டு வெடிக்கும் கதைகள் பற்றி ஏன் என்னிடம் கேட்கின்றார்கள்..... அம்மாவாசைக்கும் அப்துல்காதருக்கும் போல்....! மொட்டைத்தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் எப்படி முடிச்சு போடமுடியும். இவர்கள் போட்டாலும் போடுவார்கள்! குண்டு எப்படி இருக்கும் என்றுக்கூட அறியாதவன் நான். இதையெல்லாம் எப்படி இவர்களுக்கு புரிய வைப்பது.

மிகவும் குழம்பிப்போய் இருக்கிறேன்.

இவர்களிடம் எதைச் சொல்லியும் பயனில்லை என்பதை உணர்கின்றேன்.

அம்மாவைப் பார்க்கிறேன், தங்கையைப் பார்க்கிறேன், மனைவியைப் பார்க்கிறேன், பிள்ளைகளைப் பார்க்கிறேன். எல்லா முகங்களிலும் ஏக்கம். பரிதாபமாக என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன. யாரோ ஒரு அந்நியன், முன்பின் தெரியாத ஒரு மூன்றாவது மனிதன் என் மயிரைப்பிடித்து ஆட்டியது அவர்களுக்குப் பொறுக்கவில்லை.

தாங்கமுடியாத துன்பத்தையும் மனக்கிலேசத்தையும் தருகின்றது.

அம்மாவின் முகம் என் முகத்தை அப்படியே தனக்குள் ஐக்கியமாக்கிக் கொள்ளத் துடிக்கிறது. அப்படியே என்னை உறிஞ்சி எடுத்து தனது கருப்பைக்குள் மறைத்துக்கொள்ளத்

துடிக்கிறது அந்த பெற்ற மனம். மகனையும் மகளையும் இறுக்கி அனைத்தப்படி கலக்கம் நிறைந்த கண்களுடன் மனைவி நிற்கிறாள்.

குழந்தைகளின் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் சாட்டில் என் முகத்தை விலக்கிக் கொள்ள முயல்கிறான்.

நேருக்கு நேர் என் முகத்தை ஒரு வினாடி பார்த்து விட்டாள் என்றால் ஓவென்று கதறி விடுவாள் - பாவம். நானே உலகம் என்று வாழ்ந்து விட்டவள்.

மகன் அம்மாவை இறுகப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் எப்போதும் அம்மாவின் கட்சிதான்!

அவனை ஒரு நல்ல தமிழ்ப் பாடசாலையில் சேர்த்துவிட வேண்டும். அதற்காகவே வேறு வீடு பார்க்க முனைந்தோம்.

மகளும் அம்மாவின் பிடிக்குள்தான் என்றாலும் பார்வை என்னையே மொய்த்து மொய்த்து மீள்கிறது.

மகள் எப்போதுமே என் கட்சிதான். எப்போதும் எதற்கும் அப்பா வேண்டும் அவளுக்கு. அம்மாவுடனான, அண்ணாவுடனான சின்னச்சின்ன பிரச்சனைகளுக்கும் தீர்வுகாண அவளுக்கு அப்பா வர வேண்டும்.

நேற்று பகல் சாப்பட்டின் போதுகூட அம்மாவுடன் ஒரு றகளை.

நேற்று பகல் எங்கள் வீட்டில் மீன் குழம்பு.

மகள் மீன் சாப்பிடுவதில்லை! அவளது மறுப்பின் நியாயம் கருதி நானும் வற்புறுத்தவில்லை.

முன்பெல்லாம் மீன் என்றால் விரும்பி சாப்பிடுவாள். சின்ன மீன் என்றால் மாத்திரம் சற்றே சங்கடப்படுவாள். துண்டு மீன் என்றால் முள் பிரச்சினை கிடையாது. மிகவும் விரும்புவாள். அம்மாவின் மீன் குழம்பு வைப்பே ஒரு தனித்துவமானது. தனிச்சுவையானது. கிராமப் புற சிங்களப்பெண்கள் பலாக்காய்கறி சமைப்பதுபோல. ஒரு அருமையான கைப்பக்குவம் அது!

வெறும் குழம்பை வெறும் தட்டில் விட்டு வழித்து வழித்துச் சுவைப்போம். நானும் மகளும். அப்படி இருந்தும் இப்போது மீன் குழப்பு சாப்பிட மறுக்கிறாள் என்றால் அதற்கானவலுவான காரணங்கள் உண்டு.

கொஞ்ச காலத்துக்கு முன் எதுவிதமான கேள்வி கேட்பாடுகளுமின்றி இளைஞர் யுவதிகள் கொன்று குவிக்கப்பட்டனர். டயர் போட்டு எறிக்கப்பட்டனர்.

காலெரிந்த, அரையெரிந்த பிணங்கள் காடு மேடென்று கிடந்தன. கூடுதலானவை ஆறுகளில் எறியப்பட்டன.

வாயுப்பி வயிறுப்பிக் கரையொதுங்கி மனிதர்களை பயமுறுத்தியவை ஒன்றிரண்டு! மீதியெல்லாம் ஆற்றிலோடி கடலுக்குள் சங்கமித்து மீன்களுக்கு உணவாகின.

மனிதர்கள் மட்டுமா மீன் தின்னலாம்! மீன்களும் மனிதர்களைத் தின்ன வேண்டாமா! ஓடும் வண்டியிலும் வண்டி ஓடத்திலும் ஏறும் வரலாறுகள் தான்.

அரசு இயந்திரத்தை செயலிழக்கச் செய்யும் உறுதியுடன் மேற்கிளம்பிய தென்னிலங்கைக் கிளர்ச்சிகாரர்களை அரசு அடக்கி காட்டியவிதம் இது.

ஒருநாள் மனைவி சமையலுக்காக மீன் அரிந்து கொண்டிருந்தாள். வழக்கம்போல் மகளும் உடனமர்ந்து ஒத்தாசை செய்து கொண்டிருந்தாள். அரிந்த மீனின் அடிவயிற்றை நசுக்கிக் குடல் எடுக்கும்போது பிதுக்கிய வேகத்தில் விரல்களுக்கூடாக நழுவி ஓடித் தனியாக தரையில் விழுகிறது ஒரு விரல் துண்டு. மனித விரல்! வர்ணம் பூசிய நகத்துடனான ஒரு சுண்டு விரல் துண்டு.

மகள் பயப்படக்கூடும் என்பதால் தாய் லாவகமாக மறைக்க முயன்றிருக்கின்றாள். சின்னஞ்சிறிசுகள் ஆர்வம் மிக்கவர்களாயிற்றே.

‘அது என்னம்மா’ என்றவள் தெறித்தோடி விழுந்த விரல்துண்டைக் கண்டுவிட்டதும் ‘சீக்கே’ என்றப்படி எழுந்தோடிவிட்டாள். அந்த சம்பவத்துக்குப் பிறகு மீன் என்றாலே அவளுக்கு ஒரு அறுவறுப்பு. சாப்பிட மறுப்பாள். சாப்பிட மாட்டாள். நானும் வற்புறுத்துவதில்லை.

வீட்டில் மீன் குழம்பு என்றால் ஏதாவது மகளுக்கு தனியாக இருக்கும். நேற்றும் மீன் தான். தனியாகச் சமைத்திருக்கும் குழம்பை எடுத்துக் கொடுக்காமல் தாய் மீன் குழம்பை மகளிடம் தள்ள 'பாருங்கப்பா.....' என்று மகள் சினுங்க.... நான் எழுந்து போய் மற்றக் குழம்பை எடுத்து வந்து மகளுக்கு ஊற்றினேன்.

'நீங்கள்தான் அவளைக் கெடுக்கிறது....' என்று பொய்யாகக் கோபித்துக் கொண்டாள் மனைவி. மகள் ஒரு நழுட்டுச் சிரிப்புடன் தாயைக் கேலி செய்தபடி ஓரக்கண்களால் என்னை நோக்கிக் கண் சிமிட்டுவாள்.

HE IS MY EVERYTHING
HE IS MY ALL – HE IS MY EVERY THING
FOR GREAT THINGS AND SMALL
HE GAVE HIS LIFE FOR ME.....

என்று ஏசுவின் நவநாள் பிரார்த்தனையின் போது படிக்கப்படும் பாடலை உயர்ந்த குரலில் பாடினாள் அம்மாவை உசுப்பிவிட.

'அப்பா இருக்கிறவரைக்கும் தானே..... போயிறட்டும் உனக்கு செய்றேன் வேலை' என்றாள் மனைவி. 'அப்பா போயிறட்டும்' என்று மனைவி கூறியது விளையாட்டுக் கோபத்துடன் தான். அதுவும் ஆபீசுக்குப் போயிறட்டும் என்பதைக் குறிக்கத்தான்.

ஆனால் இங்கு நடைபெறுபவைகளைப் பார்த்தால் அப்பாவைக் கொண்டு போய்விடுவார்கள் போலிருக்கிறது. மகளின் முகத்தை என்னால் பார்க்க முடியவில்லை. ஆர்வமும் உற்சாகமும் மிகுந்த அந்த கண்கள் கலங்கிப்போய்..... 'அப்பாவை ஒன்றும் செய்யாதீங்க.... அடிக்காதீங்க.....' என்று அச்சத்துடன் அவர்களைக் கெஞ்சுவது போல்.....

'யாரும் இருந்ததற்கான அடையாளம் கூட காணவில்லை.....' என்கிறான் ஒருவன். 'ஆளும் இருக்காது அடையாளமும் இருக்காது..... இவர்கள் ஊரை வித்தவர்கள்....'

உன்னையும் என்னையும் விக்மாட்டானுங்களா என்ன.... நாம் கதவைத் தட்டியதும் திறந்தான்களா! இல்லையே.... திறந்ததும் எப்படி நின்றான் இவன்.... கையில் இரும்புக் கம்பியுடன் ஏழெட்டுப்பேருடன் வந்ததால் தப்பினோம்.... ஒருவர் இருவர் என்றால் தொலைந்தோம்.....' என்று கோபமாகக் கூறுகின்றான் குழுவிற்கு தலைவன் போலிருந்த தடித்த போலீஸ்காரன்.

அவன் என்ன பேசுகிறான் என்பதே எனக்குப் புரியவில்லை. ஒரே குழப்பமாகவிருந்தது. வயதான அம்மாவையும் பிள்ளைகளையும் விட்டுவிட்டு எங்கள் மூவரையும் ஜீப்பில் ஏற்றிக் கொண்டார்கள்.

பிள்ளைகள் அழத்தொடங்கி விட்டார்கள். அம்மாவால் அழமுடியவில்லை! பிள்ளைகளைத் தோற்றுவதன் மூலம் தன்னையும் தேற்றிக் கொள்கின்றார்கள்.

'அழவேண்டாம்.... பயப்படாதீர்கள்..... ஒன்றும் நடக்காது.... நாம் குற்றமெதும் செய்யவில்லையே போனதும் திரும்பி வந்துவிடுவோம்.....' என்று மெதுவாகக் கூறினேன் ஜீப்பை தெருமுனையில் நிறுத்தினார்கள். இருள் அரசோட்சிக் கொண்டிருந்தது. மின் விளக்குக் கம்பத்தினடியில் ஒரு ஏழெட்டுப்பத்து போலீஸ்காரர்கள் சூழ ஒரு வெள்ளை வேன் நிற்கிறது.

வேனுக்குள்ளும் இருட்டு. முழுமுக்காட்டுடன் கண்களுக்கு மட்டும் இரண்டு ஓட்டைகளுடன் உட்காந்திருக்கிறது அந்த உருவம். லைட் கம்பத்தினடியில் சற்றே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் வெளிச்சத்தில் என்னை நிறுத்தினார்கள்.

கேமராவின் முன் போட்டோவுக்காக நிற்பதைப் போல நான் நிற்கிறேன். வேனின் இருட்டுக்குள் உட்காந்திருக்கும் முகமுடி மனிதனுக்கு வெளிச்சத்தில் நிற்கும் என்முகம் தெரியவேண்டும். இந்த அடையாள அணிவகுப்புப்பற்றி எல்லாம் நான் நிறையவே கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். படித்தும் இருக்கிறேன். வேனுக்குள் உட்கார்த்தி வைத்திருப்பவனை 'தலையாட்டி' என்று குறிக்கின்றார்கள். போலீசிடம் அல்லது படையினரிடம், அகப்பட்டுக் கொண்ட அல்லது சரணடைந்த,

வடகிழக்கு அல்லது தென்னிலங்கைப் போராட்டங்களில் பங்குகொண்ட ஒருவனாக அல்லது அவர்களுடன் நெருக்கமான தொடர்புடையவனாக அவன் இருப்பான். தங்களுக்குக் கிடைக்கும் புகார்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு இப்படி என்னைப்போல் பிடித்துக் கொண்டு வருகின்றவர்களை, உட்கார்த்தி வைத்திருக்கும் அவன் முன் நிறுத்துவார்கள். என்னை அவன் பார்க்கலாம். அவனை நான் பார்க்க முடியாது.

தன்முன்னால் நிற்பவர்களை நன்றாகக் கூர்ந்துப் பார்த்துவிட்டு இவனுக்கு ஏதாவதொரு விதத்தில் தங்களுடன் தொடர்பு அல்லது சம்பந்தம் இருந்ததா அல்லது இல்லையா என்பதை தலையாட்டல் மூலம் தெரியப்படுத்துவான் அவன். அதனால் தான் 'தலையாட்டி' என்னும் பெயர்

'ஆம்' என்று அவன் தலையை ஆட்டிவிட்டால் தொலைந்தது. ஜீப்புக்குள் அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு போய்விடுவார்கள். பிறகு தேடிப் பிடிப்பதே கஷ்டம்தான். அந்தப் பகுதிக்குப் பொறுப்பான போலீஸ் ஸ்டேஷனில் ஓடிப்போய் கேட்டால் 'நாங்கள் வரவில்லையே..... யார் பிடித்துக் கொண்டு போனது என்று எங்களுக்குத் தெரியாதே..... பாருங்கள் ஆள் இருக்கிறதா றிமாண்டில்.....' என்று கையை விரித்துவிடுவார்கள். 'பாலத்தடியில் நின்று ஆற்றில்தான் பார்க்க வேண்டும்' என்று தங்களுக்குள் பேசிக் கொள்வார்கள். 'இல்லை' என்று அவன் தலையை ஆட்டிவிட்டால், குண்டிப்பக்கம் பூட்ஸ் காலால் செல்லமாக ஒரு உதை கொடுத்து 'ஓடிப்போ' என்று விரட்டிவிடுவார்கள். லைட் கம்பத்தினடியில் என்னை நிறுத்தினார்கள். என்னுடைய தலைவிதி இப்போது அவனுடைய தலையாட்டலில் இருக்கிறது.

அவன் யாராக இருக்கக் கூடும்!

எப்போதாவது, ஏதாவதொரு விதத்தில் எனக்கு அறிமுகமானவனாக இருப்பானா! பழைய பகைகள் ஏதாவது இருக்குமா! தவறுதலாகவோ, அல்லது ஏதாவதொரு பழைய பகையின் கோபத்திற்காகவோ 'ஆம்' என்று தலையை ஆட்டிவிட்டானென்றால்.....

என் கதி என்ன ஆவது!

வயதான என் தாய்.... என்னை நம்பி இருக்கும் என் குடும்பம் தங்கை, மனைவி, குழந்தைகள்..... மனம் அலை மோதுகிறது. கண்களை மூடிக்கொண்டேன் நிரம்பி நின்ற வேதனை கண்ணீராய் புருவ விளிம்புகளை நனைக்கின்றது. தலையாட்டி தலையை ஆட்டி முடித்து விட்டான் போலிருக்கிறது. மீண்டும் என்னை இழுத்து ஜீப்புகள் போட்டுக்கொண்டார்கள். மனைவியையும் தங்கையையும் வீட்டுக்குப் போகும்படி விரட்டுகின்றார்கள்.

‘அவரை விட்டுவிடுங்கள், அவர் ஒன்றும் அறியாத அப்பாவி’ என்று பெரிய பொலீஸ்காரன் காலில் விழுந்து கெஞ்சுகிறான். அவனுக்கே பாவமாக இருந்திருக்க வேண்டும். ‘பயம் வேணாம், ஒரு வாக்குமூலம் எழுதிகிட்டு நாளைக்கு, எப்படியும் நாளைக்குள்ள அனுப்பிடுவோம் நீங்க போறது...’ என்று அரசத்தமிழ் பேசிவிட்டு ஜீப்பின் முன் கதவைத் திறந்து மூடிக்கொண்டான். துப்பாக்கிகள் சகிதம் இரண்டு போலீஸ்காரர்களின் நடுவில் நான். இப்படியானதொரு கதாநாயகக் கோலத்தை நான் கனவில் கூடக் கண்டதில்லை. ‘அவர் அப்பாவி அவர் அப்பாவி என்று அரற்றிய மனைவியின் குரல் எனது காதுகளில் ரீங்காரமிடுகின்றது. அப்பாவியோ, கபடதாரியோ.... நான் தமிழன். அதுவே இப்போதைய சங்கடம்.

அனாதரவாய் இருட்டுக்குள் தெரியும் மனைவியினதும், தங்கையினதும் சோகம் ஏந்திய முகங்கள் என் பார்வையில் பட்டுப்பட்டு மறைகின்றன. ‘இந்த இருட்டில் இது ரெண்டும் எப்படித் தனியாகப் போகும்’ என்று கவலைப்பட்டேன். ‘கூட்டி வந்ததுபோல் கூட்டிப் போய் விட வேண்டாமா.....? எனக்கு கோபம் வந்தது. நான் போலீஸ் ஜீப்பில் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன்.

நாங்கள் வேறுவீடு பார்க்கத் தொடங்கியதற்குக் காரணம் முன் கதவல்ல. எங்கள் வீட்டின் முன் கதவு மூட திறக்க பெரும் சிரமம் தான் என்றாலும் நாளடைவில் பழக்கமாகி விட்டது. நாங்கள் பழக்கப் படுத்திக் கொள்ளாத சிரமங்களா. இந்த வீட்டின் கதவை சரிப்பண்ணித்தரும்படி எங்கள் வீட்டுகாரரிடம் எத்தனையோ முறை சொல்லிப்பார்த்து விட்டோம். ஆகட்டும் பார்கலாம் என்பார். பிறகு அவ்வளவுதான். ஆகவும் இல்லை பார்கவும் இல்லை.

எங்களது சிரமங்களை நாங்களும் வாய் வலிக்கும் வரை சொல்லிச் சொல்லி சலிப்படைந்து விட்டோம். குருடனுக்கு கண்ணாடி போட்டுப் பார்த்த கதை தான் எங்கள் கதவுக் கதையும். இப்போதெல்லாம் எங்களுக்கு கதவு ஒரு பிரச்சினையே இல்லை. வாழ்க்கைக்கு உணவு முக்கியம்தான். ஆனால் உணவு மட்டுமே வாழ்க்கையாகி விடுவதில்லை என்பது போலத்தான் இந்த வீட்டுக் கதவு விவகாரமும்.

வீட்டுக்கு கதவு முக்கியம் ஆனால் கதவே வீடாகி விடுவதில்லைதானே. ஆகவே நாங்கள் வேறு விடு பார்க்கத் தொடங்கியதற்குக் காரணம் முன்கதவல்ல. மகனை ஒரு நல்ல தமிழ் பாடசாலையில் சேர்த்துவிட வேண்டும் என்பதுதான் எங்களுடைய ஆசை.

இப்போது நாங்கள் இருக்கும் பகுதியில் ஒரு நல்ல தமிழ்ப் பாடசாலை இல்லை. இருக்கும் ஒன்றும் தோட்டத்து பாடசாலை மாதிரி தான். ஆகவே வீடு மாறியாவது மகனை

ஒரு நல்ல பாடசாலையில் போட்டுக்கொள்ள வேண்டும் என்பது எங்களுக்குள் விருட்சமாக வளர்ந்து வேரூன்றி நிற்கிறது.

தோட்டத்துப் பாடசாலை அத்தனை கேவலமாகி விட்டதா என்று யாராவது கச்சைக் கட்டிக் கொண்டு கிளம்பி விடாதீர்கள்.

அது அப்படித்தான்!

நானும் அதில் படித்தவன்தான்!

சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால் அந்தப் பாகற்காயிற்குள் கிடந்த பூச்சி நான். கசப்பைப் பற்றி யாரும் எனக்கு சொல்லித்தர வேண்டியதில்லை. எங்கள் வீட்டின் அருகாமையில் ஒரு சிங்களப் பாடசாலை இருக்கிறது. அருமையான அந்தப் பாடசாலையின் சிங்கள மீடியத்தில் ஆரம்பத்திலிருந்தே சேர்த்து விடலாம்தான். சிங்களத்தில் படிப்பதால் நிறைய வசதிகளும் வாய்ப்புகளும் பிறகு கிடைக்கலாம்தான்! இப்படியும் செய்யலாம் என்று இரண்டு மனதாக இருந்த என்னை 'அப்படி ஏதும் செய்து விடாதே' என்று ஒரே மனதாக்கியன் என் நண்பன்.

கொழும்பின் ஆரவாரம் வேண்டாம் என்று கிராம குழலுடனான ரோட்டோரமில்லாத ஒரு ஒதுக்குப்புறத்தில், மா, தென்னை, வாழை என் மரங்களடர்ந்த தோட்டத்துடன் வத்தளையில் வீட்டுத்துக் குடியேறினான். தமிழ்ப் பாடசாலையைப் பொறுத்தவரை வத்தளையிலும் இதேகதைதான். தேர்தலில் நிர்வாகிகள் கூட 'தமிழ்ப் பாடசாலையின் தரத்தை உயர்த்துவேன்', ஒரு நல்ல தமிழ்ப் பாடசாலையை உங்கள் பிள்ளைகளுக்காக நிர்மாணித்துத் தருவேன்' என்று தமிழர்களின் வாக்குகளுக்காக மேடையில் ஏறிப் பிரச்சாரம் செய்யும் அளவுக்கு கீர்கெட்டுப் போய்விட்ட சங்கதி இது.

ஆகவே வத்தளையில் குடியேறிய எனது நண்பன் தனது மகனை சிங்கள மீடியத்தில் சேர்த்துவிட்டான். பையன் கெட்டிக்காரன். நன்றாகவே படித்தான். வகுப்புக்கு வகுப்பு திறமையுடன் சித்தியடைந்தான். மற்ற பையன்களை விடவும் நல்ல மார்க்குகள் வாங்கினான். ஆசிரியர்கள்

மற்ற மாணவர்களுக்கு இவனை உதாரணம் காட்டினார்கள். 'தமிழ்ப்பையன் பாருங்கள், சிங்கள மீடியத்தில் எப்படி பிரகாசிக்கிறான்.....சிங்களப் பையன்கள் நீங்களும் இருக்கின்றீர்களே' என்று

நண்பனுக்கும் பெருமையாகத்தான் இருந்திருக்கிறது. பாடசாலை விழாக்கள், பரிசளிப்பு விழாக்கள் என்று, மகனை வைத்துத் தகப்பனும் பெருமைப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறான். பையன் வளர வளர, வகுப்பு உயர உயர தன் மகனைத் தானே இழந்து வரும் ஒரு உணர்வு நண்பனுக்கு எழத் தொடங்கியுள்ளது. பெற்றோர் தினத்துக்கு அப்பா வருவதற்கான சந்தர்ப்பம் கிடைக்காத நாட்களில், அம்மா வருவதை அவன் மறுத்திருக்கிறான். 'அம்மா வேண்டாம்ப்பா..... அம்மாவைக் கண்டோடனையே 'நீ தமிழானு' கேலி பன்றானுங்கப்பா' என்று ஒரு தடவை மகன் கூறியதும் நண்பன் திடுக்கிட்டிவிட்டான். நண்பனின் மனைவி தோட்டத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவள். அந்தக்காலத்து ஆங்கிலக் கல்வியில் எட்டாவது படித்தவள்.

பள்ளிக்கூடக் காதல். பிறகு திருமணம். பிறகு கொழும்பு நோக்கிய நகர்வு. ஓரளவு நல்ல நிலையில் வாழ்கின்ற மிகவும் அன்யொன்யமான தம்பதிகள். எழுதிவைத்த ஒரு மலையகத் தமிழ் முகம் அந்தப் பெண்ணுக்கு. அதுதான் மகனின் இடைஞ்சல். மனைவியைப் பற்றி யாராவது குறை கூறினாலோ, குறையாக பேசினாலோ பொறுத்துக்கொள்ள முடியாத மனம் நண்பனுடையது. மாமி வீட்டாருடனேயே சில சமயங்களில் முரண்பட்டுக்கொள்வான். மகள்தானே என்னும் உரிமையில் அவர்கள் குறை சொல்ல நேர்ந்தால்.

மகனே இப்போது மறுக்கின்றான்; என்பதறிந்து மனம் ஓடிந்து போனான். என்னிடம் ஓடிவந்து தான் தனது மனக்குறைகளை வெளியேற்றி ஆறுதல் தேடுவான். 'துட்டகைமுனு தான் வீரனென்றும் எல்லாளன் என்பவன் அரசனே அல்ல அவன் ஒரு கோழை என்றும் மகன் வாதிடுவானாம். இந்தியத் தமிழர்கள் இந்த நாட்டின் வளத்தினைக் கொள்ளையிட வந்தவர்கள்தான் என்பானாம்.

அணிவகுப்பு மரியாதையின்போது ராஜீவ் காந்தி அடிப்பட்டதை நியாயப்படுத்துவானாம். நண்பனின் மனைவி ஒரு தீவிர கிரிக்கெட் ரசிகை - ரசிகை என்ன ரசிகை கிரிக்கெட் பைத்தியம் - இலங்கை இந்திய அணிகள் விளையாடும்போது இந்திய அணியின் வெற்றிக்காக ஏங்குவாள். வென்றதும் கைதட்டி வாழ்த்துக்கூறி பரபரப்பவள்.

மகனோ நேர் எதிர்!

இந்தியாவும் பாக்கிஸ்தானும் விளையாடும் போது கூட பாக்கிஸ்தானுக்கே ஆதரவு தெரிவிப்பவன் மகன். இந்தியாதான் பெரிது அதுதான் முக்கியம் என்றால் போய்விட வேண்டியது தானே இங்கே ஏன் நோண்டிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்..... என்று கோபிப்பானாம்.

எனது நண்பன் போன்ற தொரு சராசரித் தமிழனால் - அதுவும் இந்திய வம்சாவளித் தமிழனால் இவைகளை ஜீரணிக்க முடியவில்லை. சிங்களப் பாடசாலைகள் எப்படி எப்படி ஒரு மாணவனை உருவாக்குகின்றதோ அப்படியேதான் நண்பனின் மகனும் உருவாகிக் கொண்டிருந்தான்.

தமிழ்ப் பாடசாலைகளில் தமிழர் பெருமைகளும் சிங்கள மீடியத்தில் சிங்களவர் பெருமைகளுமே முன்வைக்கப்படும்போது, மாணவர்கள் மனதில் பதியவைக்கும் போது தமிழ் - சிங்கள ஐக்கியம் எப்படி வரும் - எங்கிருந்து வரும்.

வானத்திலிருந்து குதித்தா வரப்போகிறது!

நாங்கள் படித்த காலத்தில், ரத்தினசாமியும்; ரத்தினபாலாவும்; சோமதாசாவும்; சோமசுந்தரமும் புகார்தீனும் ஒன்றாகத்தான் உட்கார்ந்து படித்தோம். அந்த அன்யோன்யம் எங்களிடம் இன்றும் இருக்கவே செய்கிறது. இப்போது அடிதடிகள் ஆரம்பமாவதே மாணவர்கள் மத்தியிலிருந்து தான்.

பல்லின மக்கள் வாழுகின்ற நமது நாட்டில் இனங்களுக்கிடையிலான முரண்பாடுகள் கூர்மை பெறுவதற்கான முக்கிய காரணியாக அமைகிறது. கல்வி. ஒரு பொதுவானதும் முக்கியமானதுமான தேசிய அடையாளத்தை

உருவாக்குவதற்குப் பதிலாகத் தனிதனியான இனத்துவ அடையாளங்களை உருவாக்குவதற்கான கருவியாகக் கல்வி பயன்பட்டுள்ளமை எத்தனை துரதிஷ்டமானது.

நண்பன் அழாத குறையாக என்னிடம் கூறுவான். நான் செய்த தவறை நீயும் செய்துவிடாதே என்று.

நல்லதொரு தமிழ்ப் பாடசாலையில் மகனை சேர்த்துவிட வேண்டும் என்பதற்காகவே வீடு தேடத் தொடங்கினோம் - அதுவும் வெள்ளவத்தைப் பக்கம்.

வீட்டுக்காரரிடம் மெதுவாக அறிவித்த போது 'இந்த மாசக் கடைசிலயா அல்லது அடுத்த மாசமா.....' என்று கேட்டார். எப்போது காலி பணர்நீங்க என்று கேட்டவர் 'ஏன்' என்று கேட்கவில்லை. கேட்கவும் மாட்டார். 'இன்னும் நிச்சயமில்லை. சரியா சொல்லுறமே...' என்று மட்டும் கூறி வைத்தோம்.

இந்த வீட்டுக்கு நான் ஐயாயிரம் ரூபாய் வாடகை கட்டுகிறேன். ஒன்றரை வருட வாடகையை முண்பணமாகக் கொடுத்திருக்கிறேன். கொஞ்சநஞ்சக் காசல்ல. களையாக ஒரு லட்சம் ரூபாய்!

கணக்கு உதைக்கிறதே என்கின்றீர்களா!

கணக்கு அப்படித்தான்!

எண்களின் விஞ்ஞானம் அது!

ஒரு தத்துவம்! இலக்கியம் போல், புனை கதைபோல் பொய்யும் கூறாது. பூசியும் மெழுகாது. கணக்குக்கு எண்கள் போல் இலக்கியத்துக்கு எழுத்து. இரண்டும் வேண்டும் என்கிறது தமிழ். 'எண்ணும் எழுத்தும் இரு கண்கள்' என்று.

மெய்யும் பொய்யும் இணைந்ததுதான் வாழ்க்கை, என்கிற தத்துவம் அது. எப்பேர்ப்பட்ட பொய்! பிறருக்கு நன்மை தேடும் பொய்.... நன்மையே செய்யாவிட்டாலும் தீமை செய்யாத பொய். மனசாட்சிக்கு விரோதமாகப் பொய் கூற முனைவதால் தான் இலக்கியப் பெரியவர்கள் புனை பெயர் வைத்துக்கொண்டு எழுதுகின்றனரோ தெரியவில்லை.

மனம் அண்ட வெளியில் அலைகிறது!

பலவாறான எண்ணங்கள்!

கலங்கிய மனதுடன் ஜீப்பின் ஆட்டத்துக்கு ஏற்ப நானும் ஆடிக்கொண்டிருக்கிறேன். மனமும் ஆடிக்கொண்டிருக்கிறது. எட்டி இழுத்து மனதை விட்ட இடத்துக்கு கொண்டுவருகிறேன். நாங்கள் வீட்டை காலி செய்யும்போது வீட்டுக்காரர் அந்த முற்பணத்தை மீளளிப்புச் செய்ய வேண்டும். அவ்வளவு பெரிய தொகை அவர் எப்படித் திரென்று திருப்பித் தருவார் என்றெல்லாம் கவலைப்பட தேவையில்லை.

வீடு காலியாகிறது என்கின்ற செய்தி காற்றில் கலந்தாலே போதும். மரம் பழுத்தால் வெளவாலை..... என்பது போல்..... நான் நீ என்று கொத்திக்கொண்டு போக ஒரு கூட்டமே இருக்கும். சுண்டிப் பார்த்து நல்ல பார்ட்டியாக ஒன்றைப் பிடித்து ஆறாயிரம் வாடகை இரண்டரை வருட அடவான்ஸ் என்பார் வீட்டுக்காரர். இரண்டு லகரம் கையிலிருக்க வேண்டும்.

வெளவால் கொஞ்சம் கெஞ்சிப் பார்க்கும் 'வேணாட்டி விட்டுங்கோ முணு வருடம் குடுக்க ஆளிருக்கு' என்பார் வீட்டுக்காரர். வியாபாரத் தந்திரம் இது என்று வீடு தேடி வந்தவர்கள் விளையாட்டாகவும் இருந்து விட முடியாது. சிலவேளைகளில் அதுவே உண்மையாகவும் இருந்துவிடக்கூடும். பாம்பா பழுதையா என்று அறிந்துகொள்வது சிரமமான காரியம். ஆகவே வேரொரு திசையில் அம்பெய்திப் பார்ப்பார்கள். 'சரி வாடகை அதே தர்றோம். அட்வான்சைக் குறைங்களேன்' என்பார்கள். 'உங்களை எனக்கும் பிடிச்சிருக்கு. அதுதான் யோசிக்கிறேன்' என்பார். பலமாகத் தலையை ஆட்டியாட்டி சிந்திப்பார். அங்குமிங்குமாக நடை பயில்வார். அமைதியாக அமர்ந்து பந்தை இவர்கள் பக்கமே விட்டு விடுவார்.

வந்திருப்பவர்களின் பணநாடியையும் பார்க்க வேண்டுமே. எவ்வளவு வைத்திருக்கிறார்கள் என்பது போன்றவைகளையும் அறிந்து கொள்ளவேண்டாமா! தான் சொல்லப்போவதை விட கூடுதலாகவே தர அவர்கள் உத்தேசித்திருந்தால் வலிய

வரும் சீதேவியை ஏன் கை நழுவ விட வேண்டும். மூன்று வருட வாடகையை முற்பணமமாகத் தர வேண்டும் என்று கூறியிருக்கிறேன். அவர்கள் இரண்டரை வருடம் தர எண்ணிக் கொண்டிருக்கலாம். நானாக சரி இரண்டு வருடம் தாருங்கள் என்று கூறிவிட்டால் அதற்குத்தான் இந்த புது உத்தி.

‘சரி மூனு வருச அட்வான்ஸ்கூடன்னா எவ்வளவு தரலாம்....’ என்பார் இக்கட்டில் இப்போது வந்தவர்கள் மாட்டிக்கொள்வார்கள். பந்தை மறுபடியும் அவரிடமே கொடுத்து விடவும் முடியாது. விளையாடியே ஆகவேண்டும். ஆகவே விளையாடத் தொடங்குவார்கள். ‘ஒரு வருடம் தாரோம்’ ஏலம் போடுகிறவன் அடியில் இருந்து தொடங்குவது போன்ற உத்தி. ‘சாச்சாச்சா.... இருக்கறவங்களுக்கு கொடுத்தனுப்பவே பத்தாதே.... ஒங்களுக்கு வீட்டை ரிப்பேர் செய்து தர வேண்டும், பெயின்ட் அடிச்சுக் கொடுக்கணும். இப்ப இருக்குறவுங்க செவுத்துல அடிச்சிருக்கிற ஆணியைக் கழட்டுனா அரை கிலோவுக்கு மேலேவரும்.

ஆணிகளைப் புடுங்குனா செவரெல்லாம் பேந்து பேந்து நிக்கும்..... பிளாஸ்டர் பண்ணி பெயின்ட் அடிக்க வேண்டும்.... உங்களுக்கு சரிவராதுன்னா விட்டுறுங்க.....’ என்று எழுந்து விடுவார். பேச்சு வார்த்தை முறிந்துவிட்டதைப்போல் தோற்றமளித்தாலும் இருசாராருமே சபை கலையாமல் பார்த்துக் கொள்வார்கள். ‘சரி’ ரெண்டு வருசம் தர்றோம் முடிச்சுறுங்க’ என்பார்கள் வந்தவர்கள். மொதல்லயே மூனு கேட்டேன் நீங்க ரெண்டுங்கிறீங்க..... எனக்கு உங்களைப் பிடிச்சிருக்கு..... அங்குட்டும் இல்லாமல் இங்குட்டும் இல்லாமல் ரெண்டரையில் முடிச்சுகிறுவோம் என்பார்.

உடன்படிக்கை கைச்சாத்திடப்பட்டது போலத்தான் ‘பிப்பி ப்ரசண்ட் உடனே தந்துறனும்.... இருப்பவர்களை அனுப்பணும்.... சரிக்கட்டிக் குடுக்கணும்..... மத்த பிப்பி அக்றீமண்ட் எழுதி சாவியைப் பாரம் குடுக்கையில் தந்தால் போதும்...’ முதல் பாதியைக் கொடுக்க ஒரு திகதியைக் குறித்துக் கொண்டு வந்தவர்கள் விடை பெறுவார்கள்.

அந்தத் திகதியைத்தான் இவர் இப்போது குடியிருக்கும் என்னிடம் கூறுவார். அதற்குள் காலி பண்ணித் தரச்

சொல்லுவார்! அதற்குள் எனக்கொரு வீடு கிடைக்க வேண்டும்..... சரியாக ஏதும் அமையாவிட்டால்..... அதற்காகத்தான் இன்னும் நிச்சயமில்லை என்று கூறிவைத்தேன்.'

இப்போது நாம் கொஞ்சம் கணக்கு பார்ப்போம். எண்ணும் எழுத்தும் வாழ்க்கைக்கு அத்தியாவசியம். இந்த கதைக்கும் அத்தியாவசியம். எனது மாத வாடகை ஐயாயிரம். பதினெட்டு மாத முன் பணம் கொடுத்திருக்கின்றேன் இரண்டு மாத வாடகை பாக்கி நிற்கிறது.

அம்மாவை ஆஸ்பத்திரியில் வைத்தபோது கொஞ்சம் செலவாகி விட்டது. வீட்டுக்காரரிடம்தான் ஒரு கைமாற்று கேட்டேன். இல்லை என்று கையை விரித்தவர் வாடகைக் காசை வைத்துக் கொள்ளுங்கள் பிறகு பார்த்துகிறலாம்.' என்றார். இரண்டு மாதம் பாக்கியாகி விட்டது.

அதையும் கழித்துக் கொண்டு லைட்பில் தண்ணீர் பில்லுக்காக இன்னொரு ஐந்தைக் கழித்துக் கொண்டால் எனக்கு அவர் எழுபத்தைந்து தரவேண்டும் புதிதாக குடிவரப் போகிறவர்களுக்கு மாத வாடகை ஆறாயிரமும் இரண்டரை வருட அட்வான்சும் என்றால் ஒரு லட்சத்து எண்பதாயிரம் ஆகிறது.

எனக்குத் தரவேண்டியதைத் தந்து என்னை அனுப்புவதன் மூலம் சுளையாக ஒரு லட்சம் போல் அவருக்குக் கிடைக்கிறது.

எங்கள் வீட்டுக்காரர் இந்த முன்கதவுப் பிரச்சினை போன்ற திருத்த வேலைகையில் கொஞ்சம் மந்தமே தவிர ஆள் தங்கமானவர். ஆகவேதான் ஒரு துணிவுடன் நான் வேறு வீடு பார்க்கும் விடயத்தைக் கூறிவைத்தேன். நான் தமிழன். தான் சிங்களம் போன்ற பேதங்கள் ஏதும் இல்லாத மனிதர் அவர்.

'நான் போகிறேன் என்றதும் எப்போது என்று கேட்டவர் ஏன் என்று கேட்க வில்லை. என்பதை மட்டும் வைத்துக் அவரை நாம் தவறாக எடை போட்டுவிடக் கூடாது. நான் வீட்டைக் காலி பண்ணுவதன் மூலம்; வாடகை வழியாகவும் முன்பண வழியாகவும் அவருக்கு ஒரு பெருந்தொகை முதல் கிடைக்கிறது.

அந்த லாபத்திலிருந்து அவரைக் கட்டுப்படுத்தும் உரிமை எனக்குக் கிடையாது என்பதைப் போலவே அந்த லாபத்துக்காக என்னை வீட்டிலிருந்து வெளியேற்றும் உரிமை அவருக்கும் கிடையாது.

அப்படி செய்ய அவர் ஒரு நாளும் முயல வில்லை. நானாகவே போகிறேன் என்றபோது தான் எப்போது என்று கேட்டார். ஆகவேதான் அவரை தங்கம் என்கிறேன்.

முன்பண வாயிலாக ஒரு வட்டியில்லாக் கடனாக இப்படி ஒரு பெருந்தொகை எந்த வங்கியிலிருந்து கிடைக்கும். யாரிடமிருந்து கிடைக்கும். எந்த வங்கியில் தருவார்கள்! ஊழியர் சேமலாப நிதியில் நம்முடைய பணத்திலிருந்தே நமக்கு கடன் தருவார்கள்! என்பதெல்லாம் வெறும் செய்திகள்தான்! நானும் அலைந்து பார்த்தவன் தான்!

அவர்கள் கேட்கும் ஆயிரத்தெட்டு கேள்விகளும் அந்தப் பழைய நாற்பதுகளில் பிரஜா உரிமை ஆபீசர்கள் கேட்ட கேள்விகள் போல் பதிலுக்குச் சிரமப்படும் கேள்விகள் தான்.

இப்படி கொழும்பில் எந்த மூலையிலென்றாலும் ஒரு வீடு இருந்து விட்டால்....! இந்த வீட்டுக்காரர் எத்தனை பாக்கியசாலி.

யாழ்பாணப் பிரச்சினை தீராதவரை மென்னியை நெறித்து கொண்டிருக்கும் எத்தனையோ பிரச்சினைகளில் முக்கியமானதும் முதன்மையானதும் இந்த வீட்டுப் பிரச்சினை தான்.

இரண்டுப்பக்கமும் அடிவாங்கி அடிவாங்கிச் சலித்து இழப்புகளுக்கும் துயரங்களுக்கும் ஆளாகிவிட்ட அப்பாவி மக்கள் கூட்டம் கொழும்பு நோக்கி ஓடிவந்து விடுகின்றது. பெரும்பாலானவர்களுக்கு வெளிநாடுகளிலிருந்து பணம் வருகின்றது. ஓடிவந்து விட்ட பிறகு எங்கே தங்குவது. ஹோட்டல் என்றும் லொட்ஜ் என்றும் ஒரு புதிய துறை தோன்றி வளர்ச்சியுற்று கல கலத்து நிற்கிறது இவர்களை நம்பி!

ஒரு பகல் ஒரு இரவுக்கு ஒரு ஆளுக்கு நூறிலிருந்து நூற்றைம்பது, இருநூறு, முந்நூறு என்று அழுது துலைப்பது போதாது என்று திடீர் திடீரென்று போலிஸ்காரர்களும் ஆர்மியுமாக வந்து லொட்ஜிலிருப்பவர்களை அள்ளிக்கொண்டு போவதுமுண்டு. ஆகவே ஆயிரம் பெறாத வீடென்றாலும் இரண்டாயிரம் மூவாயிரம் கொடுத்து ஐந்தாறு பேருள்ள ஒரு குடும்பம் ஒரு வீட்டில் தங்கிக் கொள்வது எவ்வளவோ லாபமானதாயிற்றே.

ஆகவே தான் இந்த வீட்டுப் பிரச்சினை இப்படி உச்சத்தில் இருக்கிறது. 'குடும்பத்துக்கொரு வீடு' என்பதே எனது குறிக்கோள் என்று ஒரு காலத்தில் பாடுபட்டவர் ஜனாதிபதி பிரேமதாஸ் அவர்கள். அதற்காகவே அவருக்கு ஏதோ ஒரு கௌரவ விருது லண்டனில் வழங்கப்பட்டது. இங்கே அங்கே என்று வெட்டியாகக் கிடந்த நிலங்களில் எல்லாம் தொடர்மாடி வீடுகள் முளைத்தன. வேருன்றி வளர்ந்தன. இன்னும்தான் முளைக்கின்றன வளருகின்றன. ஆனாலும் வீட்டுப் பிரச்சினை தீர்ந்தப்பாடில்லை.

என்னைப் போன்ற ஆயிரம் ஆயிரம் அப்பாவிகள் காற்றில் அடிப்பட்டு அலையும் சருகுகள் போல் அல்லாடிக் கொண்டு தான் இருக்கின்றோம்.

அதுதான் வீட்டு அரசியல்!

எங்கள் வீட்டுக்கு முன்னால் தெருவொடிந்து திரும்பும் மூலையில் சுற்றிக் காம்பவுண்டும் உயரமான கறுப்புக்கேட்டுமாக; மா; பலா; வாழை; தென்னை மரங்களுடன் கொழும்புக்குள் ஒரு குட்டிக் கிராமத்தைக் காட்டிக் கொண்டு நிற்கும் அந்தப் பெரிய வீட்டில் நாலைந்து யாழ்பாணத்துக் குடும்பங்கள் வசிக்கின்றன.

பெரிதாக ஒரு அறை; ஒரு ஹால், குசனி பாத்ரூம், டொய்லட் இத்தியாதிகள் ஒருகுடும்பத்துக்கு. வீட்டுக்காரர்கள் வசதியான ஒரு பகுதியில் இருந்து கொண்டார்கள். வீட்டின் மற்ற மற்ற ஒவ்வொரு பெரிய அறைக்கும் முன்னாலோ; பின்னாலோ பக்கத்திலோ இடவசதிக்கு ஏற்றாற்போல் குசனி, பாத்ரூம் கழிப்பறை என்று கட்டி, கட்டி கூலிக்கு கொடுத்துவிட்டார்கள்.

சம்மா இருக்கிற தோட்டக் காணி தானே! வருமானம் தரும் தொழிலாக இப்போது இருப்பது வீடுக் கட்டிக் கூலிக்குக் கொடுப்பதுதானே. வீடு கட்டுவதற்குக் காசு வங்கி கடனா என்கின்றீர்களா! அதுதான் இல்லை வீடு தேடுகிறவர்களிடமே அட்வான்ஸ் வாங்கி வீட்டைக் கட்டி அவர்களுக்கே வாடகைக்கு கொடுத்துவிடுகின்றார்கள்

அட்வான்ஸ் வாங்கும்போதே ஒரு லோயர் வைத்து எழுதிக் கொள்வார்கள். முன்பணம் கட்டிய இன்றிலிருந்து மூன்றாவது மாதம் இத்தனையாம் திகதி வீடு பாரம் கொடுக்கப்படும். குடி வரலாம்.... என்று. மூன்று மாத காலத்துக்குள் உரக்குழி அருகே முளைத்த கீரைத் தண்டுபோல் விருவிரென்று வளர்ந்து நிற்கும் வீடு. கையில் காசிருந்தால் வளராதா பின்னே.

இப்படி வரும் சில குடும்பங்கள் வீட்டுக் காரர்களுக்குத் தொல்லையாக அமைவதும் உண்டு.

‘இந்து சமுத்திரத்தில் சுழல் காற்று அபாயம் இருக்கிறது. தமிழகத்தின் சில கரையோரப் பகுதிகளையும் கொழும்பு போன்ற இடங்களையும், இச்சூறாவளி தாக்கும், காற்றின் வேகம் மணிக்கு இத்தனை மைலாகவும் இருக்கலாம்’ என்று பேப்பர்கள் கொட்டை கொட்டை எழுத்தில் செய்தி கூறின. தொலைக்காட்சிகள் படங்கள் காட்டி எச்சரிக்கை செய்தன. வானொலியும் செய்திகள் சொன்னது.

திடீரென காற்று பலமாக வீசத்தொடங்கியது சிறிது நேரத்தில் மழையும் சேர்ந்து கொண்டது. காற்றும் மழையும் சீறி சீறி அடித்து கொழும்பை சிதைத்துக் கொண்டிருந்தது. தென்னை மர உச்சிகள் கூச்சலிட்டுக் கதறத் தொடங்கின. ரோட்டோரத்துப் பெருமரங்கள் காற்றுடன் மோதி கிளைகளுடைத்து சின்னா பின்னமாகின. பாதையோரப் பெரிய வீட்டின் ஒரு பகுதியின் கூரை டப் டப்பென்று சிறிது நேரம் அடித்துக்கொண்டது. புதிதாக கட்டிக் கொடுத்த பகுதி இது. அவசர அவசரமான நிர்மாணிப்பு. ஒரு பக்கம் வெளிச் சுவர் இன்னும் பிளாஸ்டர் பண்ணப் படவில்லை.

சிமிந்தி பூசி பிளாஸ்டர் செய்யும்போது கூரைத் தகரத்தை கழற்ற வேண்டும் என்று கூரையின் ஒரு பக்கத்து ஆணிகளை இறுக்காமல் வைத்திருக்கிறார்கள் பாஸ்மார்கள். ஆணி இறுக்காத பக்கமாக உள் நுழைந்த அதிவேகச் சுழற்காற்று கூரையுடன் மேலெழும்பி வீசியது. பெரும் கூச்சலுடன் பிய்த்துக் கொண்டு போன கூரை தூரப்போய் ரோட்டில் விழுந்தது. கூரை போய்விடவே சோவென்று வீசிய காற்றும் மழையும் அறைகளுக்குள் பாய டெலிவிசன்; டெக்; ரேடியோ, பிரிட்ஜ் என்று எல்லா விலை உயர்ந்த பொருட்களும் நனைந்தன. பிறகு மிதந்தன. வீட்டுக்காரர்கள் கதி கலங்கிப் போய் விட்டனர்.

எதை தூக்குவது எதை விடுவது. எங்கே வைப்பது. என்று தடுமாறிப்போனார்கள். வீடெல்லாம் வெள்ளம். தண்ணீரை வெளியே அனுப்ப வழி தெரியாமல் திகைத்துப் போனவர்கள் வீட்டுக்காரர்களை இழுத்து வந்துக் காட்டினார்கள். அவர்களாலும் ஒன்றும் செய்துவிட முடியாது. மேலே ஏறி எதையாவது செய்ய மழை விடவேண்டும். காற்று ஓய வேண்டும். ஆகவே உதட்டை பிதுக்கிவிட்டு நடையைக் கட்டினார்கள். அவர்களது அசட்டை இவர்களுக்கு பிடிக்கவில்லை. விலை கூடின பொருட்கள் நனைந்துவிட்ட ஆத்திரம் வேறு.

கத்தத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

'சும்மாவா இருக்கிறோம். லட்சக் கணக்கில் சுளையாக எண்ணிக் கொடுத்துவிட்டல்லவா இருக்கின்றோம்' என்பது இவர்கள் கட்சி. 'இவர்கள் நினைத்தபடி கத்துவதற்கு இது யாழ்ப்பாணம் அல்ல, கொழும்பு....' என்பது அவர்கள் கட்சி. அடுத்தடுத்த வாரங்களில் கூரை திருத்தப்பட்டு விட்டது. நிலைமைகள் சீரடைந்து விட்டன. சுமுகமாகிவிட்டன என்றாலும் வீட்டுக்காரர்களின் மனது சீராகவில்லை.

சூறாவளிக் காற்று மழையுடன் சுமுகமிழந்த உறவு லைப்பில், தண்ணீர் பில் பிரச்சனையால் மேலும் விரிசல் கொண்டது. முழு வீட்டுக்கும் ஒரே மீட்டர். பில்லை மட்டும் ஐந்தால் பிரித்தால் எப்படி. எங்கள் வீட்டில் இருப்பதோ

நான்கு பேர். அப்படியா லைட்டையும் தண்ணீரையும் பாவிக்கின்றோம்..... பில்லை மட்டும் சரிசமமாக ஏன் கட்ட வேண்டும் என்று கேள்வி கேட்டார்கள்.

வீட்டுக்காரர்களுக்கு முகம் சரியில்லாமல் போய்விட்டது. இழுத்துக் கொண்டு திரிந்தார்கள். அவர்கள் முகம் கோணினால் எங்களுக்கென்ன. இன்னின்ன நிபந்தனைகளுடன் இத்தனை வருடம் இருப்போம் என்று புறக்டர் வைத்தெழுதிக் கொண்டல்லவா இருக்கின்றோம். தகறாருக்கு வந்தால் கோட்டுக்கு போவோம்' என்று தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டார்கள். வீட்டுக்காரர்களோ எங்கள் ஜனாதிபதி ஒருவர் கூறியபடி ஆளும் வர்க்கம் அவரின் உதாரணப்படி மரம்.

குடியிருப்பாளர்களோ அந்த மரத்தைச் சுற்றிப் படரும் கொடிகள். கொடிகளைப் பிடிக்காவிட்டால் மரம் என்ன செய்யும்! உதறித் தள்ளி விடாதா! வீட்டுக்காரர்களுடன் குடி வந்தவர்கள் உரசிக் கொள்ளத் தொடங்கிய சில நாட்களின் பின் ஒரு நாள் இரவில் திடீரென போலீஸ்காரர்கள் செக்கிங் வந்தார்கள்.

'யாழ்ப்பாண அடையாள அட்டையா வைத்திருக்கின்றீர்கள்' என்று வாரிப்போட்டுக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். இனி அடையாள அட்டைகளை யாழ்ப்பாணப் போலீசுக்கு அனுப்பி, அங்கிருந்து ரிப்போர்ட் வந்து.... இவர்கள் வெளியே வந்து...! யாருக்குத் தெரியும் என்ன நடக்கிறதென்று. இரண்டு மூன்று மாதம் போல் வீடு பூட்டிக் கிடக்கும்.

பிறகு புதிதாக ஒரு குடும்பம் வரும். புதிதாக அட்வான்ஸ் புதிதாக வாடகை. நொத்தாரிஸ் வைத்தெழுதி முத்திரை மேல் கையொப்பமிட்டுக் கொண்ட ஒப்பந்தம் இனி என்ன செய்யும். ஆட்களே காணாமல் போய்விட்ட பிறகு.

எங்கள் வீட்டுக்காரர் தங்கம். இந்த சில்மிஷங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் அப்பாற்பட்டவர்.

நல்லதொரு தமிழ்ப் பாடசாலைக்காகவே நான் வெள்ளவத்தைப் பக்கம் விடு தேடினேன். சரிப்பட்டு வரவில்லை. வெள்ளவத்தையை இப்போதும் குட்டி யாழ்ப்பாணம் என்றுதான் அழைக்கின்றனர். யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மக்கள் பெரும்பான்மையாக வாழ்கின்றமையினால் வந்துவிட்ட ஒரு அடையாளம் அது. வெளிநாட்டு டொலர்கள் விளையாடும் இடம் என்பதுவும் மற்றவர்களின் எண்ணம். என்னுடைய நண்பர் ஒருவர் ஒரு கதை கூறினார்.

கைப்பையும் தானுமாக வெள்ளவத்தை மார்க்கெட்டுக்குள் நுழைந்த ஒரு அம்மா கோழி இறைச்சிக் காரனிடம் அரைக்கோழி கேட்கிறார்கள். அரைக்கோழி என்ன தாயி முழுசாவே கொண்டுபோங்க என்கிறான் அவன். 'வேண்டாம்ப்பா எனக்கு மட்டும்தான் இது ஒருகெழமைக்குப் போதும் மற்றவர்கள் எல்லாம் மற்றதுதான்' என்றபடி கோழியை வாங்கிப் பையில் வைத்துவிட்டுப் பணத்தை நீட்டுகின்றார்.

'பத்தாதும்மா ஒரு இருபது ரூபா தாருங்கள்' என்று அடம் பிடிக்கின்றான் அவன். பர்சைத்துழாவி ஒரு இருபதை இழுத்து அவனிடம் நீட்டி விட்டு அம்மா நடந்து விட்டார்கள். கோழிக்காரனிடம் அம்மா நீட்டிய இருபது, இலங்கைத் தாள் அல்ல! கனடாத் தாள்.

நண்பர் கூறிய கதை வெள்ளவத்தை டொலர் விளையாடும் இடம் என்னும் மற்றவர்களின் நினைவை ஊர்ஜிதம் செய்வதாகவே அமைந்தது. வெள்ளவத்தையில்

வீடு தேடிய எனக்கு டொலர்களுடன் போட்டியிட முடியாத சூழல் புரிந்துவிட்டது. தெஹிவளைப் பக்கம் தேடத் தொடங்கினேன்.

முன்பெல்லாம் வாடகைக்கு வீடு தேடுகிறவர்கள் வீட்டு புரோக்கரின் உதவியை நாடுவதுண்டு. அதேபோல் வீடு விடுபவர்களும் இந்தத் தரகர்களையே நாடுவர். 'நல்ல பார்டி இருந்தா கூட்டியா' என்று. இப்போது இரு சாராருமே 'புரோக்கர் வேண்டாம்' என்று ஒதுங்கி ஓடும் அளவுக்கு இந்த வீட்டுத் தரகர் தொழில் நாறிப்போய்க் கிடக்கிறது.

பேப்பர் பார்க்க தொடங்கினோம். நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு விளம்பரங்கள் 'நோ புரோக்கர்ஸ்' என்றே குறிக்கின்றன. ஒரு விளம்பரம் குறிப்பிட்ட வீடு ஒத்து வரலாம் போல் இருந்தது. விலாசத்தைப் பிடித்துப்போய் விசாரித்தேன்.

வீட்டக்காரர் சிங்களவர்

எங்கள் வீட்டுக்காரரைப் போலவே தங்கமானவராகத்தான் தெரிந்தார். 'குடி வைக்கத் தமிழர் வேண்டும் என்பதால் தான் தமிழ்ப் பேப்பரில் போட்டேன்' என்று மனம் திறந்து கூறினார்.

எனக்கு அந்த மனம் பிடித்திருந்தது!

மனையும் பிடித்திருந்தது!

வாடகையும் பிடித்திருந்தது!

இப்போது கொடுக்கும் அதே வாடகை. அதைவிட வசதியான வீடு. ஆனால் அட்வான்ஸ் இரண்டு வருடம் வேண்டும் என்றார். இன்னொரு நாற்பது தேடியாக வேண்டும். ஒன்றரை வருடத்துக்கு வாதாடிப் பார்த்தேன். ஒத்துக் கொள்ள மறுத்து விட்டார். பையனின் ஸ்கூல் அட்மிஷன் சரியாகி விட்டதால் வீட்டைவிட்டு விடவும் மனமில்லை.

அட்வான்ஸ் கொடுத்து புக் பண்ணிகொள்ளாவிட்டால் வேறு யாருக்காவது கொடுத்து விடுவேன்' என்றார். மனைவியைக் கூட்டிவந்து காட்டவேண்டும், அவர்களுக்கும் பிடித்திருக்க வேண்டுமே..... அதன்பிறகு 'புக்' செய்வதாகக் கூறினேன்.

'அது மிகவும் முக்கியம்' என்றவர் 'என்னதான் நீங்க பார்த்து ஒங்களுக்குப் பிடித்திருந்தாலும் ராப்பகலா வீட்டுல இருக்கப்போறது அதுங்கதானே..... ஆனா லேட்டாக்கக் கூடாது என்று முடித்தார்.

என்னை அவர் வசிகரித்துக் கொள்வதாகவே எனக்குப் பட்டது. நன்றாக தமிழ் பேசுகின்றீர்கள் என்றேன். யாழ்ப்பாணத்தில் நீண்ட காலம் ஒரு மந்திரியின் சாரதியாக இருந்ததாகக் கூறினார். 'நீங்களும் தான் நன்றாகச் சிங்களம் பேசுகின்றீர்கள்' என்றார். அது எங்கள் உறவுக்கான மொழி. நமது உறவுக்கான மொழி. உங்கள் மத்தியில் தானே வாழ்கிறோம்... உங்களுடன் தானே வாழ்கிறோம்' என்றேன். விடைபெறும் போது 'மனைவியுடன் நாளை வரவா' என்று கேட்டேன். எப்ப வேண்ணாலும் வாங்க.... இங்கேயேதான் இருப்பேன் என்றார்.

வீடு இப்போது பூட்டி இருக்கிறது. வீட்டில் இருந்தவர்கள் வெளிநாடு போய்விட்டதாகக் கூறினார். அவர்கள் வீட்டை கவனமாக பாவிக்கவில்லை என்றும் சின்னச் சின்னதாக திருத்த வேலைகள் நிறைய இருப்பதாகவும், முடித்துக் கொடுக்க ஒரு மாதமாவது பிடிக்கும் என்றும் கூறினார்.

மனைவிக்கும் நன்றாகவே பிடித்திருந்தது. சரி என்று கூறிவிட்டு வந்தோம். ஒரு வாரத்துக்குள் அடவான்ஸ் கொண்டு வந்து தருவதாகவும் வேறு யாருக்கும் வீட்டைக் காண்பிக்க வேண்டாம் என்றும் கூறி விட்டு வந்தோம். எங்கள் பழைய வீட்டுக்காரரிடம் விபரம் கூறி ஒரு மாதம் டைம் கேட்டோம். ஒரு மாதம் அல்ல இரண்டு மாதம் வேண்டுமென்றாலும் இருந்து விட்டுப் போங்கள் என்றார். நான் கேட்ட படியே ஒரு வாரத்தில் பணம் கொடுத்தார். அவசரச் செலவுகளுக்கென்று ஐந்தை வைத்துக்கொண்டு எழுபத்தைந்துடன் புது வீட்டுக்காரரிடம் சென்றோம்.

காசை எண்ணி வாங்கிக் கொண்டவர் ஒன்று எதிர்பார்த்தேன் நிறைய திருத்த வேலைகள் இருக்கின்றன..... என்று இழுத்தார் என்னதான் திருத்த வேலைகள் இருந்தாலும் பதினைந்து இருபதை தாண்டாது என்பது எனக்கே புறிகிறது. இவர் எனக்கு கதை சொல்கிறார். என்று எண்ணிக்

கொண்டாலும் 'அடுத்த வாரம் போல் ஒரு இருபத்தைந்து கொடுத்து ஒன்றாக்கிக் கொள்கின்றேன்.... வீட்டை இன்னும் காலி செய்ய வில்லை தானே. அதனால் வீட்டுக்காரரிடம் முழுக்காசையும் வாங்கவில்லை' என்று நானும் அவருக்கொரு கதை கூறினேன்.

மனைவி என்னை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்ததுடன் காதருகே நெருங்கி நகையை வச்சுக் குடுத்துறுவோம். என்றாள். அம்மா என்னா சொல்றாங்க என்று கேட்டார். இன்னும் இரண்டு மூணு நாள்ல குடுத்துறுவோம்னு சொல்றாங்க என்றேன். 'ஒன்னைக் குடுத்திட்டிங்கன்னா மீதியை சாவியை வாங்கையில் குடுத்தாப்போதும்' என்றார் கொடுத்த காசுக்கொரு ரசீதை வாங்கிக் கொண்டு ஆசை தீர இன்னுமொரு முறை வீட்டைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு கிளம்பினோம். முன் கதவை இரண்டு தடவை மூடித் திறந்து, திறந்து மூடிப் பார்த்து சந்தோஷத்துக் கொண்டோம்.

சைனா மேக் ஹாண்டில் லொக்குடன் 'டிக் டடக்; டிக் டடக்' என்னும் இன்னிசை ஒலியுடன் முன் கதவு மூடித் திறக்கிறது. புது மணப்பெண் போன்றதொரு லஜ்ஜை நொடிப்புடன்.

சுற்றுச் சுவருக்கும் முன் கதவுக்குமிடையே அளவான ஒரு சிறிய தோட்டம். ஒரு கொய்யா மரமும், ஜம்பு மரமும் நிற்கின்றன. கூரைக்கு மேலாக, தலையாட்டிக் கொண்டிருக்கும் மாமரம் இந்த வீட்டுக்குச் சொந்தமானதா அல்லது பின் வீட்டு மரமா என்பதைக் கண்டு கொள்ள வீட்டைச்சுற்றிப் பின்புறம் போனேன். இந்த வீட்டு மரம்தான்.

வெள்ளவத்தையைக் கடந்து தெஹிவளையை ஊடறுத்துச் செல்லத் தொடங்கயதுமே பட்டினத்தின் ஆரவாரங்களுடன் ஒரு கிராமியமும் மெதுமெதுவாக எட்டிப் பார்க்க தொடங்கி விடும். வெள்ளை வெள்ளை நுரைகளுடன் அழகழகான வளைவுகளுடன் அலை வீசிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பக்கத்துக் கடல். கடல் மீது வளைந்து வளைந்து வளர்ந்து நிற்கும் தென்னை மரங்கள். தென்னை மரங்களிடையே காலி நோக்கியும் கொழும்பு நோக்கியும்

அடிக்கடி கடகடத்தோடும் ரயில். ரயிலோடும் கடகடப்பில் குலுங்கி மீளும் மீனவக் குடிசைகள்.

இலங்கை எத்தனை அழகானது!

அழகுதான் உலகை ஆளவேண்டும்

என்று ஆசைப்பட்டான் தாஸ்தாவஸ்கி!

ஆனால் அசிங்கங்கள் ஆண்டுகொண்டிருக்கின்றன.

நான் பார்த்த புது வீட்டின் சொந்தக்காரரும் இப்படி அசிங்கமானவராக இருப்பார் என்று நாங்கள் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. ஒரு மாதத்தில் வீடு தருவதாகத்தான் கூறினார். கூடுதலாக இன்னொரு மாதம் வைத்து இரண்டு மாதம் டைம் கேட்டுக் கொண்டேன் பழைய வீட்டுக்காரரிடம்.

அடவான்சையும் மீளப்பெற்று புதுவீட்டுக்குகாரரிடம் கொடுத்த பிறகும் 'பரவாயில்லை இரண்டு மாதம் தானே இருந்து விட்டுப் போங்கள் என்று கூறுவதென்றால் ஹி இஸ் ஏ கிரேட் மேன். அழகிய மனம் கொண்ட மனிதர்களும் இருப்பதால் தான் ஓடி வந்த நில நடுக்கம் கூட ஒன்றும் செய்யாமல் ஓடிப் போய் விட்டது.

எனக்கு இன்னும் இரண்டு மாதம் அவகாசம் இருக்கிற தைரியத்தில் புது வீட்டுக்காரரை அடிக்கடி சென்று பார்க்க விரும்பவில்லை நான். விரும்ப வில்லை என்பதைவிட வாய்க்க வில்லை என்பதே சரியானது. என்னுடைய ஆபீசின் வேலைச் சூழல் அப்படி. சதா சர்வ காலமும் அதற்குள்ளேயே இருந்தாக வேண்டும். மனையும் மனைவியும் போல்.

மனைவியின் நச்சரிப்புத் தாங்காமல் ஒரு முறை ஓடினேன். பாலத்துறையில் இருந்து தெறிவளை போய் வருவதென்றால் அது ஒரு குட்டி யாத்திரை மாதிரிதான். ஆபிஸ் முடிந்து பஸ் ஏறுவதென்பது ஒரு குட்டி யுத்தம் போன்றது. உள்ளே வெளியே, முன்வாசல், பின்வாசல் என்று ஆண்களும் பெண்களுமாக தொங்குவார்கள் ஆல மரத்து வெளவால்கள் போல. அதிலே தொத்தி ஏறி உள் நுழைந்து

டிக்கெட் வாங்கி, சட்டை கால்சட்டை பொக்கட்டுக்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு போய் வருவதென்றால்.....

அதற்கு பயந்து கொண்டே ஆபீஸ் நாட்களில் நான் போவதில்லை. மனைவியின் நச்சரிப்பின் பேரில் ஒரு முறை ஓடினேன் வீடு பூட்டிக் கிடந்தது. ஆனால் சிமிந்தி மணல் குழைத்த அடையாளங்கள் செங்கல் அடுக்கு போன்றவைத் திருத்த வேலைகளை ஊர்ஜிதப் படுத்தின. அடுத்த ஞாயிறு எப்படியும் காலையிலேயே கிளம்பி வந்து விடவேண்டும் என்று உறுதிப்படுத்திக் கொண்டேன். அடிக்கடி செல்வதும், நச்சரிப்பதும், தொந்தரவு செய்வதும் எனக்கு பிடிப்பதில்லை.

நான் நல்லவன் என்பதால் மறறவர்களையும் நல்லவர்களாகவே எண்ணிக் கொள்கின்றேன் போலிருக்கிறது!

தன்னை வைத்தே மற்றவர்களை எடை போடுகிறவன் தானே மனிதன். நல்லதுக்கு காலமில்லை..... நல்லவர்கள் நினைப்பதெதுவும் நடப்பதில்லை என்பதெல்லாம் இதை வைத்துத்தான். நல்லவர்கள் எப்போதும் ஏமாந்தே போவதற்கும் கெட்டவர்கள் வெற்றியாளர்களாக நிமிர்வதற்கும் கூட இதேதான் காரணம்.

அடுத்த ஞாயிறு எங்கே விடிந்தது தெளிவளையில் விடிந்தது என்று ஓடி நின்றேன். விடியவில்லை இனிதான் இருட்டப் போகிறது என்பதைக் கண்டேனா என்ன!

வெள்ளைப் பெயிண்டடித்து வீடு தடபுடலாக நன்றாகவே இருந்தது. முன்வாசலில் சந்தனப் பூச்சுடன் மாவிலைத் தோரணம் அலங்காரமாய்த் தெரிந்தது. இரண்டு பக்க நிலைகளிலும் மாவிலைத் தோரணம். தோரண நடுவிலும் இடைக்கிடை குத்தப்பட்ட பச்சைமிளகாயுடன் தங்க நிறத்தில் எலுமிச்சைகள் தொங்கின. ஜம்பு மரம் வரை சென்றேன் பிறகு நின்றேன். யாரோ ஒரு புது மனிதன் கொய்யா மரத்தினடியில் நின்று மண்ணைக் கொத்திக் கொண்டிருந்தான்.

வீட்டுக்காரரைப் பார்க்க வேண்டும் என்று சிங்களத்தில் சொன்னேன்.

அத்தானைக் கூப்பிடுங்கோ..... யாரோ சிங்களவர் வந்து நிற்கிறார்..... வீட்டுக்காரரைப் பார்க்கணுமாம்' என்று குரல் கொடுத்துவிட்டு அவன் வேலையைத் தொடர்ந்தான். என் முகத்தில் நான் தமிழன் என்று எழுதி ஒட்டியிருப்பதாகவே நான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். யாரோ சிங்களவர் வந்து நிற்கின்றார் என்று இவன் கூறுகின்றானே என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் கறுத்த ஒரு மனிதர் வந்து என் முன்னால் நின்றார்.

எண்ணைய் தேய்த்து விட்டது போல் மினுமினுக்கும் கரிய உடல். பெருந் தொடைவரை மடித்துக் கட்டியவெள்ளை வேஷ்டி. புசு புசு வென்று மார்பிலும் தோள்பட்டையிலும் சுருள் சுருளாக முடிக் கூட்டம். விரல்களில் பளிச்சிடும் மோதிரங்கள். இடது மணிக்கட்டில் மின்னி நெளியும் தங்கச் செயின்; கைக்கடிக்காரம்.... சுண்டுவிரல் பருமனில் கழுத்தில் இருந்து வயிறு வரை ஊஞ்சலாடிக் கொண்டிருக்கும் தங்கமாலை.

வெளிநாட்டுக்கு ஆட்கள் அனுப்பும் ஏஜென்சிக்காரராக இருக்கலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். 'என்ன....' என்பது போல் என்னைப் பார்த்தார். 'நான் வீட்டுக்காரரைப் பார்க்க வேண்டும்' என்றேன்.

'சிங்களவர் என்றனீ...' என்று முன்னவனை முறைத்து விட்டு.... 'வாருங்கள் உள்ளே.... நான்தான் வீட்டுக்காரன்...' என்றவாறு திரும்பி நடந்தார். ஒரு நிமிடம் உறைந்துதான் போய் விட்டேன். பூமி பிளந்து என்னைப் புதைத்துக் கொள்வதை உணர்கின்றேன்.

'நான் தான் வீட்டுக்காரன்' என்று இவர் உரிமைக் கொண்டாடினால்..... அவர்! அவரிடம் நான் கொடுத்தப் பணம்! இன்னொரு தடவையும் தரை பிளந்து.....!

'என்ன அங்கேயே நின்று விட்டீர்கள்.... வாருங்கள்.....' என்னும் அவருடைய குரல் பேரிடியாய் என்னுள் இறங்குகிறது. அவரைத் தொடர எத்தனிக்கின்றேன். கால் நகர மறுக்கின்றது. நிலத்திலிருந்து காலைப் பெயர்த்தெடுத்து பெயர்த்தெடுத்து வைக்கிறேன். இடும் அடி ஒவ்வொன்றும்

கொப்பளித்து கொப்பளித்து நோகிறது. எடுத்தான்றும் ஒவ்வொரு அடியும் எழுபத்தையாயிரம் என்னவாகும் எழுபத்தையாயிரம் என்னவாகும் என்று சிரசிலடிக்கின்றன.

மீதிப்பணத்துக்கு தாலிக் கொடியை பேங்கில் வைப்போம் என்று பேசிக் கொண்டோம். முதல் முக்கால் லட்சம் முழுகிப் போய்விட்டால்..... எதை அடகு வைப்பது... யாரை அடகு வைப்பது.

யாருக்கும் ஒரு தீங்கும் செய்யாத எனக்கு ஏன் இப்படி ஒரு சோதனை. அந்த வீட்டுக்காரரையும் எங்களையும் அவர் எழுதிக் கொடுத்த ரசீதையும் தவிர எழுபத்தையாயிரம் கொடுத்ததற்கு வேறு சாட்சி ஏதுமில்லையே. தெய்வமே என்னையும் ஒருவன் இப்படி ஏமாற்றுவானா.... ஏமாற்ற மனம் வந்ததா... கடவுளும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாரா! அல்லது கடவுளே இல்லையா.....

தலை சுற்றுகிறது. ஒரு விதமாகச் சமாளித்து நடந்து அவர் பின்னால் சென்று அவர் காட்டிய கதிரையில் அமர்கின்றேன். 'என்ன ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறியள்... சுகமில்லை போல் தெரிகிறது..... பிரஷர் ஏதும்... இந்தக் காலையிலேயே இப்படி வியர்த்துக் கொட்டுகிறது... குஞ்சு... இந்த அங்கிளுக்குப் பருக ஏதாவது கொண்டு வாங்கோ....

நான் பொறுமை இழக்கிறேன். 'வீட்டுக்காரரைப் பார்க்க வேண்டும்' என்று மறுபடியும் கூறுகின்றேன்.

சரி பார்த்துக் கொள்ளுங்கள் நான் தான் வீட்டுக்காரன்.... என்ன வேண்டும் உங்களுக்கு....."

'நீங்கள் இல்லை...' என்று பேசத் தொடங்கிய என்னை முறித்துக் கொண்டு அவர் முன்னேறினார்.

'இப்போது நான்தான். இருபத்தாறு லட்சம் கொடுத்திருக்கிறேன். எல்லா விதமான டிரான்ஷக்ஷனும் முடிந்து விட்டன. வீட்டு டீட் என் பெயரில் மாற்றி எழுதி வர வேண்டும். அது மாத்திரமே பாக்கி இருக்கிறது....' என்றார்.

அவர் கூறியது எதுவுமே என்காதுகளுக்குள் விழவில்லை.

‘அவர் எங்கே’ என்று கேட்டேன்.

மாத்தறையில் மகளுடன் இருப்பதாகச் சொன்னார் அதுதான் பூர்வீகவிடமாம். வெளிநாட்டில் ஒரு மகன் இருக்கிறானாம். அங்கு போகப் போவதாகவும் கூறினார்.’ என்றார்.

எனக்கும் பளீரென ஒரு நினைவு வந்தது. ‘வீடு விற்பனைக்கு அல்லது வாடகைக்கு என்றுதான் அந்த விளம்பரம் குறித்திருந்தது. வாடகைக்கு நான் கேட்டு வந்ததைப் போலவே. வாங்குவதற்காக இவரும் அவரைச் சந்தித்திருக்கலாம். இவர் மீது நான் கோபப்பட எதுவிதக் காரணமும் இல்லை.

ஏன் அவரைத் தேடுகின்றீர்கள் என்றார்.

என்னுடைய கதையைக் கூறினேன். மிகவும் இரக்கப்பட்டார். அப்படி ஏமாற்றும் பேர்வழியாக தெரியவில்லையே என்றார். பணத்தை மீளப் பெற தன்னால் ஏதாவது உதவ முடியுமென்றால் கட்டாயமாகச் செய்வேன் ஒரு தமிழனுக்குத் தமிழன் என்கின்ற முறையிலும் மனிதனுக்கு மனிதன் என்ற வகையிலும் என்று கூறி என்னை அனுப்பி வைத்தார்.

எழுபத்தையாயிரம் என்றால் என் போன்ற மாத சம்பளக் காரனுக்கு அன்றாடங் காய்ச்சிகளுக்கு லேசுப்பட்டக் காரியமா. பணம் பெற்றுக் கொண்டதாக பத்து ரூபாய் முத்திரை மீது அவர் கையெழுத்திட்டிக் கொடுத்த ரசீது மட்டுமே என்னிடம் இருக்கிறது. அந்த ரசீதைப் போலவே இந்த விசயத்தையும் எனக்குள் பத்திரமக்கிக் கொண்டேன். மனைவியிடம் மூச்சே விடவில்லை. அதிர்ச்சி தாங்காமல் ஏதாவது ஒன்று கிடக்க ஒன்று ஆகிவிட்டால்....

ஏற்கனவே பிரஷர்.... இப்படி ஒரு அதிர்ச்சி கொடுத்தால் தாங்கிக் கொள்ள முடியுமா... ‘சந்தோசத்தை பகிர்ந்துக்கொள். சோகங்களைத் தனியே சுமக்கப் பழகிக் கொள்’ என்பதைக் கடைபிடித்த தொடங்கினேன். ‘புது வீட்டுக்காரன் மிகவும் ஸ்லோபோல் தெரிகிறது பாஸ் கிடைக்கவில்லை மேசன் கிடைக்கவில்லை என்று மெது மெதுவாகவே றிப்பேர்களைச் செய்கின்றான் என்று மனைவியிடம் கூறிவைத்தேன்.

எண்ணைய் இல்லாத திரிபோல் புகையும் சுடுமணமு-
மாக என் உள் மனதின் சோகம் என்னைக் காட்டிக் கொடுக்க
முனைகின்றது. 'ஏன் ஒரு மாதிரியாக இருக்கின்றீர்கள்' முகம்
வழக்கம்போல் இல்லையே.' ஆபிசில் ஏதாவது பிரச்சினையா'
என்று மனைவி நாளுக்கு நாள் மாறி மாறிக் கேட்கத்
தொடங்கினாள். மனைவியின் தொல்லைகள் போதாதென்று
பிள்ளைகளும் கெள்வி கேட்கத் தொடங்கினார்கள்.

'ஏம்பா என்ன ஆச்ச... முகம் முந்தி மாதிரி இல்லையே'
என்பான் மகள். 'ஏம்பா முன்னை மாதிரி என்னோட
கொஞ்சுறீங்க இல்லே என்பாள் மகள். இந்தக் கேள்விகளுக்கும்
தொல்லைகளுக்கும் பயந்து பயந்து மனைவி மக்களிடம்
இருந்து கொஞ்சம் ஒதுங்கத் தொடங்கினேன். கூடுதல்
நேரங்களை வீட்டுக்கு வெளியே செலவித் தொடங்கினேன்.

சாவி கொடுத்து விடப்பட்ட பொம்மைபோல் அன்றாட
அலுவல்களைச் செய்கிறேன். ஒரு குறிக்கோளின்றி அங்கும்
இங்கும் அலைகிறேன். அற்ப விடயங்களுக்கும் மனைவியிடம்
எரிந்து விழுகின்றேன்.

சந்தோசத்தை பகிர்ந்துக் கொள்ள எல்லோராலும்
முடியும்! ஆனால் சோகத்தைத் தனியே சுமக்க எல்லோராலும்
முடியாது. அதற்கொரு பக்குவம் வேண்டும். அந்தப் பக்குவம்
என்னிடம் இல்லை, என்பதை உணரத் தொடங்கினேன்.

அந்த பக்குவம் கொண்டவர்கள் தான் மகான்களாகப்
போற்றப்படுபவர்களோ! இரண்டு வாரம் இரண்டு வருடம்
போல் சென்று மறைகின்றது. மகிழ்ச்சியற்ற நாட்கள்
மிகவும் நீளமானவைகள் தான். இந்த இரண்டு வாரங்களில்
நாலைந்து தடவை புதுவீட்டுக்காரரைச் சந்தித்து ஆள்
வந்தாரா! ஏதும் தகவல் கிடைத்ததா என்று விசாரித்தேன்.
அவருக்கே எரிச்சலாக இருந்திருக்கலாம் எனது தொந்தரவு.
அதற்கு நான் என்ன செய்ய முடியும்.

ஏதோ நினைவில் நடந்து கொண்டிருக்கின்றேன். 'சாகப்போறென்னு வீட்டுல சொல்லிட்டு வந்துட்டியா....' என்று ஏசிவிட்டு விரைகின்றான் ஒரு வேன் காரன். பாதையின் ஓரத்துக்கே போய்விட்ட என்னிடம் பிரேக்கடித்து நிற்கிறது ஒரு சின்னக்கார். திரும்பி 'இவனுக்கென்ன கேடு நான்தான் ஓரத்தில் நடக்கிறேனே' என்ற எரிச்சலுடன் காரைப் பார்த்தேன்.

'என்ன ஐசே தெஹிவளைப் பக்கம்' என்று முகமலர்வுடன் முதுகில் தட்டியவனைப் பார்த்தேன். திக்கென்றது. என் கையைப் பிடித்திழுத்துக் குலுக்கினான். எங்கே போகின்றாய் இந்தக்காலையில் அதுவும் தெஹிவளையில், மிருகக்காட்சிசாலைக்கா' என்று பட படத்தான். எங்கே போனாலும் பரவாயில்லை. ஏறு காரில் என்று முன் கதவைத் திறந்து இழுத்து போட்டுக் கொண்டான்.

தெஹிவளை மிருகக் காட்சி சாலை மாதிரிதான்' என்று முனகியபடி காரில் ஏறிக்கொண்டேன்.

'இன்னும் அங்கே தானே' என்று கேட்டான். அவன் விசாரிப்பது எனது உத்தியோகம் பற்றி. 'ஆமாம்' என்றேன்.

'அதுவும் உன்னை விடாது. நீயும் அதைவிட மாட்டாய்' என்று ஒருமையில் சிரித்தபடி வீட்டுச்சுகம் பற்றிக் கேட்டான். தன்னைப் பற்றிச் சின்னதாகக் கூறி முடித்து விட்டு வீடு

தெஹிவளையில்தான், வா போவோம் என்றான். எனக்கும் ஒரு பேச்சுத்துணை தேவைப்பட்டது. மௌனமாக சம்மதித்துக் கொண்டேன்.

என்னுடன் படித்தவன். ஒரே தோட்டத்தில் பிறந்து தோட்டத்துப் பாடசாலையில் படித்து பிறகு பதுளைப் பாடசாலையில் சேர்ந்து எஸ். எஸ். சி. பரீட்சை எழுதும் வரை ஒன்றாகக் கிடந்தவர்கள் நாங்கள்.

தோட்டத்து சமீன்தார்கள் போன்ற பெரிய கங்காணியின் மகன் நான். பங்களா!

தோட்டத்தில் கூலி வேலை செய்யும் பெற்றோர்களின் பிள்ளை அவன். லயம்!

அவனுடன் லயத்துக்கு போனதற்காக; லயத்தில் அவனுடன் உட்கார்ந்திருந்ததற்காக; தேனீர் குடித்ததற்காக; அவனுடைய அழகான தங்கையுடன் சிரித்து பேசியதற்காக.... என் அப்பா என்னை கணக்கு வழக்கற்ற தடவைகள் முரட்டுத்தனமாக அடித்திருக்கிறார்.

அவரிடம் பிய்ந்து போன ஒரு பழைய குதிரைச் சவுக்கும் இருந்தது. போதாதற்கு வழுவுழும்பான கொய்யாக் கம்புகளை அளவாக வெட்டித்தோல் சீவி கூரை இடுக்குகளில் குத்தி வைத்திருப்பார்.

அதில் ஒன்றை வலது கையால் இழுத்துக் கொண்டு இடது கையால் என்னைப் பிடித்துக்கொண்டாரென்றால்

போவியா போவியா.....

குடிப்பியா குடிப்பியா....

பேசுவியா பேசுவியா....

என்று வார்த்தைக்கு வார்த்தை பளீர் பளீரென விளாசல்கள் மின்னித் தெறிக்கும். ஐயோ ஐயோ என்றும் போகமாட்டேன் போகமாட்டேன் என்றும் அலறுவேன். அம்மா ஓடி வாருவார்கள். அடி உதை விழும் அப்பாவிடம் அடிவாங்கி அடிவாங்கி மரத்துவிட்ட உடம்பு அம்மாவினுடையது.

வீட்டு வாசலில் சூடு பறக்கும் மணலில் என்னை முழந்தாளிட்டு உட்கார்த்தி கைகள் இரண்டிலும் குழவிக்கல்லை ஏற்றி வைத்து விட்டு அப்பா உள்ளே போய்விடுவார்.

குத்தும் மணற்குருணியால் முழங்கால்கள் நோகும். கையை கீழே ஊன்றி முழங்காலை தடவி விட்டுக் கொள்ளவும் முடியாது. குழவிக் கல் கையிலே இருக்கவேண்டும். தப்பித்திவறி குழவிக்கல் கீழே விழுந்து விட்டால் பளீரென்று கொய்யாக் கம்பு பின் தொடையை விளாசி நிற்கும்.

அப்பா எங்கிருந்து வந்தார். எப்படி வந்தார் என்பதெல்லாம் புதிராகவே இருக்கும். அம்மா அழுதுக்கொண்டு மூலையில் நிற்கும். கொய்யாக் கம்பும் கையுமாக அப்பா அடிக்கடி என் பக்கம் வந்து வந்து போவார். அப்பா எங்களுக்கொரு பயங்கரவாதியே தான்! அப்பாவின் இதுப்போன்ற வன்முறைகளால் நானும் அவனும் மாறவும் இல்லை. எங்களை மாற்றிக் கொள்ளவும் இல்லை.

வன்முறைகளால் எந்தக் காரியம்தான் வெற்றி பெற்றிருக்கின்றது.

பரீட்சைக்குப் பிறகு அவனை மேற்படிப்பிற்காக அனுப்பி விட்டார்கள்.

தோட்டப் புறங்களில் இருந்து பல்கலைகழகம் சென்றவர்களை விரல் விட்டு எண்ணி விடலாம். அதில் இவனும் ஒருவன். பட்டப் படிப்பு முடித்து சட்டம் படித்துப் பிறகு சட்டத்தரணியாகி உடன் படித்த ஒரு யாழ்ப்பாணப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டு பணக்கார மனைவியைக் கூட்டிக்கொண்டு லயத்துக்குப் போக முடியாத சூழ்நிலையில் தனியாகச் சென்று சென்று பெற்றவர்களைப் பார்த்து விட்டு கையில் ஏதாவது கொடுத்து விட்டு வருவதுடன் கடமைகளை முடித்துக் கொள்வதாகவும் கேள்விப் பட்டிருந்தேன்.

உடன் படித்த மலையகப் பட்டதாரிகள் உருகி உருகிச் சொல்வார்கள். பெற்ற தாய் தகப்பனுக்கும் பிறந்து வளர்ந்த மலையக மண்ணுக்கும், அந்த ஏழை மக்கள் சமூகத்துக்கும் இவனுடைய திறமைகளும், படிப்பும் பட்டமும் இல்லாமல் போய்விட்ட கொடுமையை.

கேட்டைத் திறந்து காரை உள்ளே விட்டவன் முன்கதவைத் திறந்து உள் நுழையவில்லை. ஓரமாக இருந்த படிவழியாக மேலேறியபடி 'கம்' என்றான். இரண்டு விசாலமான அறைகள் இத்தியாதிகளுடன் அலங்காரத்திரைகளுடன் அருமையாக இருக்கிறது வீடு.

'சொந்த வீடா' என்று கேட்டேன்.

'ஆமாம் சொந்த வீடு மாதிரி தான்'

என்றான். மனைவி பெயரில் இருக்கிறதாம். சீதனமாக இருக்கலாம். மனைவி இப்போது கனடாவிலாம். மனைவியின் சகோதரர்கள் முதலில் சென்றார்களாம். நீண்ட காலத்தின் பின் ஒரு இரண்டு மாதத்துக்கு முன் தங்கையை, இவனுடைய மனைவியை எடுத்துவிட்டார்களாம். இன்னும் கொஞ்ச நாட்களில் இவனையும் எடுத்து விடுவார்களாம். பூரிப்புடன் கூறுகின்றான்.

வீட்டை வாடகைக்கு கொடுத்துள்ளார்களாம். மாதம் இருபதாயிரம் வாடகையாம். மாமன் மாமி அந்த நிர்வாகங்களைக் கவனித்துக் கொள்கின்றார்களாம். பிரிட்சைத் திறந்தப்படி 'கூல் பியர்' என்றான். வேண்டாம் என்றேன். குளிர்பானம் கொண்டு வந்தான். என்னைப் பற்றிக் கேட்டான். ஏன் இங்கு நடந்து வந்து கொண்டிருந்தாய் என்று வினவினான்.

'சொல்லத்தொடங்கினேன் ஒவ்வொன்று ஒவ்வொன்றாக அத்தனையும் மனம் திறந்து கூறினேன். பாரம் கொஞ்சம் குறைந்தது போல் இருந்தது. குளிர் பானம் உறிஞ்சியபடி மிக அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

'அதுதான் பேயறைந்தவன் மாதிரி நின்றாயோ. போற வாற வாகனங்களைக் கூட பார்க்காமல்.... அந்த வேன் காரன் ஏசி விட்டுப் போகவும் தான் நான் காலை ஸ்லோ பண்ணி திரும்பிப் பார்த்தேன். என்றவன் 'யூ ஆர் ஏ பூல்' 'லெட் சீ த ரிசிப்ட்' என்றான். பத்திரமாக மடித்து வைத்திருந்த ரசீதை நீட்டினேன்.

அப்படிச் சொல்வதற்கு என்னை மன்னித்துக்கொள். நீ ஒரு படித்த வடிகட்டின மடையன் என்று மறுபடியும் கூறினான். இவ்வளவு பெரிய தொகையைப் தூக்கிக் கொடுக்கும் போது எங்களைப் போன்றவர்களிடம் வர வேண்டாமா! கேட்க வேண்டாமா’.

‘அது சரி செய்யுற ஒவ்வொன்றுக்கும் பெருக்கோலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தா.... ஆகிற காரியமா இதெல்லாம்...’

‘மாட்டிக்கிட்டு முழிக்கயில மாத்திரம் ஓடியாரலாம் தேடிக்கிட்டு...’

இப்ப நான் உன்னைத் தேடிக்கிட்டு ஓடியாந்தனா....’

‘மன்னிச்சிக்கிறப்பா.... நீ ஓடி வர்லே நானாகத் தான் கூட்டிக்கிட்டு வந்தேன்.’ என்றவன் அந்த ரசீதை திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தான். ‘நல்லவேளை இருபது ரூபாய் ஸ்டாம்ப் மேலே சைன் போட்டுக் கொடுத்திருக்கான் என்று தனக்குள்ளேயே கூறிக் கொண்டவன் ‘ஆள் இலங்கையிலே இருந்தா எந்தப் பொந்துல இருந்தாலும் புடிச்சிறலாம். வெளியே பறந்திருந்தான்னா ஒன்னும் செய்ய ஏலாது.’ என்றபடி ரசீதை திருப்பி நீட்டினான். ‘இதுல ரெண்டு பொட்டோ கொப்பி எடுத்துக்கிறு... ஒன்னை என்னிடம் கொடு... ஒன்னை நீ வச்சிகோ... இது ஒன்னுதான் இப்ப உனக்கிருக்கிற ஒரே - ஒரு துருப்பு என்றான்.

‘இப்பவே ஒரு கொப்பி கொண்டு வந்து தர்றே... ஆள் எங்கே இருக்கானனு கண்டு புடிக்கிறது என் வேலை. அதே தாட உடனடியா இன்னைக்கே ரெண்டு வேலை செய்யுறே... என்றபடி கிளாஸ்களை எடுத்துக் கொண்டு நடந்தவன் ஐன்னைல் வழியாக எட்டிப் பார்த்து ‘தம்பி கம் அப்’ என்றான். அரைக்கால் சட்டை சகிதம் சின்னதோர் வெண்ணைத் துண்டுபோல் வந்து நின்ற சிறுவனிடம் என்னிடம் இருந்த ரசீதை எடுத்து நீட்டி தர் கொப்பீஸ் தம்பி... ப்ளீஸ்’ என்றான். ‘நோ ப்ளீஸ் அங்கிள்... ஐஸ்கிரீம்... கார்னிவல் ஐஸ்கிரீம்’ என்றபடி ரசீதுடன் இறங்கி ஓடினான் சிறுவன்.

‘தே ஹாவ் ஏ மெஷீன் அட் ஹோம்’ என்ற நண்பனுடைய அக்கறையும் ஆர்வமும் எனக்குக் கொஞ்சம் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தன. ஏதோ கண்டதற்காகச் சொன்னதாக இல்லாமல், உண்மையிலேயே எனக்கு உதவி செய்ய விழையும் அவனது மனம் எனக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. இறங்கி ஓடிய சிறுவன் ஏறி வந்து நின்றான். ஒரு பிரதியை தன்னிடம் வைத்துக் கொண்டு மற்றவைகளை என்னிடம் நீட்டினான். ஓரிஜினல் கவனம் என்றபடி.

‘உடனடியாக ரெண்டு வேலை செய்யலாம் என்றாயே அது என்ன’ என்றேன். ‘நேராக உங்கள் பகுதி போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போய் ஒரு கம்ப்ளெய்ண்ட் கொடு.... நடந்தவைகளை விபரமாக சொல். இந்த ரசீதில் இருக்கும் விலாசத்தையும் சரியாக எழுதச் சொல். உனது கம்ப்ளெயிண்டில் ஒரு கொப்பியை கேட்டு வாங்கி என்னிடம் கொண்டு வந்து கொடு. கொப்பி உடனே தர மாட்டார்கள். உன்னுடைய திறமைகளையும் கொஞ்சம் பயன்படுத்து. மற்றவைகளை நான் எங்கள் பகுதி போலீசில் பார்த்துக் கொள்வேன். இவர்களுக்கு என்னிடம் ஒரு மரியாதை உண்டு’ என்றான். தலையை ஆட்டினேன்.

பஸ் ஸ்டாண்ட் வரை கூட வந்தான். நான் இன்னும் கொஞ்ச நாள் தான் இருப்பேன். ஒரு நான்கைந்து மாதம். அதற்குள் ஏதாவது செய்தாக வேண்டும். நாளை மறுநாள் போலீஸ் றிப்போர்ட்டுடன் வா’ என்றான்.

நீ தனியாகப் பிரக்டிஸ் செய்கிறாயா என்று கேட்டேன். இல்லை என்றான்.

ஜி. ஜி. சூளா, ரொமேஷ், போன்று பெயர் சொன்னால் கோர்ட் நடுங்கும் ஒரு பெரியவரிடம் ஜூனியராகப் பணியாற்றுவதாகக் கூறினான். நண்பனின் தலையீட்டுடன் விஷயங்கள் துரிதமாக நடந்தன. ஆளை எப்படியோ தேடிப் பிடித்து விட்டார்கள். வீட்டை முதலில் வாடகைக்குத் தான் கொடுக்கத் தீர்மானித்ததாகவும் பிறகு நல்ல விலை வந்ததாலும் தன்னுடைய பணமுடை காரணமாகவும் விற்று விட முடிவு செய்ததாகவும் போலீசிடம் கூறியுள்ளான்.

இன்னும் வீடு விற்ற காசு வாங்கி முடியவில்லை என்றும் பணம் கிடைத்ததும் எனக்குச் சேரவேண்டியதைக் கொடுத்து விடுவதாகவும் போலீசில் வாக்குமூலம் கொடுத்திருக்கின்றான்.

போலீசை வைத்துப் பயம் காட்டியே பணத்தை வாங்கி விட வேண்டும். வழக்கு வம்பு என்று போய்விடக் கூடாது. இழுபடும் வருசக் கணக்கில். என்பது நண்பனின் அனுபவக் கூற்று.

கடலைக் கொரிப்பதுபோல் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகவோ அல்லது நாலைந்து மாதம் பிந்தியோ பணம் கிடைப்பதென்றால் நான் வீட்டில்லாப் பிரச்சினைக்குள் விழுந்து விடுவேன் என்பதையும் நண்பனுக்கு விளக்கமாகவே கூறியிருக்கின்றேன். நண்பனும் தனது செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தித்தான் போலீசாரை ஏவிவிட்டிருக்கின்றான். போலீஸ் வீட்டுக்காரனை விரட்ட அவன் என்னிடம் ஓடி வந்தான். ஒரு நாள்.

‘உங்களுடைய பணம் மாதக் கடைசிக்குள் கிடைத்துவிடும் என்றும் போலீசில் கொடுத்த கம்பளேயன்டை வாபஸ் வாங்கிவிடும் படியும் கெஞ்சினான். நான் நண்பனிடம் ஓடினேன். அவன் ஒரு தேவ தூதுவனாகவே எனக்குத் தோன்றினான்.

‘இதில் ஏதோ சூழ்ச்சி இருக்கிறது’ என்றவன் ‘கொடுக்கவேண்டியதைக் கொடுத்து விட்டால் போலீஸ் பிராது தானாகவே வாபசாகி விடும். கொடுக்க வேண்டியதை கொடுக்காமல் வாபஸ் பெறும்படி ஏன் கேட்கின்றான். நீ பேசாமல் கெட...’ என்றான். இரண்டு நாள் கழித்து ஆபீசுக்கு போன் செய்த வரச் சொன்னான்.

‘லாண்ட் நெஜிஸ்ட்ரியில் செக் செய்ததாகவும் வீடு புது நபர் பெயரில் மாறி இருக்கிறது என்றும் இப்போது வீட்டுச் சொந்தக் காரன் அவனில்லை என்றும் கூறினான். புது ஆள் பெயருக்கு வீட்டை மாற்றி எழுதி பதிந்தும் ஆயிற்று என்றால் முழக்காசையும் வாங்கியாகி விட்டது என்றே ஆகிறது. ஆகவே இன்னும் பணம் தர இருக்கிறது என்பது வெறும்

பம்மாத்து! நீ போலீசில் கொடுத்த பிராதை வாபஸ் வாங்கி விடாதே..' என்றான்.

தன்னுடைய பயன அலுவல்கள் முடியும் தருவாயில் இருக்கின்றன. எப்படியும் இன்னும் ஒரு வாரத்தில் விமானப் பயணம் ஊர்ஜிதமாகி விடும்.' என்றான். எனக்கு ஏமாற்றாக இருந்தது. இனிப் பயப்பட ஒன்றுமில்லை. அவனாகவே உன்னை தேடி ஓடி வரும் அளவுக்கு போலீஸ் கெடுபிடி செய்திருக்கிறதுதானே....'

'ஒன்றும் யோசிக்காதே.

எல்லா விதமான ஏற்பாடுகளையும் செய்தே இருக்கின்றேன்.

உன்னைக் கூட்டிப் போய் அவர்களுக்கு இன்று அறிமுகம் செய்து வைக்கப் போகிறேன்.

நான் மனைவியைப் பார்க்க கனடா செல்வதாகவும் திரும்பி வர ஒரு மாதமாவது ஆகும் என்றும் தான் கூறி வைத்திருக்கின்றேன். ஒவ்வொருத்தனும் அதைக் கொண்டு வா இதைக் கொண்டுவா என்று ஒரு லிஸ்டே கொடுத்திருக்கின்றான்.....' என்றவன் 'பயப்படாமல் தைரியமாக இரு போலீஸ்காரர்களால் உனக்கு ஒரு தொந்தரவும் வராது.....' என்றதுடன் என்னையும் போலீஸ் ஸ்டேசன் கூட்டிபோய் அவர்களுக்கு என்னை அறிமுகம் செய்து வைத்தான்.

அவர்களும் இது ஜெனுவின் கேஸ் பயப்பட ஒன்றும் இல்லை உங்கள் நண்பனுக்கு எங்களாலான உதவிகளைச் செய்வோம் என்று உறுதி அளித்தார்கள். அத்தனையும் பாழாகி விட்டது! என்னைப் பிடித்துக் கொண்டு போய் இவர்கள் என்ன செய்யப் போகிறார்கள்! எங்கே கொண்டு போகின்றார்கள்! மரத்திலிருந்து விழுந்தவனை மாடேறி மிதித்த கதையாகி விட்டது என் கதையும்! இவர்களிடமிருந்து எப்போது நான் வீட்டுக்குப் போவது.

அவனிடமிருந்து பணத்தை எப்போது மீட்பது. இன்னொரு வீடு தேடியாக வேண்டும்.... அதை எப்போது செய்வது இன்னொரு வீடு தேடும் வரை எங்களை வீட்டில்

இருக்க விடுவாரா பழைய வீட்டுக்காரர்... கொடுத்திருந்த அட்வான்ஸை வேறு திருப்பி வாங்கியாகி விட்டது..... வீட்டைக்காலி பண்ணி விட்டுப் போங்கள் என்று கெடுபிடி செய்தால்....

என் மனைவியிடம் பெரிய பொலீஸ்காரன் கூறியதுபோல் விசாரித்து முடித்து நாளைக்கே என்னை வெளியே அனுப்பி விட்டால் சரி...

இல்லாவிட்டால்.... வேறு ஆண் துணையே இல்லாத இந்தப் பரிதாபத்துக்குறிய பெண்கள் என்ன செய்வார்கள். மனைவியும் தங்கையும் பச்சைப்பிள்ளைகள் மாதிரி. உலகம் தெரியாதவர்கள். மனைவியை மட்டுமல்ல தங்கையையும் நான் அப்படித்தான் ஆக்கிவிட்டிருக்கிறேன்.

மனைவியை ஒரு குறிப்பிட்ட டக்கடரிடம்தான் கூட்டிப் போவேன். டக்டர் ஜெயசின்ஹு என்ற பெயர் குழந்தை மருத்துவ உலகில் பிரசித்தம். அழுத பிள்ளை வாய்முடும் என்பார்களே அந்த ரகம்! சைல்ட் ஸ்பெஷலிஸ்ட், டிப்ளமா இன் சில்றன் கேர் அது இது என்று ஆயிரம் பட்டங்கள் பெயருக்குப் பின்னால். ஆனாலும் ஒரு பொதுவான டக்டர். இழுட்டுக்காணும் அந்த டிஸ்பென்சரியில் எப்போதும் கூட்டம்தான்.

ஜனாதிபதியின் வெளிநாட்டு விஜயங்களின்போது அவர் இருக்கமாட்டார். ஜனாதிபதி வெளிநாட்டு விஜய வைத்திய குழுவில் அவர் முன்னிலை டக்டர். சைல்ட் ஸ்பெஷலிஸ்ட் என்பதற்குமப்பால் அவர் ஒரு பொது வைத்தியர்.

பிரஷர், கால்வலி, கைவலி, காய்ச்சல் தடுமன் என்று ஏதாக இருந்தாலும் அவரிடம்தான் கூட்டிப்போவேன். அம்மா, தங்கை, மனைவி, பிள்ளைகள் என்று பார்த்துப் பார்த்தே அவர் நெருக்கமானவராகி விட்டார். நோயாளியைப் பரிசோதிப்பதற்கான அந்தக் கதிரையில் மனைவியை உட்கார வைப்பேன். கைப் பலகையில் சிக்குண்டு தத்தளிக்கும் சேலையை இழுத்தொதுக்கிப் பின்னால் தொங்கவிடுவேன்.

பிரஷர் பார்க்கும் பட்டியை டக்டர் கையில் சுற்றும்போது ரவிக் கைக் கையை மேலிழுத்து சுருட்டி வைப்பேன், எல்லாம் முடிந்து எழுந்ததும் கதிரையை பின்னுக்கிழுத்து இடம் ஒதுக்கிக் கொடுப்பேன். ஒரு முறை டக்டர் என்னிடம் கூறினார் டு நோட் ட்ரீட் ஹர் லைக் ஏ சைல்ட் DO NOT TREAT HER LIKE A CHILD. அவர்களுடைய தேவைகளை அவர்களே நிறைவேற்றிக் கொள்ள இடமளியுங்கள்' என்று கூறியபடி 'உன்னை இந்தக் கதிரையில் வைத்துப் பார்க்க எனக்கு விருப்பமாயிருக்கிறது' என்று முடித்தார்.

நான் அவரிடம் மருந்து வாங்குவதில்லை! உடல் நலக் குறைவற்றவன் என்பதைச் சொல்கின்றாரா அல்லது மனைவியை - மனைவி என்கின்ற பெண்ணை இப்படிச் சகல உதவிகளையும் செய்து செய்த கவனித்துக் கொள்வதன் மூலம் பெண்கள் பலவீனமானவர்கள் எல்லாவற்றிற்கும் நான் - நான் என்கின்ற ஆண் உடனிருக்க வேண்டும் என்னும் உள நலம் குறைந்தவன் என்று சொல்கின்றாரா என்பது புரியவில்லை.

அப்படி அந்தப் பெண்களைக் குழந்தைகளாக்கி விட்டிருக்கின்றேன். அதுதான் பயமாகவும் ஏக்கமாகவும் இருக்கின்றது. பதில் தெரியாத பலவாறான கேள்விகள், எண்ணங்கள், நினைவுகள், உள் மன ஓலங்கள்.

ஜீப்பின் ஆட்டத்துக்கீடு கொடுத்து நானும் ஆடிக் கொண்டிருக்கின்றேன். ஆண் துணையில்லாத அப்பாவிப் பெண்கள் என்னும் நினைவுகளையும் மீறி மேவிக் கொண்டு அம்மாவின் நினைவு எழுகிறது. ஆறுதலாகவும் இருக்கிறது. எவ்வளவு இக்கட்டான நிலைமைகள் வந்தாலும் நேர் நின்று சமாளிக்கும் துணிவு அம்மாவுக்கு உண்டு. அம்மா முகம் கொடுக்காத பிரச்சினையா! சுமக்காத சுமையா!

முதுகிலும் வயிற்றிலுமாக மாறி மாறித் தூக்காத பாரமா! அப்பாவின் அராஜகத்தை எதிர்த்து என்னையும் தங்கையையும் கையில் பிடித்தவாறு வெளியேறிய துணிவு..... அம்மாவைத் தவிர வேறு யாருக்கு வரும்!

அம்மா இருக்கும் நினைவு கொஞ்சம் ஆறுதலைத் தருகின்றது.

இரண்டாயிரத்துக்கும் கூடிய ஏக்கர்களைக் கொண்ட அந்தத் தேயிலைத் தோட்டத்தில் மாலை நேரங்களில் சற்று காலாற நடந்து வர அம்மா பாதையில் இறங்கினார்கள் என்றால் முழுத் தோட்டமும் குனிந்து நிமிரும். அம்மாவின் முகத்தில் எப்போதுமே சிரிப்புத்தான், எதற்குமே சிரிப்புத்தான். அந்தச் சிரிப்புக்கு மயங்காத எவருமே அங்கு இருந்ததில்லை.

தீபாவளி பொங்கலென்றாலோ தோட்டத்து மாரியம்மன் கோயிலில் ஆடிப்பூசை என்றாலோ அம்மாவிடம் ஆசி பெற்று துணிமணி வாங்கிச் செல்லும் பெண்களும் பிள்ளைகளும் அனந்தம். அம்மா தோட்டத்தில் ராசாத்தி போலத்தான் இருந்தார்கள். ஆனால் அப்பா அம்மாவை ராசாத்தி போல் வைத்திருக்கவில்லை என்பது தோட்டத்துக்கு தெரியாது. தோட்டத்துக்கு சொந்தக் காரன் துரைதான்! வெள்ளைக்காரன்தான்! ஆனாலும் அப்பாதான் ராஜா மாதிரி இருந்தார்.

தோட்டத்து மக்கள் அத்தனை பேருமே செக்ரோலில் அப்பாவின் பெயரில் பதியப்பட்டுள்ளவர்கள்தான். அப்பாவுக்கு தோட்டம் வழங்கும் சம்பளத்துடன் அவர் பெயரில் பல சில்லறைக் கங்கானிகளின் பிரிவின் கீழ் பதியப்பட்டிருக்கும் சகல தொழிலாளிகளுக்கும் அவர்கள் வேலை செய்துள்ள நாட்களின் படி போனஸ் காசை தோட்டம் வழங்குகிறது.

பத்தாம் திகதி சம்பளம் போடும் தினங்களில் அப்பா ஒரு பிரத்தியேகமான கோட்டை அணிந்துக் செல்வார். அந்தக் கோட்டுடன் அப்பாவைக் காண்பவர்கள் 'இன்னைக்கு சம்பள நாளா?' என்று எண்ணிக் கொள்வார்கள். சட்டைக்கு மேல் அப்பா அணியும் அந்தக் கோட்டில் உள்ளே மூன்று, வெளியே மூன்றாக ஒரு பக்கத்துக்கு ஆறு பொக்கட்டுக்கள் இருக்கின்றன, கோட்டின் இரு பக்கத்திலும் மொத்தமாக பன்னிரண்டு பொக்கட்டுக்கள்.

வெளிப் பொக்கட்டுக்கள் ஆறுக்கும், மூடியும் மூடிக்குமெலாக நெல்லிக்காய் பருமனில் மின்னிக் கொண்டிருக்கும் தங்க நிற பொத்தான்களும் வெகு ஜோராக இருக்கும். பொத்தான்களிலிருந்து மூடியைக் கழற்றி பொக்கட்டுக்களை திறந்து விட்டும் கொள்வார் அப்பா - சம்பளத்துக்கு முன்.

அப்பாவின் வயிறு பெரியது! ஆனாலும் தொப்பையும் தொந்தியும் என்று கூறுவதுபோல் அசிங்கமாக இருக்கமாட்டார். உள்ளம்தான் நோஞ்சானே தவிர உடல் ஆரோக்கியம்தான். தரை கூட்ட வேஷ்டி கட்டி, அதை முழங்கால் அளவு மடித்துக் கட்டிக் கொள்வார். சட்டைக்கு மேல் கோட்டை மாட்டி வயிறு மறைய இழுத்துவிட்டு பொத்தான்களை இறுக்கிப் போட்டு தலையில் முண்டாசுடன் காலில் செருப்புமாக நின்றார் என்றால் ஜமீன்தார்தான்.

வெள்ளிக் கூரடித்த கைப் பிரம்பை வலது கையால் சுழற்றியபடி, வெள்ளிச் செயினில் தொங்கும் கடிகாரத்தை கோட் பையில் இருந்து இடது கையால் இழுத்தெடுத்து மணி பார்த்தார் என்றால் பாதையில் நடப்பவர்கள் ஓடுவார்கள், 'ஐயா மணியை பாக்குறாரு' என்றபடி.

இந்த இரண்டாயிரம் ஏக்கர் தேயிலையில் அவர் ஏறாத மலையில்லை. இறங்காத பள்ளமில்லை, காலடி படாத தேரியில்லை, தாண்டாத கானில்லை, தெரியாத முகமில்லை, மாட்டேன் என்று மறுத்த பெண்களும் இல்லை!

காலை ஒன்பது ஒன்பதரைக்கெல்லாம் ஏதாவது ஒரு மலையில் நிற்பார்.

வேஷ்டி மறைக்காத முழங்காலுக்கு கீழே சில்லென்று உரசும் பனி தோய்ந்த தேயிலை வாதுகளை நீவி நெரித்துக் கொண்டு மலைக்குள் இறங்கி தேயிலை அற்ற சிறு பொட்டலில் கைப்பிரம்பை ஊன்றி அதில் சாய்ந்து அமர்வார். பிரம்பின் ஈட்டி முனை சர்ரென்று மண்ணுக்குள் இறங்கும். பிரம்பின் மேல் வளைவில் குந்தியிருக்கும் இடுப்பை சற்றே அசைத்து அமர்வை சரிப்படுத்திக் கொண்டு தேயிலையின் மேலாக பார்வையை ஓட்டுவார்.

பார்வை எட்டும் தூரம் வரை பச்சையாகத் தெரியும் தேயிலைகளின் மேல் இளம் பச்சை நிறத்தில் எழுந்து நிற்கும் கொழுந்துகளை தழுவிக் கொண்டோடும் தென்றலுடன் ஓடும் அய்யாவின் பார்வையை மறித்துக் கொண்டு வருகின்றான் பால்காரப் பழனி.

‘என்னடா சுணக்கம்?’ என்கிறார் கோபமாக.

‘சொணங்கலீங்க அய்யாவு... கிரிபண்டா இப்பத்தான் எறக்கித் தந்தான்.’ என்றபடி தோளில் தொங்கும் குட்டிச் சாக்கை பத்திரமாக இறக்கி ஒரு போத்தலை எடுத்து பவ்வியமாக நீட்டுகிறான் பழனி. வலது கையால் போத்தலைப் பிடித்து முகத்தருகே கொண்டு செல்கிறார்.

புதிதாக வடித்த தென்னங்கள்ளின் மணம் மனதை கிறங்க வைக்கிறது. ஸ்கொட்லாண்டின் விஸ்கியும் அய்யாவுக்கு தெரியாததல்ல! அய்யா சுவைக்கததல்ல!

அந்த விஸ்கிக்கு இலங்கையின் பதிலாக இதைத் தருகிறான் கிரிபண்டா. கெட்டிக்காரனவன்.

‘இப்பத்தான் இறக்கித் தந்தான்’ என்று பழனி சொன்னதில் பொய்யில்லை.

போத்தலை லேசாகச் சொடுக்கி கழுத்தடிக்கு மேல் உச்சியில் மிதந்துக்கொண்டிருக்கும் பூச்சி பொட்டுக்களை விசிறியுதறி விட்டு போத்தலை வாயில் வைத்தபடி அண்ணாந்தார் என்றால் மடமடவென்று ஒரு போத்தலும் உள்ளிறங்கி விடும்.

பஞ்சக் கூட்டமாய் மேலோடும் மேகத்தின் நிறத்திலேயே இருக்கின்றது போத்தலுக்குள் இருக்கும் கள். இரண்டையும் காலி பண்ணி போத்தலையும் அவனிடமே திருப்பி கொடுத்துவிட்டு வாயை அழுத்தித் துடைத்தபடி நீட்டமாக ஒரு ஏப்பம் விடுகின்றார். காலியான போத்தலை பையினுள் போட்டுக்கொண்டு தேயிலைக்குள் மறைந்து விடுவான் பழனி. மெதுவாக நிமிர்ந்து கைப்பிரம்பை உருவி எடுத்துக்கொண்டு மலைக்குள் இறங்கிவிடுவார் அப்பா.

எட்டிக் காலெடுத்து காணைத் தாண்டும்போது வயிற்றுக்குள் ஊற்றிய பானம் தனியாகக் குலுங்குவதை உணர்கிறார். பகல் சாப்பாட்டிற்காக வீட்டுக்கு வருமுன் இதே போல் இன்னும் ஒரு தடவை ஊற்றிக் கொள்வார். இதே பழனிதான் - ஆனால் மலை மாறி இருக்கும். மான் இறைச்சி, ஆட்டிறைச்சியுடன், இரண்டு மூன்று காய்கறிகளுடன் நாலைந்து பீங்கான் சோற்றை 'ஆஸ் ஊஸ்' என்று உறைக்க உறைக்க சாப்பிட்டு விட்டுப் படுத்தார் என்றால் நாலு மணிபோல் எழுந்து பெறட்டுக்களம் சென்று விடுவார். பிறகு வீடு வர இருட்டி விடும்.

அம்மா சாப்பிட்டார்களா இல்லையா...! பிள்ளைகள் சாப்பிட்டார்களா... பள்ளிக் கூடம் சென்றார்களா..... திரும்பி வந்து விட்டார்களா... மஹம் ஒன்றைப் பற்றியும் கவலைப்படமாட்டார் - கண்டுகொள்ளமாட்டார் . பிள்ளைகளுக்கு சுகமில்லை என்றால் அம்மா பார்த்துக் கொள்வார்கள்!

அம்மாவுக்கே சுகமில்லை என்றால்?

மருந்து வரும், தோட்டத்து ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து, மருத்துவச்சிக்கிழவி வருவாள், மருந்து கொடுக்க. அவளைத் தேடிக்கொண்டு அவளுடைய மகள் வருவாள், இடுப்பிலேந்திய இரண்டு வயது மகனுடன்.

ஆனால் அப்பா மட்டும் வரமாட்டார். அந்தி ஆறெழு மணிபோல் அப்பா வருவார்.

'எப்படி இருக்கே, மருந்து குடுத்தாளுவளா...?' என்று கேட்பார்.

பதிலுக்கு காத்திருக்கமாட்டார் போய் விடுவாரர்.

போகும்போது கிழவியின் மகளைப் பார்த்து 'பயலை ஓங்காயிகிட்ட விட்டுட்டு தேத்தண்ணியை எடுத்துக்கிட்டு உள்ளாற வா' என்பார்.

அப்பாவின் இந்த அழைப்பின் உள்ளர்த்தம் சின்னப் பையனான எனக்கு அப்போது தெரியவில்லை. ஆனால் அம்மாவுக்கு....!

அம்மாவின் சுகவீனம் எத்தனை பலமானதாக இருந்தாலும் உடனே மறைந்து விடும். எழுந்து விடுவார்கள்.

மிஞ்சிய சாப்பாட்டையெல்லாம் அள்ளிப்போட்டுக் கட்டிக்கொடுத்து மருந்து கொடுக்க வந்தவர்களை கூட்டத்தோடு அனுப்பிவிட்டுத்தான் மறுவேலை.

அப்பா எரிமலை போல் அக்கினியைக் கக்கிக் கொண்டிருப்பார்.

கொம்பு சீவி விடப்பட்ட சண்டைக் காளைபோல், அம்மாவை குத்தி கிழிக்கத் தொடங்குவார். அம்மா அடிபடுவதும் தெரியாது! அழுவதும் கேட்காது!

அப்பா தோட்டத்துக்குத் தனியாகத்தான் வந்தாராம். அதட்ட ஆளில்லாமல், கட்டுப்படுத்த மனைவி இல்லாமல், காட்டெருமைபோல் தோட்டத்தை சுற்றி வந்தவரை வெள்ளைக்காரன் கூப்பிட்டு உபதேசம் செய்தானாம்.

இது உனக்கும் சரியில்லை எனக்கும் சரியில்லை தோட்டத்துக்கும் சரியில்லை. ஊருக்குப் போய் பேசாமல் கல்யாணத்தைக் கட்டிக் கொண்டு வா' என்று

இவரும் போய் அம்மாவைக் கட்டிக் கூட்டிக் கொண்டு வந்துவிட்டார். அடித்தாலும் மிதித்தாலும் கேட்க ஒரு நாதியில்லை அம்மாவுக்கு. திருத்தி எடுத்து விடலாம் என்று பொறுமையுடன் தான் இருந்திருக்கின்றார்கள்.

பணம் மனிதனை யோசிக்க விடுவதில்லை... வந்து கொண்டே இருக்கும் போது!

கை நிறைய பணம் இருக்கும் போது ஏது கவலை! ஏன் கவலைப் பட வேண்டும், அனுபவிக்கத் தயங்க வேண்டும், என்பது அப்பாவின் சித்தாந்தம்

பத்தாம் திகதி சம்பள தினத்தன்று அந்த பன்னிரண்டு பொக்கட் கோட்டுடன் அப்பா சம்பளத்து வாசலில் நிற்பார். ஆட்களுக்கெல்லாம் சம்பளம் போட்டு முடிந்ததும் அந்தா, இந்தா என்று இருட்டிக் கொண்டு வரும். அந்த அந்தி வேளையில் தனியாக வந்து ஜன்னல் முன் நிற்பார்.

துரையும் அப்பாவும் பரஸ்பரம் சலாம் சொல்லிக் கொள்வதுடன் சம்பளத்தை எண்ணி அவரிடம் நீட்டுவார் துரை.

குனிந்து அதை இரு கரங்களால் வாங்கி கோட்டிட்டன்களை கழற்றி உள் பக்கெட் ஒன்றுக்குள் சம்பளத்தை திணித்துக் கொள்வார்.

உள்ளிருந்து சம்பளம் வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் கிளார்க்கய்யா 'டப்' பென்று செக்ரோலை மூடி முதல் பக்கத்தைப் புரட்டி முதல் பெரட்டிலிருந்து வாசிக்கத் தொடங்குவார். செக்ரோலிலுள்ள இரண்டாயித்துக்கும் மேற்பட்ட அத்தனை தொழிலாளர்களும் அவருடைய பெயருக்கடியில் தான்!

ஒவ்வொரு சில்லரை கங்காணியின் பெயருக்கடியிலும் பதியப்பட்டிருக்கும் ஆட்களுக்கேற்ப - அவர்கள் வேலை செய்திருக்கும் நாட்களுக்கேற்ப அவருக்குப் பணம் கிடைக்கும். முதல் பக்கத்து கங்காணியின் பெயரை வாசித்து அதன் பிறகு தொகையை வாசிப்பார் கிளார்க்கரய்யா. துரை எண்ணி நீட்டுவார்.

அப்பா அதை வாங்கி ஒரு பக்கட்டுக்குள் திணித்து கொள்ளுவார். மறுபக்கம் மறுபக்கம் என்று கிளாக்கரய்யா வாசிக்க துரை எண்ணி, எண்ணி நீட்ட அப்பா வாங்கி, வாங்கி திணித்துக் கொள்வார். அதற்காத்தானே இந்த பன்னிரண்டு பக்கெட் மேலங்கி - சம்பளத்தன்று மட்டும்!

எல்லாம் முடிந்ததும் கோட்டை இழுத்து, முன்பட்டன்களை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு முட்டி, முட்டிக் கொண்டிருக்கும் பக்கெட்டுக்களைத் தட்டித் தட்டித் தடவி விட்டபடி நடந்து வருவார்.

வீட்டுக்கு வந்ததும் கோட்டைக் கழற்றி தன்னுடைய உள்ளறையில் மாட்டிவிட்டு குளிக்கச் செல்வார்.

வலது கையின் மூன்று விரல்களை தொண்டை வரை விட்டு அழுத்தித் தேய்த்து காறித்துப்பியபடி 'கிருஷ்ணா' என்பார்.

'ஆகுதுங்க' என்று பதில் வரும்.

எண்ணையில் வதங்கும் காளானும் வெளவால் இறைச்சியும் 'கம கம' வென்று அந்தக் குரலுடனே கொல்லைவரை ஓடி வந்து மூக்கைத் துளைக்கும்.

குளித்து முடித்து அறைக்குள் அவர் நுழைகையில் சுத்தமான மேசையில் சிண்டெக்ஸ் சிம்னி விளக்கு எரிந்து கொண்டிருக்கும்.

எண்ணையில் வதங்கிய காளான் ஒரு தட்டிலும், பொன்நிறத்தில் பிரட்டிய வெளவால் இறைச்சி ஒரு தட்டிலுமாக ஆவி பறக்க காத்துக் கொண்டிருக்கும்.

மேசைக்கடியில் ஒரு முட்டி நிறைய கித்துள்களும், அள்ளி ஊற்ற கைப்பிடி வைத்த மங்கும், ஊற்றிக் குடிக்க பூப்போட்ட பெரியதொரு கிளாசும் தயாராக இருக்கும்.

இவையனைத்தையும் தயார் செய்த கிருஷ்ணன் என்னும் கிருஷ்ணா இருக்க மாட்டான்.

அவன் லயத்துக்குப் போயிருப்பான்!

அப்பா அந்த அறைக்குள் நுழைந்து கதவை ஒருக்களித்துக் கொண்ட பின், நாங்கள் யாரும் உள்ளே போய் விடாமல் அம்மா பார்த்துக் கொள்வார்கள்.

உள்ளே போய்விட்டோம் என்றால் ஒரு கிளாஸ் குடித்துவிட்டு இறைச்சி மென்றபடிதான் வெளியே வருவோம்.

கன்றுக்குட்டிக்கு மருந்து பருக்குவது போல் கழுத்தைப்பிடித்தணைத்து மடியில் அழுக்கிக் கொண்டு வாயிலூற்றி அனுப்பிவிடுவார் அப்பா! அதனால் அவரே கூப்பிட்டாலும் என்னையோ, தங்கையையோ உள்ளே அனுப்ப மாட்டார்கள் அம்மா.

‘நான் போறேங்கம்மா’ என்று அம்மாவிடம் கூறிவிட்டே போவான் கிருஷ்ணா.

இந்தக் கிருஷ்ணா, அப்பாவின் எடுபிடி. நேரம் காலம் என்றில்லாமல் வருவான், போவான். அவன் அப்பாவுக்கு வெளவால் இறைச்சியும், திப்பிலிகளுக்கும் தயார் செய்வதே அலாதி!

எங்கள் வீட்டைச் சுற்றி இருக்கும் மா, பலா, வாழை மரங்களுக்கிடையே மொழு மொழுவென்று வளர்ந்து நிற்கின்றன நாலைந்து திப்பிலி மரங்கள்.

மாமரத்தின் உச்சிக்கு மேலாக இலை பரப்பி நிற்கும் இத் திப்பிலி மரங்களில் பவ்வியமாக ஏறி பாளை சீவி முட்டி கட்டி வைக்கும் பணி கிஷ்ணாவுடையது. வேஷ்டியை மடித்துத் தார் பாய்ச்சி கோவணமாகக் கட்டிக் கொண்டு, இடுப்பில் குட்டிச் சாக்கும் அதற்குள் மின்னும் கூர் கத்தியுமாக அவன் மரம் ஏறுவதே ஒரு கலை. குசனி ஜன்னல் வழியாக நானும் அம்மாவும் அதை ரசித்தபடி நின்றிருக்கின்றோம்.

பழச்சுவையின் கிறக்கத்தில் பலா மரக் கிளைகளில் தொங்கி தூங்கும் வெளவால்கள் கிருஷ்ணாவின் பாளை தட்டும் ஒலி கேட்டு படபடத்து பறந்தோடும் காட்சி அற்புதமானது.

வேலியை ஒட்டி நிற்கும் நாலைந்து பஞ்சு மரங்கள் கித்துள் மரத்துடன் போட்டி போட்டு வளர்திருக்கின்றன.

நாலைந்து மரத்திலும் வெற்றிலைக் கொடி மரம் தெரியாமல் பற்றிப் படர்ந்து, மரத்தின் கழுத்து வரை காற்றாடிக் கொண்டிருக்கிறது. வாரத்துக்கொரு தடவை என்று வெற்றிலை ஆய்வதுடன் அடுக்கி கட்டி தோட்டத்து ஆட்களுக்கு விற்பதும், சம்பளம் போட்டபின் காசை வாங்கி அம்மாவிடம் கணக்குடன் கொடுப்பதும் கிருஷ்ணாவினுடையது தான்.

வெற்றிலை கொடியில் மஞ்சள் மஞ்சளாய் காய்கள் தெரிந்தாலோ, அல்லது பழுத்த வெற்றிலை தரையில் உதிர்ந்திருந்தாலோ அப்பா கிருஷ்ணாவை ஏசுவார்.

‘அய்யாவுக்கு ஆய நேரம் கெடைக்கலியோ..... நாள் முழக்க செறைக்கிறீகளோ’ என்று.

பஞ்ச மரத்தடியில் விரல் விரல் நீளத்தில் பூச்சி பூச்சியாய் விழுந்து கிடக்கும் வெற்றிலைக் காய்களை நானும் தங்கையும் வெற்றிலை மெல்வது போல் மென்று துப்புவோம், அது தரும் வித்தியாசமான சுவைக்காக.

இரண்டு காய்கள் மென்றால் போதும் நாக்கு தடித்துக் கொள்ளும்! வாய்குள்ளே நாக்கு பெரிதாகி விடும். உணர்வு குஷியாக இருக்கும். கொஞ்ச நேரம் தான் பிறகு சரியாகி விடும்.

அம்மாவிடம் விடைபெற்று சென்ற கிருஷ்ணா இரவு பத்து மணிபோல் திரும்பி வருவான்.

அம்மா சாப்பாடு கொடுப்பார்கள். சாப்பிட்டு முடித்து சாமான் சட்டுகளை கழுவி வைப்பான். நாங்கள் படுக்க சென்ற பிறகு அதேபோல் கோவணக் கட்டும் குட்டிச் சாக்குமாக கித்துள் மரத்தில் ஏறுவான்.

இடுப்பில் தொங்கும் குட்டிச்சாக்கில் கூர்மையான நுனி வளைந்த கத்தியும் புது பெட்டறி போட்ட டோர்ச் லைட்டும் இருக்கும்.

இப்போது மரம் ஏறுவது பாளை சீவ அல்ல, வெளவால் பிடிக்க.

திப்பிலி கள்ளுடன் வெளவால் இறைச்சிப் பிரட்டல் இல்லாவிட்டால் அப்பா ரெட்டைக் குழல் துப்பாக்கியைத் தூக்கிக் கொள்வார் என்பது கிருஷ்ணாவுக்குத் தெரியும்.

ஆகவே தான் விஸ்வாசமிக்க கிருஷ்ணா, இந்த அர்த்த ராத்திரியில் திப்பிலி மரம் ஏறுகின்றான். வெளவால் பிடிக்க.

டோர்ச்சின் உதவியுடன் திப்பிலி மரத்தின் ஓலைக்குடுமிக்குள் வசதியாக உட்கார்ந்து கொள்வான். ஊரே இருண்டு கிடக்கிறது. உச்சி மரத்தில் இவன்.

கட்டியிருக்கும் முட்டியில் சொட்டுச் சொட்டாய் வடிந்திறங்கும் திப்பிலிப் பாணி கிறக்கம் கொள்ளச் செய்யும் ஒரு மோகனமான மணத்தைப் பரப்பிக் கொண்டிருக்கிறது.

அந்த மோகனத்தை முகர்ந்து கொள்வதற்காக அல்ல, இவன் இப்படி சந்தடி செய்யாமல் திப்பிலி மர உச்சியில் உட்கார்ந்திருப்பது.

பலா இலை படபடக்கிறது. கிருஷ்ணா உஷாராகின்றான். நுனி வளைந்த கூர்கத்தி வலது கரத்தில் லாவகமாக அமர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. பலா மரத்திலிருந்து பறந்த வெளவால் திப்பிலி மர உச்சியை அடைகிறது. வடித்திறங்கும் பாணியின் மயக்கும் மணம் அதை இழுத்து வந்து பாணையிடம் விட, பானைக்குள் தலையை விடுகிறது கள்ளருந்த....

வலது கையிலிருக்கும் கத்தி முனையால் மெதுவாக - மிக மெதுவாக ஒரு கொத்து! 'கீச்' சென்று கத்தக்கூட நேரமிருப்பதில்லை அதற்கு. கத்தியுடன் அதை தூக்கி இடது கையால் உருவியெடுத்து குட்டிச் சாக்கில் போட்டுக் கொண்டு மறுபடியும் சாய்ந்து அமர்ந்து கொள்வான். இரண்டொரு நிமிடத்தில் மாவிலை படபடக்கும். வீரரென்று பறந்து வந்து பானைக்குள் தலையை விடும். கிருஷ்ணா நிமிர்வான் ஒரு கொத்து. பிறகு குட்டிச் சாக்கிற்குள்.

இப்படியே ஒரு இருபதுக்கு மேல் கொத்தினால் தான் ஒரு இரண்டு அகப்பை இறைச்சியாவது தேறும்.

நாளையை சமாளிக்க இது போதும் என்று தெரிந்த பிறகே மெதுவாக மரத்தை விட்டிறங்கி தோலுரித்துக் கழுவி உப்பு மசாலா போட்டுப் பக்குவப்படுத்தி பத்திரப் படுத்தி வைத்துவிட்டு முன் வாசலண்டை சாக்கை விரித்துச் சுருட்டிக் கொள்வான் கிருஷ்ணா. விடிய கருக்கலில், வீட்டில் யாரும் எழும் முன்னமே எழுந்து சலசலத்தோடும் நீரோடையில் வாயைக் கொப்பளித்து முகத்தைக் கழுவிக் கொண்டு பெறட்டுக் களத்துக்குப் போய்விடுவான்.

பெறட்டுக் களத்தில் தன்னை ஆஜர்படுத்திக் கொண்ட பின்பங்களாவுக்கு திரும்பி வந்து சுடச் சுட அம்மா கொடுக்கும் தேனீரைக் குடித்துவிட்டு மலைக்கு போய்விடுவான்.

மலையில் வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கும்போதே தேயிலைக்கடியில் மண் வெடித்திருப்பதைக் கண்டு கொள்வான். இடுப்பிலிருக்கும் கத்தி அல்லது 'சொரண்டி' ஏதாவதொன்றால் வெடித்திருக்கும் மண்ணிடம் நோண்டிப் பார்ப்பான்.

தரையைப் பிளந்துக்கொண்டு மேலேழுத் துடிக்கும் காளானை, பெற்றோமக்ஸின் மெண்டிலைப் பாதுகாப்பதுபோல் மெதுவாகத் தோண்டியெடுத்து சுற்றிலும் பார்வையை மேயவிடுவான். பக்கத்துப் பக்கத்தில் எப்படியும் இரண்டொரு காளான் பூத்திருக்கும். தரைக்கு மேலிருப்பதை விட தரைக்குள் இருப்பதே சுவையாக இருக்கும் என்பதும், காளான் பிரட்டல் என்றால் அய்யாவுக்கு உயிர் என்பதும், அவனுக்குத் தெரியும்.

காளானைக் கழுவி பெரிது பெரிதாய் பிய்த்து உப்பு தண்ணீரில் போட்டு அலசி பச்சை மிளகாய், வெங்காயத்துடன் நல்லெண்ணையில் பிரட்டி வதக்கி வைத்தான் என்றால்.....

'மாதா ஊட்டாத சோற்றை மாங்காய் ஊட்டும்' என்பதை பொய்யாக்கிக் காட்டுவான் இந்தக் கிருஷ்ணா. முதல் நாள் இரவு பக்குவப்படுத்தி வைத்ததைத்தான் எண்ணையில் பொரியும் மணம் மூக்கைத் துளைக்க துளைக்க அள்ளி தட்டில் வைக்கிறான்.

காளான் பிரட்டலும், வெளவால் இறைச்சிப் பொரியலும், கித்துள் கள்ளும் காத்திருக்க, குளித்து முடித்த அய்யா உள்ளே நுழைந்து கதவை ஒருக்களித்துக் கொள்வார்.

வெள்ளைத் துணியால் திரி செய்து காதுக்கள் விட்டு தலை சாய்த்துச் சாய்த்துக் குடைந்து பெரிதாய் இரண்டு தும்மல் போட்டுக் கொள்வார்.

உள்ளிருக்கும் சிமினி விளக்கின் வெளிச்சம் வாலோடி வழியாகக் கோடாக எட்டிப் பார்க்கும் குசனி வாசலை. குசனி

வாசலில் என்னையும் தங்கையும் மடியில் போட்டுக்கொண்டு குந்தியிருக்கும் அம்மாவை, உள்ளறையில் இருக்கும் அப்பாவுடன் பிணைத்து வைப்பதாகத் தன்னை ஏமாற்றிக் கொள்கிறது அவ்வெளிச்சக் கோடு.

கூர் குச்சியால் ஒரு காளானைக் குத்தி வாயில் போட்டு புருவத்தை உயர்த்தி சுவைத்தபடி கிளாசை நிரப்புகின்றார்.

அந்த மணமும் அது வியாபிக்கும் மயக்கமும் பிரான்சின் “கொக்நாக்” கிற்கு கொஞ்சமும் குறைந்ததல்ல. ஒரே மூச்சில் ஒரு கிளாசையும் முடித்துவிட முடியாத பெரிய கிளாஸ் அது.

பாதியை மேசை மீது வைத்து விட்டு குச்சியால் ஒரு இறைச்சித் துண்டைக் குத்தி வாயில் போட்டு மென்றபடி, மாட்டியுள்ள பன்னிரண்டு பக்கெட் கோட்டை எடுத்து ஒவ்வொரு பொக்கட்டில் இருப்பதையும் உருவியெடுத்து, உருவியெடுத்து மேசையில் போடுகிறார்.

சில்லரைகளை ஒரு பக்கமாக மேசையில் தள்ளி ஒதுக்கிவிட்டு, நோட்டுக்களை நூறு, ஐம்பது, பத்து, ஐந்து, இரண்டு என்று தரம் பிரித்து அடுக்குகின்றார்.

நோட்டுக்களை கண்களில் ஒற்றி, ரசித்து, முத்தமிட்டு எண்ணி அடுக்கத் தொடங்குகையில் முட்டியில் பாதி தீர்ந்திருக்கும். மொண்டு கிளாசில் ஊற்றும் போது கொஞ்சம் கொஞ்சம் மேசையிலும் ஊற்றத்தொடங்கும். தாள்கள் நனைந்து விடாதிருக்க மேசையின் சுவரோரத்துக்கு தள்ளி வைப்பார்.

அம்பிகா சுரட்டுக் கடையின் அசல் யாழ்ப்பாணம் சுரட்டுக்காக அய்யாவின் இதழ் ஏங்கும்.

ஒன்றை எடுத்து வாயில் வைத்துக் கடித்துத் துப்பியபடி நெருப்புபெட்டியை தேடுவார். இருக்காது..... ‘இந்தா இந்தா’ என்று இரண்டு தடவை அம்மாவைக் கூப்பிட்டுப் பார்ப்பார்.

பதில் குரல் வராது என்பது அவருக்கே தெரியும். மகனைக் கூப்பிட்டு பார்ப்பார். அம்மா அனுப்பமாட்டார்கள்.

மகளைக் கூப்பிட்டு பார்ப்பார். மகனையே அனுப்பாத அம்மா மகளையா அனுப்புவார்!

அய்யாவும் கத்தி கத்தி பார்ப்பார். அவசர அவசரமாக வாய் புகை தேடும்.

கன்னம் இரண்டும் குழி விழ வெறும் சுருட்டை இழுத்துப் பார்ப்பார். எரிச்சல் எரிச்சலாய் வரும். எரிந்து கொண்டிருக்கும் விளக்கை அருகேயிழுத்து வாயிலிருக்கும் சுருட்டை சிம்னிக்கு மேலாகப் பிடித்து இரண்டு இழு இழுத்துப் பார்ப்பார்.

திரி 'டப் டப்' என்று விரோதிக்கும்.

விளக்கு அணைந்து விடலாம் என்னும் பயத்தில் தடுமாறும் கைகளால் எட்டி ஒரு நோட்டை இழுத்து சிமினிக்குள் விட்டுப் பற்ற வைத்து அதனால் சுருட்டைப் பற்ற வைப்பார். 'பப் பப்' பென்று பல்லுக்கடியில் உதட்டுக்கடியில் என்று புகை பின்னி பின்னி வரும்.

அரைவாசி எரிந்த தாள் தரையில் கிடக்கும். கொஞ்ச நேரத்தின் பின் இழுக்கும் போது கன்னத்தில் குழி விழும். புகை வராது. இன்னுமொரு பாதி எரிந்த தாள் தரையில் விழும். அய்யாவுக்காக காத்துக் காத்திருந்து விட்டு, பிள்ளைகளுக்கு சாப்பாடு கொடுத்து படுக்க செய்து விட்டு அம்மாவும் சென்று படுத்து விடுவார்கள்.

விடிந்து பார்த்தால் அப்பா பெறட்டுக்களம் போயிருப்பார். பணத்தை எண்ணி பெட்டியில் அடுக்கி வைத்துவிட்டு மேசையை சுத்தம் செய்து தரையைக் கூட்டும் போதுதான் குறைந்தது ஒரு நாலைந்து தாள்களாவது கால் எரிந்த, அரை எரிந்த நிலையில் கூட்டுமாற்றுடன் தரையில் மிதந்து வரும்.

கடவுளுக்கும் காசுக்கும் நிறைய ஒற்றுமை உண்டு. காசே தான் கடவுளடா என்று நினைக்காத பேசாத மனிதர் யாருண்டு.

'நானிருக்கப் பயமேன்'

‘THE MORE YOU HONOUR ME
THE MORE I BLESS YOU’

என்பது போன்ற வாசகங்கள் ஆலயங்களில் இருப்பதுண்டு. தன்னை மதிக்காதவனை பணமும் மதிப்பதில்லைதான்! ‘மதியாதார் முற்றம் மதித்தொருக்கால் சென்று மிதியாமை கோடி பெறும்’ என்பது பணத்துக்கும் தெரிந்திருக்கத்தானே வேண்டும்.

இப்போது காசிலேயே புரண்டமுந்தாலும் அப்பா ஒரு நாள் குடை நிழல் இழந்து குஞ்சரம் இழந்து நடை மெலிந்து போவார், என்பது பணநோட்டைச் சுருட்டி, சுருட்டு பற்ற வைப்பதில் புரிகிறது. தன்னுடைய நன்னடத்தைகளால் அப்பாவின் துர்நடத்தைகளின் பெறுபேறுகளை பலவீனப்படுத்தியும், பின்னடைய செய்தும் கொண்டிருந்த அம்மாவின் பிரிவும் அவரின் அழிவிற்கும் வீழ்ச்சிக்குமான முக்கிய காரணமாகி விட்டது.

தேயிலை மலைக்குள்ளே கண்டும், காணாமலும் நடக்கும் எத்தனையோ வித்தைகள் அம்மாவின் காதுகளுக்குள் வராமல் போனதில்லை. பொறுத்துக் கொண்டார்கள்.

சந்தர்ப்பத்தைப் பொறுத்து கூடையில் வைத்துத் தலையில் சுமந்து செல்வம் அம்மா தயார்தான். ஆனால் அப்படி ஏதும் வீட்டுக்குள் நடக்க அம்மா இடம் கொடுத்ததில்லை. தானும் பிள்ளைகளும் வாழும் - வலம் வரும் அந்த வீட்டை அம்மா ஒரு கோவில் போலத்தான் எண்ணியிருந்தார்கள். வைத்திருந்தார்கள்.

அன்றொரு நாள் அம்மாவுக்குப் பலமான காய்ச்சல் வந்து விட்டது.

வழமைபோலவே மருந்து வந்தது!

மருந்து கொடுக்க கிழவி வந்தாள்!

பிறகு மகள் வந்தாள்!

இருட்டியதும் அப்பா வந்தார்!

ஓப்புக்கு ஒரு வார்த்தை அம்மாவிடம் கேட்டுவிட்டு 'உ கப்பை எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே வா' என்று கூறிவிட்டு உள்ளே போய்விட்டார். அதுதான் அம்மாவுக்கு வழக்கமான மருந்து உடனே எழுந்து விட்டார்கள்.

திப்பிலிக் கள்ளும் இறைச்சியுமாக ரசித்துக் கிடந்த அப்பா கதவைத் திறந்தார். கோடாக வெளிச்சம் குசனிக்கு ஓடி வந்தது. வெளிச்சத்தை மிதித்து நசுக்கிக் கொண்டு அப்பாவும் ஓடி வந்தார். முகம் ஜிவ்வென்று மின்னிக் கொண்டிருந்தது.

குடுமியைப் பிடித்து சுருட்டி ஆட்டி அம்மாவை தூக்கினார். உடலில் சதைப்பற்றே இல்லாத மெலிந்த அம்மாவை தலை முடியைப் பிடித்தே உயர்த்தித் தூக்கினார். அம்மாவின் முகம் அவரின் முகத்தருகே வந்தது. அந்த மினுக்கத்தையும், வாயின் மணத்தையும் அம்மாவால் சகித்துக் கொள்ள இயலவில்லை.

சிரமப்பட்டு சிரமப்பட்டு அப்பாவின் முகத்திடமிருந்து தன் முகத்தை விலக்கிக் கொள்கின்றார்கள். கையில் சிக்கிக் கொண்டிருக்கும் தலை முடியைத் திருகி, அம்மாவின் முகத்தை போகவிடாமல் பலமாகத் தன் முகத்துக்கு நேராகத் திருப்பிக் கொண்டு 'எங்கேடி அவ...?' என்கின்றார்.

அம்மா அனுப்பி விட்ட கதை அவருக்கு தெரியும். தெரிந்தாலும்... 'எங்கேடி அவ...? அனுப்பிட்டியா...!' என்றவாறு அம்மாவின் தலையை சுவற்றுடன் மோதுகின்றார்.

அம்மாவுக்கு இதெல்லாம் பழகி விட்டதொன்று. சட்டை செய்ய மாட்டார்கள். - அலட்டிக் கொள்ளவும் மாட்டார்கள். 'காய்த்த மரமாயிற்றே' என்று பிள்ளைகளை இறுக அணைத்துக் கொள்வார்கள்! 'கழுதைக்கு வாழ்க்கைப் பட்டாயிற்றே' என்று பல்லைக் கடித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

தலையை சுவற்றுடன் மோதி வெளியே சத்தம் வராமல் 'நங்க் நங்க்' கென்று கழுத்து, தோள், முதுகு என்று நாலு சார்த்தி விட்டு வழக்கம்போல் அவர் போயிருந்தால் ஒன்றுமே நடந்திருக்காது.

ஆனால்.....!

ஆனால்.....!

எல்லா ஆரம்பங்களுக்கும் ஒரு முடிவு வேண்டும் தானே! அப்பாவின் முடிவுக்கும் அன்றுதான் ஆரம்பம்!

‘அவளை ஏண்டி அனுப்புனே....? என்றவர் அந்தக் கிருஷ்ணாப்பய ராமுமுக்க குணுகுணுன்னுகிட்டு உங்கூடவே குசுனிக்குள்ளாறக் கெடக்குறானே நான் ஏன்னு கேட்டுக்கேனாடி....’ என்றாரே பார்க்கலாம்.

பத்ரகாளி என்று நான் கேள்விப் பட்டதுண்டு! ஆனால் பார்த்தில்லை.

அன்றுதான் கண்டேன்.

அப்படி மாறினார்கள் அம்மா.

தீக்கணைகளை ஜ்வாலையாய் விர் விர்ரென்று அம்பு போல் வெளியேற்றிக் கொண்டு அம்மாவின் கண்கள். இரண்டு கண்களும் வட்டமாய், பெரிதாகி, பெரிதாகி புருவங்களை வெட்டிக் கிழித்துக் கொண்டு.....வெளியேறி.....

நெற்றியில் இட்டிருந்த குங்குமம் இளகி நாசித்தண்டில் இரத்தமாய் இறங்கி சொட்டுச் சொட்டாய் வழிந்து கொண்டு..... ஈட்டிகளாய்ப் பாய்ந்த தீக்கணைகளால் தாக்குண்ட அப்பா பதறிப் போனார். பத்ர காளியை அவரும் அன்றுதான் கண்டிருப்பார் போலிருக்கிறது.

தலைமுடியைச் சுற்றிப் பிடித்திருந்த கை தளர்ந்தது.

மெல்ல மெல்ல உயர்ந்த அம்மாவின் இரண்டு கைகளிலும் கத்திகள்... நிறைய கத்திகள்..... கைவிரல்கள் ஒவ்வொன்றும் கூர் தீட்டிய அம்புபோல், நாணேற்றிய வில்லிலிருந்து விடுபடத் துடிக்கும் விறைப்புடன் வேகத்துடன்.....

இந்த பலம் எங்கிருந்து வந்தது.....! அப்பாவின் கழுத்து இப்போது அம்மாவின் பிடிக்குள் திமிர்கிறது.... போதையால் சிவந்திருந்த கண்கள், பயத்தால் மேலும் சிவந்து, பெரிதாகி வெளியே வந்து விழுந்து விடுமாப் போல் துருத்திக் கொண்டு.....

கழுத்தை பிடித்திருந்த கைகள் பிடியை இறுக்கவில்லை.

கழுத்தை நெரிக்கவில்லை.

ஒரு உந்து உந்தித் தள்ளின.

பின்னால் ஓடி சுவரில் மோதி தரையில் விழுந்த அப்பா எழுந்து தனதறைக்குள் ஓடி கதவைச் சாத்திக் கொண்டார்.

சுவற்று மூலையில் விழி பிதுங்க பயந்து போய் நின்று கொண்டிருக்கிறோம் நாங்கள். அப்பாவின் பின்னால் விசை கொடுத்துவிட்ட ஒரு சிலை போல் விரைவாக நடக்கின்றார்கள் அம்மா!

கொலைதான் விழிப் போகிறது என்று நடுங்கினோம் நாங்கள். அப்பாவின் அறையையும் கடந்து படுக்கும் அறைக்குள் நுழைந்தார் அம்மா. அம்மாவும் அப்பாவும் சயனிக்கும் அந்தக் கட்டில்...

பூ வேலைப்பாடுகள் கொண்ட மரக்கால்களுடனான அந்த அசைக்க முடியாத கட்டில் அம்மாவின் கைப்பிடிக்குள் ஆடுகிறது. ஆடும்போது அது எழுப்பும் ஒலி, 'கீரீச் கீரீச்' என்னும் அந்த ஒலி.... அம்மாவின் காதுகளுக்குள் நாராசமாய் பாய்கிறது.

கட்டிலை இழுத்து தோட்டத்துக்குள் போட்டு லாம்பெண்ணையை அதன் மேல் ஊற்றினார்கள்.

சத்தம் கேட்டு எட்டிப்பார்த்த அப்பா வேண்டாம் வேண்டாம்' என்று கத்துகின்றார். ஆனால் அருகே வரப் பயப்படுகின்றார்.

கொழுத்திய தீக்குச்சியுடன் மதுரையை எரிக்கப் புறப்பட்ட கண்ணகி போல் அம்மா.... அப்பாவின் கத்தல் அம்மாவுக்கு கேட்டதாகத் தெரியவில்லை. திகு திகு வென்று பற்றிக் கொண்டு எரிகின்றது அந்தக் கட்டில்.

அப்பாவுடன் அம்மா பின்னிக் கிடந்த கோலங்களை இரவிரவாக தரிசித்த அந்தக் கட்டில்...

அந்த உறவுக் காட்சிகளுக்கு சாட்சியாக இருந்த அந்த ஒரே கட்டில் அம்மாவின் கண்கள் கக்கும் ஜ்வாலை போல் திகுதிகு வென்று எரிகின்றது.

பிள்ளைகள் இருவரையும் இரண்டு கரங்களில் பிடித்துக் கொண்டு வெளியே நடந்தவர்கள் தான்..... அம்மா போய்விட்ட பிறகு அப்பா யார் யாரையோ வைத்துக் கொண்டு ஏதேதோ ஜால வித்தைகள் எல்லாம் புரிந்திருக்கின்றார்.

பிறகு ஒரு சாட்சியா வேண்டும் அழிவிற்கு!

தன்னை அடையாளம் கண்டு கொள்ளாத இடமாகப் பார்த்து சென்ற அம்மா என்னையும் தங்கையையும் ஏதாவது ஒரு தோட்டத்தில் பெயர் பதிந்து மலையேறி கூலி வேலை செய்யும்படி மிகச் சலபமாக விட்டிருக்கலாம்.

நாங்கள் படக்கூடாது என்று நினைத்த சிரமங்கள் அத்தனையும் தானே பட்டு எங்களைப் படிக்க வைத்தார்கள். உடல் சோர்ந்தாலும் உள்ளம் சோராமல் அம்மா மேற்கொண்ட பணிகள்.... தூக்கிய பாரங்கள்.... ஏறி இறங்கிய மேடு பள்ளங்கள்...

அம்மாவின் அந்த வைராக்கியம் இப்போது எனக்குத் தைரியமாக இருக்கின்றது. ஆண் துணையில்லாத குடும்பம் என்று நான் குலை நடுங்க தேவையில்லை.

அம்மா பார்த்துக்கொள்வார்கள்.

சாம்பல் தூவப்பட்ட சிற்றெறும்புக் கூட்டம் போல் கைஎரிய, கால்எரிய..... மனம் அங்கும் இங்குமாக அலைமோதிக் கொண்டிருக்கிறது. ஜீப்பின் பின்புறம் அழுந்திக்கிடந்த என்னை இழுத்தெடுத்து தரையில் எறிந்தார்கள். ஜீப் நின்றிருப்பதை லேசாக உணர்கின்றேன்.

மழை நின்ற இரவில் லைட்டைச் சுற்றி மொய்க்கும் ஈசல் கூட்டம் போல் மண் நிறத்தில் கட்டைக் கால் சட்டை நீட்டக்கால் சட்டைகளுடன் மொய்த்து கிடக்கிறது போலீஸ் கூட்டம்.

‘கொட்டி த....’ என்று கேட்டபடி அங்குமிங்கும் அலைகிறது காக்கிச் சட்டைக் கூட்டம்.

கீழே இழுத்துத் தள்ளிய அதே வேகத்தில் மீண்டும் வலையடித்த ஒரு லொறிக்குள் இழுத்துப் போட்டு முடிக்கொண்டார்கள். இன்னும் எங்கேயோ வேறொரு இடத்துக்கு கொண்டு போகப் போகிறார்கள் என்பதை உணர்கின்றேன். முன் கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு இவர்கள் நுழைந்த போது இருந்த பயமும் மனக்கிலேசமும் இப்போது இல்லை.

என்னதான் நடந்து விடப் போகிறது நடந்துவிட்டு போகட்டுமே என்கின்ற ஒரு பரமார்த்த நிலை சன்னஞ்சன்னமாக உருவாகிக் கொண்டிருக்கின்றது.

மாசி மாதத்துப் பின்னிரவு நேரம் கொத்து கொத்தாய் பனி கொட்டும் இரவு. வேறொரு பொழுது என்றால்

அசாத்தியமாய்க் குளிரும் வெடவெடத்து உடல் நடுங்கும். இப்போது ஏன் இப்படி வியர்த்துக் கிடக்கிறது.

மணி என்னவாக இருக்கும் அதுவும் தெரியவில்லை. சுற்றி இருக்கும் செங்கல் முஞ்சிக்காரர்களிடம் கேட்கவும் தோன்றவில்லை. ஆடுவதும் இடித்துக் கொள்ளுவதுமாக எனது இராப்பயணம் தொடர்கின்றது. ஏதோ ஒரு கட்டிடத்துக்கு முன்னால் நிறுத்தினார்கள். பிறகு இறக்கினார்கள்.

இரண்டு பக்கமும் இருவர் முரட்டுத்தனமாக பிடித்தபடி நடத்திக் கொண்டு போனார்கள். இரும்புக் கைகளாக இருக்க வேண்டும் அவர்களுக்கு. பிடித்த இடம் அப்படி நோகிறது. மிதிபட்ட புற்கள் காலடியில் அசைகின்றன.

செருப்புக்கூட இல்லாமல் வெறும் கால்களுடன், வெறும் சாரம் சட்டையுடன் என்னை இழுத்துக் கொண்டு வந்துள்ள நினைவு மேலெழுகின்றது. அர்த்த ராத்திரியில்..... அயர்ந்த நித்திரையின் அலங்கோலத்துடன்.... என்னை மட்டுமா....!

எழுந்து வந்த பெண்களைக்கூட அதே கோலத்துடன் தானே இழுத்துக் கொண்டு போனார்கள். சேலையைக் கட்டிக் கொண்டு வரக்கூட இவர்கள் அனுமதிக்க வில்லை. அவகாசம் கொடுக்கவில்லை.

‘எங்கே கல்யானத்துக்கா போகின்றீர்கள் சிங்காரித்துக் கொண்டு கிளம்பிவர... ‘செக்கிங்...’ தானே இப்படி இருந்தால் தான் நல்லது... இது போதும்... என்னும் கிண்டல் கேலியுடன்..... என் மனைவியை..... தங்கையை..... அவர்கள் பார்த்த பார்வை..... பார்வைகள் பாயும் இடங்கள்.....

இரவாடைகளை இழுத்திழுத்து இறுக்கிக் கொண்டு, இரு கைகளாலும் நெஞ்சை பொத்திக் கொண்டு..... அவர்கள் ஏங்கி நின்ற நிலை.... விழி பிதுங்கிய பரிதாபம்.....! இப்போது நினைத்தாலும் மனம் கொதிக்கிறது.

எங்கள் வீட்டுப் பெண்கள் என்றால் இவர்களுக்கு என்ன நினைப்பு....!

முகத்தில் காறி உமிழவும் மோதி மிதிக்கவும் எனக்கு வல்லமை தருவாயா என்று மனம் பிரார்த்திக்கின்றது. நெஞ்சின் குமுறலால் உடல் திமிர்வதை அவர்கள் உணர்ந்திருக்க வேண்டும்.

பிடையை இறுக்குகின்றார்கள். பிடரியை நெரிக்கின்றது ஒரு முரட்டுக் கை. காலடியில் மிதிப்பட்டு அசைந்த புல்லின் ஈரம் அடிக்காலைச் சில்லிடுகின்றது. புல் பூண்டுகள்கூட நித்திரை கொள்ளும் இந்த அகால வேளையில் இவர்கள் ஏன் என்னை இப்படி இழுத்தடித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்....

பின் கழுத்தை நெரித்தபடி, கைப்படி இறுக்கத்துடன் என்னைத் தள்ளிக்கொண்டு உள்ளே போனார்கள்.

மாடிப் படிகளில் ஏற்றினார்கள். தெறிவளை ஸுவில் சிங்கம் புலிகள் இத்தியாதிகள் கூண்டுக்குள் அடைக்கப்பட்டு வைத்திருப்பது போல் கூண்டுகளுக்குள் மனிதர்கள்..... மனிதர்கள்..... மனிதர்கள். என்னையும் ஒன்றுக்குள் போட்டு பூட்டிக் கொண்டார்கள். கம்பியை பிடித்துக் கொண்டு நெடுமரம்போல் நிற்பதைத்திவிர என்னால் வேறு என்ன செய்ய முடியும்.

பிடிக்க வேண்டும் என்பதற்காக என்னைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்திருப்பதைப் போலவே அடிக்கவேண்டும் என்பதற்காக ஏதோ ஒரு சுவர் மூலையில் இருக்கும் கடிகாரம் இழுத்து இழுத்து அடிக்க தொடங்குகிறது.

உன்னிப்பாய் எண்ணினேன். நான்கு முறை அடித்து நிறுத்திக் கொண்டது. அவசரத்தில் மூன்றுக்கு பதிலாக நான்கு அடித்ததா! ஆயாசத்தில் ஐந்துக்கு பதிலாக நான்குடன் நிறுத்திக் கொண்டதா.... அல்லது மணி நான்குதானா.... இங்கு நடைபெறும் எதுவுமே நம்பும் படியாகவா இருக்கிறது.

தூங்கி வழியும் நாற்பது வோல்ட் பல்பின் சோர்வில் அந்த இடம் இருட்டிக் கொண்டு கிடக்கிறது. பிரசித்தி பெற்ற நான்காவது மாடி இதுதான் என்று அறிந்து கொள்ளுகின்றேன். பிடித்துக் கொண்டு வந்தவர்களில் எத்தனை பேர் இதிலிருந்து பாய்ந்து தற்கொலை செய்து கொண்டதாக அல்லது தப்பி ஓட முயல்கையில் சுடப்பட்டு இறந்ததாக அடிக்கடி பேப்பர்கள் பேசுவதுண்டு.

நானும் சில வேளை தப்பித்து ஓடவோ; அல்லது ஜன்னலூடே பாய்ந்து தற்கொலை செய்து கொள்ளவோ முயல்வேனோ தெரியவில்லை....!

எளியோரை வலியோர் வதைப்பது ஒன்றும் உலக அதிசயம் இல்லையே.

ஆட்சி செய்வோர் வலியோர் தான்! பயில்வான்கள் தான்! எத்தனை எத்தனையோ சித்து வேலைகள் எல்லாம் செய்வார்கள் தான். யார் யாரையோ, எதற்கெதற்காகவோ பிடிக்கின்றார்கள். எங்கேயோ அடைக்கின்றார்கள். கத்திக் கொண்டிருக்கும் டி. வி. யின் சத்தத்தை அடித்து அழுக்கிவிட்டு விசேட அறிவித்தல் என்பார்கள்.

எங்களுக்கு திக் திக் கென்றிருக்கும். யாராவது ஒரு அரசியல் தலைவர் பெரும்பாலும் தமிழர் - பட்டப் பகலில் பாதையில் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டிருப்பார். அல்லது குண்டுக்குப் பலியாகி இருப்பார்.

கொலை நடந்த இடத்துக்குச் சற்று தூரத்தில் ஒரு வாலிபன் செத்துக் கிடப்பான். அவன் ஓட்டி வந்ததாக அடையாளம் காட்டப்படும் மோட்டார் சைக்கிள் ஒரு ஓரத்தில் கிடக்கும். செத்து கிடந்த வாலிபனிடமிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்ட அடையாள அட்டை அடுத்த நாள் பேப்பரில் பிரசுரிக்கப்படும். யாழ்ப்பாணத்துப் பையன் கொழும்பில் சில மாதம் வசித்திருக்கின்றான். எங்கு யாரிடம் தங்கியிருந்தான் என்பதோ; கொலைக்கான காரணமோ தெரியவில்லை என்பார்கள்.

வெள்ளவத்தை, பம்பலப்பிட்டி, நாராம்பிட்டி, மட்டக்குளி, வத்தளை, கொட்டாஞ்சேனை பகுதிகளில் தீவிர புலன் விசாரணை என்பார்கள். தமிழர்கள் கூடுதலாக வாழும் பகுதிகளில் தீவிர விசாரணை என்றால் என்ன நடக்கும் என்பது எங்களுக்கு மட்டுமே விளங்கும்.

இரவிரவாகத் தமிழர்களின் வீடுகளைத் தட்டுவார்கள். பெண்களை; பிள்ளைகளை; வாலிபர்களை; துளைத்தெடுத்து விடுவார்கள் கேள்விக்கணைகளால். நாங்களும் போலிஸ்தான்; ரகசியப் போலீஸ்; சிவில்லில் வந்திருக்கின்றோம் என்று முகமூடிக்கொள்ளைக்காரர்களும் கைவரிசை காட்டுவார்கள்.

தீவிர விசாரணையின் பின் அந்த வாலிபன் மட்டக்குளியில் தங்கி இருந்தாக விசாரணை மூலம் தெரிய வந்திருப்பதாகவும் சுற்றிவளைப்புத் தேடுதல் தீவிரப் படுத்தப்பட்டுள்ளதாகவும் அறிக்கைகள் வரும். அந்த பிரதேசத் தமிழ் குடும்பங்கள் அனைத்தையும் பின்னி எடுத்து விடுவார்கள். எங்கள் முதல் ஜனாதிபதி ஒரு முறை 'இது சிங்களவர்களின் நாடு... இந்த நாட்டுக்கு ஒரு சிங்களவரே தலைவராக இருக்கமுடியும்.... தமிழ்ப் பயங்கரவாதத்திற் கெதிராக சிங்களவர்கள் அனைவரும் கட்சி பேதம் மறந்து ஒன்றுபட வேண்டும்....' என்று கூறினார்.

தமிழர்களின் வாக்குகளின் மூலமும் தலைமைக் கதிரையில் அமர்ந்தவரே 'சிங்களவர்களே ஒன்று படுங்கள் தமிழர்களை ஒரு கை பார்ப்போம்' என்கின்ற ரீதியில் பேசினால்... தொண்டர்கள் என்ன செய்ய மாட்டார்கள்.

இத்தனை ஆண்டுகளின் பிறகு ஜெனரல் சரத் பொன்சேகாவும் அதையே தான் கூறினார்..... அதையே தான் செய்தார். தமிழர்களை ஒரு கை பார்ப்போம்.... இது சிங்களவர்களின் நாடு.... என்கின்ற தோரணையில்.

வருசக் கணக்கில் வாதாடிய பிறகு கோர்ட்டிலே வக்கீல் கையளிக்கும் இறுதி அறிக்கைபோல்.....

இருபது வாரம் வெளிவந்த தொடர்கதைக்குக் கொடுக்கப்படும் இரண்டு வரி முன் கதைச் சுருக்கம் போல்..... கூட்டிக்கழித்துப் பார்க்கையில் எந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவனாக இருந்தாலும் செத்தவன் சிங்களவன்; கொன்றவன் தமிழன் என்பது தான் தீர்ப்பாகி இருக்கும்.

கொலை செய்யப் பட்டதாகக் கூறப்படும் அரசியல்வாதிக்கும் செத்துக்கிடந்த யாழ்ப்பாணத் தமிழ் இளைஞனுக்கும் தொடர்பில்லை என்றும் செத்துக்கிடந்த வாலிபன் கோர்ட்டுக்கு கொண்டு செல்லப்படாமல் நீண்ட நாள் போலீஸ் றிமான்டில் இருந்தவன் என்றும் ஒரு வெளிநாட்டுப் பத்திரிக்கை அல்லது மின்சார மீடியா செய்தி கூறியிருக்கும்.

இந்தச் செய்திக்கான சூத்திரதாரி எங்காவது கடற்கரையில் செத்து மிதந்து கரையொதுங்கி இருப்பான். இந்த கொலைக்கான சந்தேக நபர் விசாரணைக்கு நாலாவது மாடியில் அடைத்து வைக்கப் பட்டிருப்பான் அல்லது தப்பிக்க முயன்றபோது.....

இதோ நானில்லை.....!

ஆனால்..... ஆனால்..... நான் அப்படி ஏதும் செய்யவில்லையே..... பிறகேன் என்னைக் கொண்டு வந்து இங்கே போட்டிருக்கின்றார்கள்..... யாரிடம் கேட்பது..... எப்படி அறிந்து கொள்வது.

மனம் விம்மத் தொடங்குகிறது.

மனைவி, பிள்ளைகள், அம்மா, தங்கை..... என்ன செய்வார்கள் அவர்கள் என்ன ஆவார்கள்.....

நினைவுகள் ஒன்றுக்கு மேல் ஒன்றாகி ஒன்றுக்குள் ஒன்றாகி, விஷம் இறங்கிய குடல் போல் எரிகின்றது. அலைக்கழிக்கின்றது. மிகவும் களைப்படைந்திருக்கின்றேன்.

பூட்ஸ் கால் ஒன்றின் நுனி இரண்டு மூன்று தடவைகள் போல் விலாவில் உதைத்து ஆட்டியதை உணர்ந்து தடா புடா வென்று எழுந்து இருந்து கொள்கின்றேன். களைப்பினால் கண்ணயர்ந்து விட்டதை எண்ணி வெட்கப்படுகின்றேன். இந்த நேரத்திலும் இந்த இடத்திலும் தூக்கமா என்று.

மனிதனுக்கு கிடைத்துள்ள ஒரு மகத்தான வரப்பிரசாதம் இந்தத் தூக்கம். சிறிது நேரம் என்னமாய் மறந்திருந்திருக்கின்றேன் எல்லாவற்றையும்.

உள்ளே வரப்பயப்படுவது போல எட்டிப் பார்த்து, எட்டிப் பார்த்து ஓடி வருகின்றது அதிகாலை வெளிச்சம்.

பேச்சுக் குரல்கள்; காலடி ஓசைகள் பூட்ஸ் மோதும் ஒலிகள் கேட்கத் தொடங்குகின்றன. ஒரு காக்கி சட்டை என்னருகே வர இரண்டு காக்கி சட்டைகள் என்னை இரு புறமும் பிடித்துக் கூட்டிச் செல்ல, ஏழெட்டுப் பத்துக் காக்கி சட்டைகள் அமர்ந்திருக்கும் அறைக்குள் நிற்கின்றேன்.

நேற்று இரும்புப் பிடி பிடித்த அதே இடத்தில் தான் இப்போதும் பிடித்து வருகின்றனர். இரண்டு கைப் பக்கக் கெண்டைச் சதைகளும் வலிக்கின்றன.

பெயர் பிறந்த இடம்; வசிக்கும் இடம்; உத்தியோகம் என்று வரிசை வரிசையாகக் கேள்விகள்.

அவைகளுக்கான எனது பதில்கள். சில தெரியாதுகள்; கூடுதலான இல்லைகள்; நிறைய மறுப்புக்கள்.

திடீரெ ஒருவன் எனது சட்டத்தரனி நண்பன் பற்றிக் கேட்டான் பள்ளிக்கூட நண்பன் என்று கூறினேன். அவனுடைய யாழ்ப்பாணத்து மனைவி பற்றிக் கேட்டார்கள். தெரியாது என்றேன்.

எனக்கும் அவர்களுக்கும் பெரிதாக தொடர்பு இருந்ததில்லை என்றேன். பொய்' என்று கத்தினான் அவன். அந்தக் கத்தும் ஓசைக்கு ஏற்றாற்போல் என் விலாவில் ஓங்கிக் குத்தினான் ஒருவன். இதை நான் சற்றும் எதிர்பார்க்க வில்லை. கண்கள் கலங்கி விட்டன. முகத்தை திருப்பிக் கொண்டேன். முகத்தை மறுபக்கம் திருப்பிக் கொண்டாலும், அழுகின்றேன் என்பது பெரியவனுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். என்னைக் குத்தியவனைப் பார்த்து சத்தமிட்டான்.

'எப்பா....! காண்ட எப்பா....' என்று 'அடிக்காதே....' என்று அவன் கூறியதை விடவும் எனக்கு மகிழ்வாகவும் திருப்தியாகவும் இருந்தது 'என்னாலும் அடி வாங்க முடியும் - தாங்க முடியும் என்கின்ற நினைவு.

சிறுவனாக இருந்த போது அப்பாவிடம் கொய்யாக் கம்பால் வாங்கிய அடிக்குப் பின் யார் என்னை அடித்திருக்கின்றார்கள் - யாரிடம் அடி வாங்கி இருக்கின்றேன். இத்தனை வருடங்களுக்குப் பிறகு இப்போது தான். அதுவும் போலீஸ்காரனிடம் அதுவும் அவனால்தான்.

அடி வாங்கினால் செத்துப் போவேன் என்றுதான் இத்தனை நாளும் எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் போலீஸ் காரனின் அடியைக் கூட தாங்கிக் கொள்ளும் சக்தி எனக்கு இருக்கிறது என்னும் நினைவு இனிமையாகத்தான் இருந்தது.

ஒவ்வொரு மனிதனுக்குள்ளும் ஒரு சக்தி இருக்கிறது. இது போன்ற அராஜகங்கள் தான் அந்த சக்தியை வெளிக் கொண்டு வருகின்றன.

‘தெரியாது என்கின்றாய்; நெருக்கமான தொடர்பில்லை என்கிறாய், போன மாதம் மட்டும் பதினைந்து தடவைகளுக்கு மேல் அவனைப் பார்க்கப் போயிருக்கின்றாயே.... அது ஏன்....?’

‘பதினைந்து தடவைகள் என்பது அதிகம்’ என்கின்றேன் ஒரு அதிர்ச்சியுடன்.

மீனுக்கு தூண்டில் போடுவது போல் என்னை மாட்டிவிட ஏதேதோ போட்டுப் போட்டுப் பார்கின்றார்கள். ‘அவனுடைய மனைவி எந்த நாட்டில் இருக்கின்றான்’ என்று கேட்டான் இன்னொருவன்.

கனடாவில் என்று நண்பன் கூறினான் எனக்குச் சரியாகத் தெரியாது.’ என்றேன். ‘உனக்கு ஒன்றுமே தெரியாதுதான் உதை கொடுத்தால் தான் உண்மையான செய்திகள் வெளிவரும்’ என்கின்றான் கோபத்துடன்.

அவனுடைய மனைவியைத்தான் தேடினோம்... பிடிக்க முடியவில்லை. அவனையாவது பிடிக்கலாம் என்று எத்தனிக்கையில் அவனையும் காணவில்லை... அதுதான் உன்னைக் கொண்டு வந்திருக்கின்றோம்.... எங்கே உனது நண்பன்....

‘வெளிநாடு போகப் போவதாகக் கூறினான் போயிருக்கலாம்’ என்றேன்.

கொழுத்த புழுவாக ஒன்றினைத் தூண்டலில் கோர்த்து எனது முகத்தருகே அவர்கள் ஆட்டி ஆட்டிக் காட்டுவதையும் வசமாக என்னைத் தூண்டலில் மாட்டிவிட முயல்வதையும் உணர்கின்றேன்.

மொட்டைத்தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் முடிச்சுப் போட்டே பழக்கப்பட்டவர்களாயிற்றே இவர்கள்.

‘சரி பதினைந்து தடவை இல்லை என்கின்றாய்.... ஒத்துக் கொள்கின்றோம், எத்தனைத் தடவை....’

மனதுக்குள் கணக்கிட்டுக் கூறினேன்.

கிராண்பாஸில் நீ இருக்கின்றாய். உன் நண்பன் இருப்பதோ தெஹிவளையில் எவ்வளவு தூரம். இருந்தும் நாளைக்கொரு தடவை இரண்டு நாளைக்கொரு தடவை என்று ஏன் இத்தனை தடவை....'

டக்கென்று என்னால் பதில் கூற முடியவில்லை. விழித்துக் கொண்டு நிற்கின்றேன்.

'உன்னுடைய நண்பனின் மனைவி கனடாவில் இருந்து அனுப்பும் பெருந்தொகைக் காசை யார் மூலமாக புலிகளுக்கு அனுப்புவீர்கள்.....'

எனக்கு தூக்கி வாரிப் போடுகிறது. சம்மந்தமே இல்லாத ஏதேதோ பற்றியெல்லாம் என்னிடம் ஏன் கேட்கின்றார்கள். மீண்டும் விழிக்கின்றேன். ஒன்றும் பேசாமல் பதில் கூறாமல் இருந்தால் கூடுதலாகச் சந்தேகப் படுவார்களே என்று ஏதேதோ கூற முற்படுகின்றேன்.

'சரி..... உனது நண்பனின் நடவடிக்கைகளுக்கும் உனக்கும் தொடர்பில்லை என்றே வைத்துக் கொள்வோம் பிறகேன் இத்தனை முறை அவனை சந்திக்கச் சென்றிருக்கின்றாய்...'

என்னையும் எதற்குள்ளே பின்னிக் கொள்ள முயல்கின்றார்கள் என்பது மட்டும் தெளிவாக தெரிகின்றது.

'அது ஒரு நீண்ட கதை' என்கின்றேன் அலுப்புடன்

'கதை என்றாலும் நீண்ட கதை என்றாலும் உண்மையைத் தான் நீ சொல்வாய் என்பதை நிஜமாகவே நம்புகின்றோம். சொல்' என்றான் பெரியவன். என்னை அடிக்க வேண்டாம் என்று போலீஸ்காரனுக்கு சொன்னவன் இவன்தான்.

சொல்லத் தொடங்கினேன். மூன்றாவது தடவையாக எனது சோகக் கதையை

சொல்லி முடித்ததும் 'அந்த ரசீது உன்னிடம் இருக்கிறதா.... காட்டுவாயா....' என்று கேட்டார்கள்.

'நிஜமாக' என்றேன்

எனக்கு ஏதோ புரிவது போலவும் இருக்கிறது. ஒன்றுமே புரியாதது போலவும் இருக்கிறது. நான் கூறிய அத்தனையையும் ஒருவன் எழுதி இருக்கின்றான் போலிருக்கிறது அதை எனக்கு வாசித்துக் காட்டினார்கள். பிறகு கையெழுத்திடச் சொன்னார்கள்.

விட்டு விடுவார்கள் என்று எண்ணினேன். அதுதான் இல்லை. மறுமடியும் கைப்பிடிக்குள் வைத்துக் கூட்டிச் சென்றார்கள்.

மாடிப்படி இறங்கியதும் சளசளவென்று நிறைய பேச்சுக்குரல்கள். மறுபடியும் வலையடித்த லொறிக்குள் ஏற்றினார்கள். லொறிக்குள் நிறையப் பேர்கள் ஏற்றப்படிருந்தார்கள். இன்னொரு லொறியில் இருந்து நிறைய பேர் இறக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

போலீஸ் முகங்களுக்கிடையில் விட்டும் விலகியுமாக ஒரு பழகிய முகம் தெரிந்து தெரிந்து மறைகின்றது. பேப்பர்களில் பார்த்த முகம். டக்கென நினைவில் வர மறுக்கிறது.

யார்... யார்.... என்று அலைமோதிய மனம் டக் கென நின்றது.

ஆமாம் சந்திரசேகரன் தான்! தோட்டப்பகுதிகளில் புலிகளுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்ததாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு கைதானதாக பேப்பர்கள் கூறியிருந்தன.

என்னை எங்கே கொண்டுப் போகப் போகின்றார்கள் என்று எனக்கே தெரியவில்லை.

ஊடாடிய சில உரையாடல்களிலிருந்து வெலிக் கடைக்கு இப்போதும் பிறகு அங்கிருந்து 'மஹரைக்கோ' களுத்துறைக்கோ என்றும் தெரிந்துக் கொண்டேன். எங்கே இருக்கின்றேன் என்று எனக்கே தெரியாத போது வீட்டில் இருப்பவர்களுக்கு எப்படி தெரியும்.

விடிந்ததும் வீட்டிலிருந்து யாராவது ஆபீசுக்கு ஓடுவார்கள். ஆபீசில் இருந்து யாராவது போலீஸ் ஸ்டேசனுக்கு ஓடுவார்கள். கிறான்பாஸில் கையை விரித்து விடுவார்கள். பிறகு எங்கே என்று தேடுவார்கள்! எனது

மனைவி மக்களை, அம்மாவை, தங்கையை இனி நான் பார்க்கவே மாட்டேனோ.... எனக்கு மயக்கமாக இருக்கிறது. இரும்பு வலையில் தலையை சாய்த்து கண்களை மூடிக்கொண்டேன்.

கூட்டம் கூட்டமாக எத்தனை அப்பாவிகள். பிழையொன்றும் செய்ததறியா பேதைகள். என்னைப்போல் எத்தனைப் பேர். இவர்கள் எல்லாம் வெளியே போனபின் என்ன செய்வார்கள்! என்ன செய்வார்கள் என்பது ஒரு புறமிருக்கட்டும். என்ன செய்யமாட்டார்கள்.

உடுத்தியிருந்த ஒரே சாரம். சட்டையில் உடல் பிசு பிசு வென்றிருக்கிறது. ஒரு ஆசையை உணர்வு என்னை அலைக்கழிக்கிறது. பக்கத்து அறையின் இரும்பக் கதவு கிறிச் என்று திறப்படுகின்றது. உள்ளே இருந்தவனை இரண்டு பேர் இழுத்துக் கொண்டு போகின்றார்கள் நடை ஓசை மறைவதற்குள் 'நங்க' என்று அமுக்கலான ஒரு சத்தம்..

'அம்மோவ்' என்று அலறல்.

பட்டாசு வெடிப்பது போல் படபட வென்று கேட்கிறது அடி ஓசை. 'அய்யோ அய்யோ செத்தேனே... செத்தேனே' எனும் கத்தல்கள்.

திடுக்கிட்டு எழுந்து நின்று கொண்டேன். சற்று முற்றும் பார்க்கின்றேன். ஒரு சத்தமும் இல்லாமல் இடம் அமைதியாகக் கிடக்கிறது. பிறகு காலடி ஓசை கேட்கிறது.

தலைமுடி, முகம், தோள், முதுகு, என்று தொப்பையாக நீர் சொட்டச் சொட்ட இழுத்து வந்து உள்ளே வீசிப்பூட்டி விட்டுப் போய்விட்டார்கள். பேச்சு மூச்சையே காணவில்லை. மூர்ச்சித்துக் கிடக்கிறானோ அல்லது முடிந்தே விட்டதோ தெரியவில்லை.

முடிந்து விட்டால் மட்டும் பெரிதாக என்ன நடந்து விடப் போகிறது. நாலாவது மாடியில் இருந்து கீழே குதித்து மறுபடியும் ஒருமுறை சாகப் போகின்றான். இரண்டாது மரணத்துக் பெயர் தற்கொலை.

இரத்த ஓட்டம் ஒரு கணம் நின்று ஊர்கிறது. அச்சத்தால் இரத்தம் உறைந்து விட்டது என்பது இதைத்தானோ! சற்றுத் தொலைவில் சிவப்பாக ஒரு போலீஸ்காரன் தெரிந்தான். முரடில்லாத முகம் கொண்டிருந்தான்.

அவனை எப்படிக் கூப்பிடுவது என்று தெரியவில்லை. றாளாமி என்றேன்; மாத்தியா என்றேன். சர் என்றதும் திரும்பி பார்த்தான். பிறகு அருகே வந்தான். 'கொஞ்சம் வெளியே போக வேண்டும்' என்றேன் குரலில் கூடுதலான கெஞ்சல் இருந்தது.

'நான் டூட்டியில் இல்லை' என்றான் பிறகு போய்விட்டான்.

அவனது பேச்சு, நடத்தை, முகம், ஆகியவை எனக்குப் பிடித்திருந்தது. மனதில் பதியும் ஒரு லாவண்யம் அவனது முகத்தில் இருந்தது. கொஞ்ச நேரத்தில் கொடூர முகத்துடன் வந்த ஒரு போலீஸ் காரன் என் முன்னால் நின்றான். கூண்டைத் திறந்தபடியே 'என்ன அவனிடம் கேட்டாயாமே... ஆள் சிவப்பாய் இருக்கின்றான் என்பதாலா' என்ற அடங்கிய குரலில் குலைத்தான்.

அவன் அழகாய் இருக்கும் பொறாமை இவனுக்கு இருக்கிறது.

பின்பக்கமாகக் கூட்டிப்போனான். திரும்பி வரும்போது நான் கண்ட காட்சி மீண்டும் இரத்த ஓட்டத்தை நிறுத்திவிட்டது ஒரு வினாடி.

இரண்டு கால்களையும் கட்டித் தூக்கி தலைகீழாக தொங்க விடப்பட்டிருந்தனர் நாலைந்து பேர். இரண்டு கால்களையும் தனித்தனியாக ஒரு நாளமான கயிற்றால் கட்டி; கயிற்றின் ஒரு முனையை உயரத்தில் உள்ள இரும்பு உத்தரத்துக்கு மேலாக வீசி எடுத்து ஜன்னல் கம்பியில் முடிந்து வைத்திருக்கின்றார்கள். கயிற்றின் முனையை பிடித்து இழுத்தால் தலைகீழாக அவன் இன்னும் மேலே போவான். பிடியை விட்டால் நச்சென்று தலை தரையில் மோதி அடிப்பட கீழே விழுவான்.

நான் திடுக்கிட்டுப் பயந்து விட்டதைக் கண்ட போலீஸ்காரன் 'அந்தப் பக்கம் இந்தப்பக்கம் பார்க்காதே என்றான். 'பிள்ளைப் பூச்சியை மடியில் கட்டிக் கொண்டு என்று தான் கூறுவார்கள் நாங்கள் இங்கே மரணத்தை மடியில் கட்டிக் கொண்டு உலா வருகின்றோம்.

உள்ளே நுழைந்து உட்கார்ந்துக் கொண்டேன். எங்கள் வீட்டு கறுப்பு வெள்ளை டல்மேஷன் வெளியே போய் திரும்பி வந்து கூண்டுக்குள் ஏறி அமர்ந்துக் கொள்வதைப் போல். ஒரு நாள் முடியப் போகிறது. நேற்று இரவு பிடித்துக் கொண்டு வந்தார்கள். காலையில் அனுப்பி விடுவதாகத் தான் என் மனைவியிடம் கூறினார்கள்.

நான் இன்னும் வீட்டுக்கு வராததால் எனக்கு என்ன ஆயிற்றோ என்று வினாடிக்கு வினாடி அங்கே துடித்துக் கிடப்பார்கள். சமைத்திருக்க மாட்டார்கள் - சாப்பிட்டிருக்க மாட்டார்கள். அவர்கள் என்ன செய்கின்றார்களோ என்று நானும் நான் என்ன ஆனேனோ என்று அவர்களுக்கு ஏங்கி ஏங்கி. துடித்துத் துடித்து....

அதுவே ஒரு பெரிய தண்டனைதான்.

இந்த மனக்கிலேசங்கள் எங்களை எல்லாம் வியாதிக்காரர்களாக்கி விடவும் கூடும்.

சாவோ! வாழ்வோ! ஒன்றாக இருந்து விட்டால் அதன் தன்மையே வேறு. பேரன் குடும்பம் போல் ஒன்றாகவே போய்விட்டால்.....

எங்கள் வீட்டுக்காரார் நல்லவர்தான் இருந்தாலும் மனித பலவீனங்களுடன் கூடிய ஒரு சாதாரண மனிதர் தானே அவரும். போலீஸ் பிடித்துக் கொண்டு போய் இன்னும் வெளியே விடாத ஒரு பயங்கர மனிதனையும் அவனுடைய குடும்பத்தையுமா இத்தனை நாள் வைத்திருந்திருக்கின்றேன் எனது வீட்டில் என்கின்ற எண்ணம் வந்து விட்டால்

வீட்டுக்குக் கொடுத்திருந்த அட்வான்சையும் வாங்கியாகி விட்டது. 'காலி செய்து விட்டுப் போங்கள்' என்று கூறி விட்டால்.... இதுகள் எங்கே போகும்....

அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் இந்நேரம் என்னென்ன விதமான கதைகளை கட்டிக் கொண்டார்களோ.

ஆளைப் பார்த்தால் நல்லவன் மாதிரி இருந்தானே.... அவர்களுடன் தொடர்புள்ளவர்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும்... இல்லாவிட்டால் சும்மாவா பிடித்துக் கொண்டு போவார்கள்.....

'எந்த புற்றில் எந்தப் பாம்பு இருக்கிறதோ.... யார் கண்டார்கள்...'

என்றெல்லாம் கசமுசத்துக் கொள்வார்கள். எங்கள் வீட்டுப் பெண்களை ஏளனமாய் பார்ப்பார்கள்..... கறைச்சல்கள் கொடுப்பார்கள். சுற்றி இருப்பவர்களையே சுற்றம் என்று வாழ்ந்தவன் நான்.

எண்பத்துமூன்றின் கலவரத்தின் போது எங்கள் குடும்பத்தை காப்பற்றியவர்கள் இவர்கள்.

மனைவியின் தாலிக் கொடியில் இருந்து மற்றும் நகைகள், டி.வி. ரேடியோ போன்றவைகளை எடுத்துப்போய் வைத்திருந்து கலவாரம் சூழறங்கி சுமுகமானதும் கொண்டு வந்து கொடுத்தவர்கள் இவர்கள்.

இப்போது அவர்களே என்னைப்பற்றி எதிர்மறையாகச் சிந்திக்கத் தூண்டியிருக்கலாம் எனது கைது விஷயம்.

நீர் வளையங்கள் போல் வட்டவட்டமாகச் சுற்றிச்சுற்றிப் பலவிதமான எண்ணங்கள். சோர்ந்து போய்க் கண்முடிக்கிடந்த என்னை எழச் செய்கிறது இரும்புக் கம்பியில் சாவி மோதும் இசை.

நிமிர்ந்து பார்க்கிறேன். லாவண்ய முகத்துக்குறிய வெள்ளைப் போலீஸ்காரன். ஒரு மந்தகாசப் புன்னகையுடன் நிற்கின்றான். பெண்ணாய் பிறந்திருக்க வேண்டியவன் என்ற நினைவை தடை செய்து கொள்ள முடியவில்லை.

அழகென்று எண்ணும் அத்தனையும் பெண்ணாக்கி பார்க்கும் ஆண் மன நினைவு!

'வெளியே கூட்டிப் போனானா? நான் சொல்லிட்டுத்தான் போனேன்.....' என்றான்.

'அவனிடம் கேட்டாயாமே... சிவப்பாயிருக்கின்றான் என்றா' என்று கறுப்பு மூஞ்சி கத்தியது நினைவிலோடியது. எனக்கு நம்ப முடியவில்லை! அவனுடைய அக்கரை என்னைச் சில்லிடச் செய்தது. திடீரென எனது கண்கள் பூத்துக் கொண்டன! அந்த மலர்ச்சியால் ஓடி வந்த மகிழ்வு கண்ணீராய் நிறைந்து நின்றது.

எனது கண்ணீர் அவனை நெகிழ்ச் செய்திருக்க வேண்டும். கம்பிகளுக்குள்ளாக கையை நீட்டி தலையைக் கோதிவிட்டான்.

'நான் இப்ப டியூட்டி ... ஏதும் வேண்டுமென்றால் கேள்....' என்றபடி நகர்ந்து விட்டான்.

கலங்கிய பார்வை அவனுக்கு பின்னால் ஓடியது. ஊறி நின்ற கண்ணீர் கன்னத்தில் ஓடியது. அவனுக்குள்ளே ஒரு மனிதம் இருக்கின்றது என்னும் நினைவு மனதில் ஓடியது. கண்களை இறுக மூடி மூடி அழுத்தி துடைத்துக் கொண்டேன்.

ஒரு துணை; ஒரு துணை; என்று ஓலமிட்டது மனது. தனிமை உணர்வு சற்றே குறைந்தாற்போல்..... ஒரு மெல்லிய சுகம்....! இன்னொரு முறை அவனைப் பார்க்க ஏங்கிய கண்கள் பார்வையை அங்குமிங்குமென வீசி எறிந்தன.

நான் வந்து நாலைந்து நாட்கள் ஆகிவிட்டன. ஒன்றுமே நடந்த பாடில்லை. இருக்குமிடம் தெரிந்தாலாவது ஆபீஸ் மூலமாக ஏதாவது செய்வார்கள் அதுவுமில்லை. ஒரே சாரம் சட்டையுடன், மாற்றுவதற்கு ஒரு மாற்றுத் துணியில்லாமல்..... றோட்டோரத்தில் விழுந்து கிடக்கும் அழுக்கடைந்த கஞ்சாக் குடியன்போல்.... அசுயையாய் மேலெல்லாம் கச கச வென்று ஊத்தை உடைகளுடன்.

மழைக்கால இரவு போல் ஒவ்வொரு நாளும் நீளமாக..... மிக நிளமாக....! காலையிலும் இரவிலும் காக்கால் றாத்தல் பான் சம்பலுடன். பகலைக்கு ஒரு பாரசல் சாதம். என்று நாட்கள் நடக்கின்றன. மிக மிக மெதுவாக. முழங்காலில் முகம் புதைத்து உட்காந்திருந்த என்னை முதுகில் வருடி விட்டான்.

வேறு யாராக இருக்க முடியும்....

'தூக்கம் வரலியா...' தமிழில் கேட்டான். எனக்குத் தூக்கி வாறிப் போட்டது.

'நீங்கள் தமிழா....'

'இல்லை முஸ்லீம்..... பெரியவர்தான் தமிழ் உனக்கு ஏதாவது வேண்டுமென்றால் கேள் இப்போது நான் டூட்டியில்' என்றான்.

எங்களை ஆளும் தலைவர்கள் அடிக் கடி மேடையில் கூறுவார்கள்..... 'எங்கள் மந்திரி சபையில் தமிழர்கள் இருக்கின்றார்கள்; அரச உயர் பதவிகளில் தமிழர்கள் இருக்கின்றார்கள்.... பிரச்சினை எங்களுக்கும்

‘தமிழர்களுக்கும்மல்ல..... எங்களுக்கும் பயங்கரவாதிகளுக்கும் தான்.....’ என்று

பயங்கர வாதிகள் என்று அடையாளப்படுத்தப் பட்டவர்கள் தமிழர்களாக இருந்து விட்டது தான் தமிழர்களாகிய எங்களது பிரச்சினை. போலீசில் இருக்கும் தமிழர்கள் தமிழில் பேச மாட்டார்கள். சிங்களமே தெரியாத தமிழர்களிடம் கூட சிங்களத்தில் தான் கேள்வி கேட்பார்கள்.

சிங்களப் போலீஸ்காரர்களைவிடவும் கெட்டித்தனமாக சிங்களத்தில் உரையாடுவார்கள். இத்தனை வருடம் இலங்கையில் ஜீவிக்கின்றாய் ஏன் சிங்களம் படிக்கவில்லை என்று பாஷை தெரியாத தமிழர்களைக் கடிப்பார்கள்.

சிங்களப் போலீஸ்காரர்களை நல்லவர்களாக்கி விடும் இவர்களது செயற்பாடுகள் எரிச்சலூட்டுபவை. அப்பேற்பட்டவர்கள் மத்தியில் இவன் தமிழில் பேசியது என்னைத் தூக்கிவாறிப் போட்டதில் வியப்பேதும் இல்லைதான்.

‘என்ன வேண்டும் கேள் என்றான். ஒன்றுமே கேட்காமல் யோசிக்கின்றாய்....’

‘கட்டிக் கொள்ள ஒரு மாற்றுச்சாரம் வேண்டும் என்பதில் இருந்து இந்தக் கம்பி வேலிகளைக் கடந்து போய்விட என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதுவரை கேட்பதற்கு ஆயிரம் இருக்கிறது. எதைக் கேட்பது..... எப்படிக் கேட்பது.... அதுவும் ஒரு போலீஸ் காரனிடம்.

வெறுமனே சிரித்தேன்.

‘ஏன் சிரிக்கின்றாய். தைரியமாய்க் கேள் என்றான். ‘என் மனைவியைப் பார்க்க வேண்டும்.....நான் உயிருடன் தான் இருக்கின்றேன். மூன்று வேளை சாப்பிட்டுக் கொண்டு என்பதை அவர்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.... கொஞ்சம் நிம்மதியாகவாவது இருப்பார்கள்....’

கண்களை முட்டிக் கொண்டு வந்த கண்ணீரை கஷ்டப்பட்டு மறைத்துக் கொள்ளுகின்றேன். ‘அது முடியாது’ என்றான் பட்டென்று. பிறகு ‘இங்கே வரவிட மாட்டார்கள்.... எதற்கும் நான் முயல்கின்றேன் பெரியவரிடம் பேசி....’ என்று

முடித்தான். 'வேறு ஏதாவது கேள்..... என்னால் செய்ய முடிந்ததாக.....' என்றான்.

'மாற்றிக் கொள்ள ஒரு சாரம் வேண்டும் சட்டை வேண்டும்' என்றேன்.

'எங்கிருந்து....'

'எங்கள் வீட்டிலிருந்து தான்....'

'விலாசத்தைக் கொடு' என்றான்.

இப்போது நான் மறுபடியும் யோசிக்கத் தொடங்கினேன். எந்த விலாசத்தைக் கொடுப்பது. விலாசமே இல்லை என்று கூறி என்னை ஒரு விஸ்வாசத்துடன் நோக்கத் தொடங்கியுள்ள இவனையும் போலீஸ்காரனாக்கி விடுவதா....

'என்ன யோசனை..... விலாசம் தரப் பயப்படுகின்றாயா.....' என்றான். 'இல்லை இல்லை... உங்களை சிரமப்படுத்த விரும்பவில்லை' என்றேன்....

'நாளாக்கும் நான் நைத்தான். காலையில் இருந்து பெரக்கில் சும்மாதான் இருப்பேன். போய்ப் பார்த்து விட்டு வரலாம்.... உன்னைப் பற்றியும் கூறி கவலைப் படாதிருக்கும்படி கூறிவைக்கலாம்...' என்றான்.

'வானத்திலிருந்து ஒரு தேவதூதன் வந்ததுபோல் இருந்தது எனக்கு. வீட்டு விலாசத்தைச் சொன்னேன். மனைவியின் பெயரைச் சொன்னேன். என் பெயர் சொன்னேன். மினி கல்குலேட்டர் போன்றதொரு சின்ன கறுப்பு டைரியில் நான் கூறியவைகளைக் குறித்துக் கொண்டான்.

பேயுலாவும் இரவு.

குறு குறு வென்று நான் குந்தி இருக்கின்றேன். அவன் சின்னதாகப் போடப்பட்டிருக்கும் மேசையிடம் அமர்ந்து ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றான். எழுதுகின்றான் கசக்கிப் போடுகின்றான் மறுபடி எழுதுகின்றான் மறுபடியும் கசக்கிப் போடுகின்றான்.

ராம ஜெயமாக இருக்க முடியாது.... முஸ்லீம் என்றானே.

றவுன் போகின்றான். திரும்பி வந்ததும் மீண்டும் உட்கார்ந்து எழுதுகின்றான். மீண்டும் கசக்கிப் போடுகின்றான்.

எழுதியதில் ஒன்றிரண்டை மடித்து பொக்கட்டில் வைத்துக் கொள்கின்றான்.

மற்ற மற்ற நைட்டியூட்டிக்காரர்கள், வள வளவென்று வம்பளப்பதும் அரட்டை அடிப்பதுமாக இருக்கின்றார்கள். இவன் மட்டும் வித்தியாசமானவனாக இருக்கின்றான். காதல் வயப்பட்டிருப்பானோ! அழகாகவும் இருக்கின்றான்.... அதுதான் எழுதி எழுதி கிழிக்கின்றான் என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

அழகாய் இருந்தால் தானா காதல் வரும்! எனக்கும் தான் வந்தது ஒரு காலத்தில். என்னை அவளும் அவளை நானும் உயிருக்கு உயிராகத்தான் காதலித்தோம். கணவன் மனைவியாகி விட்ட பிறகும் அந்த காதல் அப்படியேதான் இருக்கிறது. அவள் எனக்கு ரதியாகவும் நான் அவளுக்கு மதனாகவும் தான் தெரிந்தோம்.

நான் என்ன இவனைப்போல் அழகா!

நினைவு ஒரு பறவைதான். என்னைப் போல் அதை கூண்டிலடைத்து விட முடியாது. மற்ற போலீஸ்காரர்கள் வேறு பக்கம் சென்றிருந்த போது என்னிடம் வந்து 'இந்தா குடி' என்று அரை கிளாஸ் பிளேன்டியை நீட்டினான்.

மறுக்க மனமுமில்லை குடிக்கத் தேவையும் இருந்தது. 'என்ன எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றீர்கள்...'

ஒன்றுமில்லை என்றான் லேசாக முகம் சிவக்க

'கிழித்தும் கசக்கியும் பாஸ்கட்டில் போட ஏன் நேரத்தைச் செலவழித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அதற்குத்தான் கேட்டேன் என்றேன்.

'அது.... கவிதை.... நான் கவிதை எழுதுகின்றேன். என்றான்.

நிறைய முஸ்லீம்கள் கவிதைதான் எழுதுகின்றார்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

அதுதான் லேசாக இருக்கின்றதோ என்னவோ.

பாரதி பண்ணின வேலை இது. மற்ற மற்றப் புலவரெல்லாம் பூட்டிப்பூட்டி வைத்திருந்த பாட்டைத் தூக்கி றோட்டில் போட்டுவிட்டுப் போய் விட்டான் பாரதி. யார் வேண்டுமானாலும் அள்ளிக் கொள்ளுங்கள் என்று.

இவனும் கொஞ்சமாக அள்ளத் தொடங்கியிருக்கின்றான் போலிருக்கிறது..

‘மிக்கச் சந்தோசம் நீங்கள் ஒரு கவிஞர்’ என்றேன்.

‘இன்னும் ஒன்று கூட பேப்பரில் வரவில்லை....’ என்றான்.

அச்சில் வராவிட்டால் என்ன! கவிதை எழுத வேண்டும் என்கின்ற மனம் வந்ததுமே நீங்கள் கவிஞராகி விட்டீர்கள்.

அந்தக் காலத்து பொக்கைவாய்க் கிழடுகள் பாடிய பாடல்கள் எந்த பொத்தகத்தில் அச்சில் வந்ததாம். என்றேன் அவனுடைய கவலையைப் போக்குவதற்காக.

என்னுடைய எப்பேற்பட்ட கவலைகளை அவன் போக்க முன் வந்திருக்கின்றான். இது என்ன சாதாரணம்.

இப்போது தான் எழுதத் தொடங்கி இருக்கின்றேன். நிறைய கவிதைகள் வாசிப்பேன் கவிதை நூல்கள் வாசிப்பேன்.... என்று யார் யாருடைய பெயர்களை எல்லாமோ கூறினான். அவன் சொன்ன பெயர்களுக்குள் வைரமுத்துவின் பெயரும் இருந்தது.

அது ஒன்றுதான் எனக்கும் தெரிந்த பெயராக இருந்தது. சினிமாவுக் கெல்லாம் பாட்டெழுதி சிவாஜி எம்ஜியார் மாதிரி எல்லோருக்கும் தெரிந்த பெயர் அது.

ஒரு கவிதை கூட பேப்பரில் வராத சோகம் அவன் பேச்சில் தெரிந்தது. ஆனால் எழுதும் வேகத்தில் கிழித்தும் கசக்கியும் வீசும் வேகத்தில் அந்த சோகம் தெரியவில்லை. ஈசல் மொய்க்கும் லைட்டுக்கடியில் உட்கார்ந்து எழுதத் தொடங்கி விட்டான்.

எப்போது விடியும் எப்போது நாளை வரும். மறுபடி எப்போது இருட்டும் என்று ஏங்கத் தொடங்கியது மனம்.

நாளை என்பது நமக்குச் சொந்தமில்லாதது. நேற்றென்பது நம்மை விட்டு போய்விட்ட ஒன்று என்று வேதாந்திகள் கூறினாலும் நமக்குச் சொந்தமில்லாத அந்த நாளைகளும் வந்து கொண்டதான் இருக்கின்றன.

நான் ஏங்கிக் கிடந்த அந்த நாளைய இரவும் வந்தது. பெருத்த ஏமாற்றத்துடன்.

உதட்டை பிதுக்கியவாறே உள்ளே வந்தான் றவூப்.

தன்னுடைய பெயரையும் காலி என்று ஊரையும் இந்த இரண்டு நாள் பழக்கத்தில் என்னிடம் கூறி இருந்தான்.

‘வீடு மாற ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்த போதுதான் உன்னைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து விட்டார்களாம். அவர்கள் வேறு வீடு பார்த்துக் கொண்டு போய்விட்டதாகக் கூறினார்கள்.... விலாசம் தெரியாது. என்கிறார்கள் என்றான்.

எனக்கு தூக்கிவாறிப் போட்டது. ஒரு மாதம் என்ன இரண்டு மாதம் இருந்து விட்டு போங்கள் என்றாரே வீட்டுக்காரர். இது என்ன திடீர்க் கதை.

உன்னைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்த நாலைந்து நாட்களுக்குள் வீடு மாறிப் போய் விட்டார்கள் என்றால் எப்படி.

உடனே காலி செய்து விட்டுப் போங்கள் என்று விரட்டி விட்டாரா!

வீட்டையே சுற்றிச் சுற்றி வீட்டுக்குள்ளேயே வலம் வந்து வாழ்ந்து பழக்கப்பட்டு விட்ட இதுகள் வேர் பிடுங்கப்பட்ட செடிகள் போல் எங்கே வாடிக்கிடக்கின்றார்களோ. தரையில் வீசப்பட்ட மீன்கள் போல் எங்கே துடிக்கின்றார்களோ.

தெய்வமே ஏன் என்னை இப்படிச் சோதிக்கின்றாய் என்றபடி சோர்ந்து துவண்டுபோய் தரையில் இருந்து விட்டேன். அவர்கள் எங்கிருக்கின்றார்கள் என்று எனக்குத் தெரியாது. நான் எங்கிருக்கின்றேன் என்று அவர்களுக்குத் தெரியாது.

எனது மூளைக்குள் கறையான்கள் இழைகின்றன. மயக்கம் வருவது போல் இருக்கின்றது.

‘அவர்கள் வீடு மாறிப்போய்விட்டதற்காகவோ இப்படிக் கலங்குகின்றாய். நாளை அல்லது நாளை மறுதினம் அவர்கள் இருக்கும் இடத்தைக் கண்டு பிடித்து விடுவேன் நான் போலீஸ்காரன் என்பதை மறந்து விடாதே..... தெரியமாக இரு என்று எனக்கு ஆறுதல் கூறி விட்டு பாட்டெழுதிக் கிழிக்கப் போய்விட்டான்.

இவனுக்குள்ளே ஒரு மனிதஸ்நேக மனம் இருக்கிறது என்பதை உணர்கின்றேன். என்றாவது ஒரு நாள் கவிஞனாக உயர்வடைவான்.

அவனே மறுபடியும் என்னிடம் வந்து 'நீ வேலை செய்த இடத்தின் விலாசத்தைக் கொடு அவர்களுக்கு நிச்சயமாக தெரிந்திருக்கும்' என்றான். எனக்கும் அந்த யோசனை பிடித்திருந்தது. ஆபீசே நானாகவும் நானே ஆபிசாகவும் கிடந்தவன் நான்.

என்னைப் போலீஸ் பிடித்துக் கொண்டு போய்விட்டது. ஒரு நாள் ஆயிற்று வரவில்லை என்றதும் மனைவி ஆபீசுக்குத்தான் ஓடி இருப்பாள். சிவா என்கின்ற சிவராஜா இருக்கின்றார். பெர்சனல் அன்ட் பெக்டரி மெனேஜர். எனது நெருங்கிய நண்பர். என்னுடன் வீட்டுக்கெல்லாம் வருபவர். மனைவிக்கும் பழக்கமானவர்.

கம்பெனி சம்பந்தமான விளம்பரங்கள்; வேக்கென்சிகள்; கட்டுரைகள் என்பவை மூலமாக பேப்பர்காரர்களுடன் நல்ல பழக்கம் அவருக்கு. அவரிடம் இவனை அனுப்பினால் ஏதாவது நடக்கும் என்பதை உணர்ந்தவனாக ஆபீசை நினைவு படுத்திய அவனை நன்றியுடன் நோக்கினேன்.

மறுபடியும் இன்னொரு 'நாளையை' எதிர்பார்க்கும் நிலைக்கு தள்ளப்பட்டேன்.

'நாளையை'பற்றிய இந்த நினைவும் சிந்தனையும், எதிர்பார்ப்பும் தான் மனித வாழ்விற்கான ஒளி.

ஒரு வெள்ளைத்தாளையும் பேனையையும் வைத்தெழுத ஒரு மட்டையையும் என்னிடம் நீட்டினான் றவூப்.

என்னையும் கவிதை எழுதச் சொல்கின்றானோ என்று எண்ணினேன். நாவல்கள் கதைகள் கூட இப்போது நான் படிப்பதில்லை. ஒரு காலத்தில் மு.வ.வின் நெஞ்சில் ஒரு முள், கயமை, கரித்துண்டு என்று வாசித்ததுண்டு. பிறகு அதுவுமில்லை. கவிதை எப்போதுமே வாசித்ததில்லை..... பிறகெப்படி..... என்ற நினைவுகளுடன் கம்பிகளுக்கூடாக அவனை ஏறிட்டேன்.

‘உன் கைப்பட அந்தப் பெர்சனர் மேனேஜருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதிக் கொடு.... அதை அவரிடம் காட்டி உன்னைப் பற்றிக் கூறி மனைவியின் விலாசம் கேட்பேன்.’ என்றான்.

எனக்கு என்னுடைய வக்கீல் நண்பனின் நினைவுதான் வந்தது. அவனும் இப்படித்தான் முழு மனதுடன் எனக்கு உதவ முன்வந்தான். இவனும் அப்படியேதான்.

நீ நல்லவனாக இரு. நடுக் கடலில் தத்தளிக்கும் போது கூட உன்னையறியாமலே ஒரு படகு வந்து நிற்கும் என்று படித்த நினைவு வருகிறது.

அந்த வக்கீலும் இந்தப் போலீஸ்காரனும் அப்படிதான் எதிர்பாராத விதத்தில் என் முன் படகுபோல் தோன்றினார்கள். இந்த நாலைந்து நாட்களில் எனக்கு எழுத்தே மறந்து போய் விட்டது போன்றதொரு பிரமை.

பேனையைக் கையில் பிடித்து எழுதிப் பார்த்துக் கொண்டேன். கைப்பட்ட இடங்களில் வெள்ளைத் தாளில் திப்பி திப்பியாக அடையாளங்கள் - அழுக்கு - மடமடவென்று சின்னதாக ஒரு கடிதம் எழுதினேன் சிவாவுக்கு.

அன்புள்ள சிவா, கடிதம் கொண்டு வருபவர் எனக்கு உதவ முன்வரும் ஒரு போலீஸ்காரர். நானோ கூண்டில் இருப்பவன். வெளியிலிருந்து செய்ய முடிந்ததை செய்யவும். இவர் மூலம் செய்தி தரலாம். நான் சுகமாக இருப்பதை மனைவிக்கு அறிவிக்கவும் என்று மட்டுமே எழுதினேன்.

அழகிய போலீஸ்காரனுக்கு ஆங்கிலம் வாசிக்க தெரியாது என்பது எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை.

இன்றைய கல்வி நிலை அது.

மீடியம் சிங்களம் என்றால் அத்தனை பாடங்களும் சிங்களம். அதேபோல் தமிழ் என்றால் தமிழ் அவ்வளவுதான். ஆங்கிலம் விலக்கப்பட்ட பாஷையாகி விட்டது. டெலிபோனை கையிலெடுத்தால் ஹலோ என்று அந்நிய மொழியில் ஏன் கூற வேண்டும் என்று பேசும் அளவுக்கு சுய பாஷா பக்திமாண்கள் அரசவையில் இருக்கின்றார்கள்.

ஆங்கிலம் உலக மொழி. மகா ஜனங்களுக்கு உலகம் தேவையில்லை. உள்ளூர் போதும். என்று கண்ணைக் கட்டிக் வைக்கும் அரசியல் வித்தை இது.

‘ஸ்கூல்’ என்பதை ஆயிரத்தெட்டு தடவை கூறிக் கொடுத்தாலும் ‘இஸ்கூல்’ என்றே கூறும் மாணவப் பரம்பரையின் ஒரு ஒட்டுமொத்தப்பிரதிநிதியாகவே இந்த ரவூபும் இருக்கின்றான்.

என்ன எழுதி இருக்கின்றேன் என்று சிங்களத்தில் கூறினேன். கடிதத்தை மடித்து சட்டைப் பையில் போட்டுக் கொண்டான்.

மறுநாள் மாலை எப்போது வரும் என்று இன்னுமொரு தடவை ஏங்கத் தொடங்கியது மனம். அந்த ‘நாளை’ மூன்றாவது தடவையாக இன்று வந்தது. நேற்றுப்போல் இல்லாமல் இன்னொரு புதிய நாளாக நேற்றுடன் எந்த விதத்திலும் சம்மந்தம் இல்லாமல் புதிதாகக் காற்று வீசிக் கொண்டு வந்திருந்தது.

இன்றுடன் எட்டாவது நாள்.

பட்டியில் அடைப்பட்ட பன்றிபோல் இருக்கின்றேன். வெள்ளை வெளேர் என்று வெள்ளைக்காரன்போல் சிவந்த முகமும், கொழுத்த உடலும் குள்ளக் கால்களுமாக.... எஜமான் வருகின்றானா உறிநொதித்த புண்ணாக்கு வானியுடன் என்று மூஸ் மூஸ் சென்று மூச்சைவிட்டுக் கொண்டு... அமைதியற்று நான்கு சவருக்குள் வட்டமடித்துச் சுற்றி வருவதும் வாசலண்டை நின்று கம்பிகளுக்குள்ளாக வெளியே மூக்கை நீட்டி மோப்பம் பிடிப்பதும், வரும் சமிக்ஞை ஏதும் கிடைக்காததால் கொர் முர் என்று உறுமியபடி உடன் நிற்கும் தோழர்களை மூக்கால் எம்பி வீசிக் கொண்டு பட்டியை ஒரு சுற்று மறுபடியும் சுற்றி விட்டு வாசலண்டை வந்து நின்று வழியைப் பார்ப்பதுமாக....

நானும் அந்தப் பன்றியைப் போல் கூண்டுக்குள் இருந்தபடி வெளியே பார்த்துக்கொண்டு இருக்கின்றேன்.

அதோ ரவூபின் தலை தெரிகின்றது. முதலில் தலை பிறகு தோள்.... பிறகு உயர்த்திய கை.... படியேறி வருகின்றான். என்னைப் பார்த்துவிட்டான். வலது கையை மடக்கிக் கட்டை விரலை உயர்த்திக் காட்டுகின்றான் வெற்றி என்பது போல்.

எனக்குக் கையமர்த்திக் காட்டி விட்டு றவுன் போய்விட்டான். கண்டேன் சீதையை என்று ராமனுக்கு அனுமன் கூறியதுபோல் கட்டை விரல் உயர்த்தி சமிக்ஞை காட்டியவன் பிறகு வந்தான் விலாவாரியாகக் கதை கூற.

பள்ளி வயதில் சினிமாப்படம் பார்த்துவிட்டு சீன் மாறாமல் கதைசொல்வது போல் தான் சென்று வந்த கதையை - வென்று வந்த கதையை கூறத் தொடங்கினான்.

சிக்கூரிட்டி கேட்டில் இவனை உள்ளே விட மாட்டேன் என்றானாம் கேட்காரன் - அதாவது காவலாளி. தான் போலீஸ் யுனிபார்மில் போகாதது தவறாகப் போய் விட்டது என்றான். போலீசாகவே போயிருந்தாலும் கூட உள்ளே விட்டிருக்கமாட்டான் செக்கூரிட்டி ஆபிசர். செக்கூரிட்டிக்கு மாதம் எண்பதாயிரம் என்று எண்ணிக் கொடுப்பவர் உள்ளே இருக்கும் எங்கள் முதலாளி. காக்கி சட்டையுடன் வருபவரல்ல.

உள்ளே இருப்பவர்களின் அனுமதி இல்லாமல் யாரையாவது உள்ளே கூட்டிக் கொண்டுபோய் விட்டால் தொலைந்தான் காவலாளி. வரச் சொல் உன் பெரியவரை என்பார் எங்கள் பொஸ்.

எஸ் சேர் என்று வந்து நிற்கும் அவரிடம் 'வாசலில் நாய் வைத்திருப்பது குலைப்பதற்கு.... விரட்டுவதற்கு... வாலாட்டுவதற்கல்ல என்று கூறி அவனிடம் சொல்லி வை.... எச்சரித்து வை என்பார்.

செக்கூரிட்டி பெரியவனோ போகும் போது உனது இன்றைய சம்பளத்தை வெட்டச் சொல்லி விட்டார் என்று கூறி விட்டுப் போவான். அதே போல் வெட்டியும் விடுவான்.

இதற்கெல்லாம் பயந்து கொண்டே உள்ளே இருப்பவர்கள் அனுப்பாதே என்றால் இவர்கள் அனுப்ப மாட்டார்கள். கேட்டில் நிற்பவர் யாராக இருந்தாலும். இவனுக்கும் அதேதான் நடந்திருக்கின்றது. எனது நண்பரின் பெயரைக் கூறி அவரைப்பார்க்க வேண்டும் என்றானாம்.

நீங்கள் என்ற கேள்வி எழுந்ததும் தன் பெயரைக் கூறி இருக்கின்றான். செக்கூரிட்டி ஆபீசர் டெலிபோனில்

கேட்டிருக்கின்றார். 'தன்னுடன் ஒருவர் பேசிக் கொண்டிருப்பதாகவும் கொஞ்ச நேரம் வெயிட் பண்ணும் படியும் இருந்தாலும் வந்திருப்பவரை தனக்குத் தெரியாது என்றும் ஏன் பார்க்க வேண்டும் என்பதும் தெரியவில்லை என்றும் உள்ளே இருந்து பதில் வந்திருக்கிறது.

'காத்திருக்க வேண்டும் என்றால் எவ்வளவு நேரம்'

'அது தெரியாது உள்ளே போனவர் இப்போதுதான் போனார். எவ்வளவு நேரம் பேசுவார்களோ தெரியவில்லை. வந்திருப்பவரும் பெரிய மனிதர்....'

'அவருடன் இருப்பது யார்' என்று கேட்டானாம்.

'அது உங்களுக்கு தேவையில்லாதது' என்று முகத்திலடித்தாற்போல் பதில் வந்திருக்கிறது. உடனே இவன் 'இது முக்கியமானதும், அவசரமானதுமான காரியம்' என்ற பீடிகையுடன் எனது பெயரைக்கூறி 'அவர் பற்றிய செய்தி' என்றானாம். டக் கென்று எழுந்து நின்ற செக்கூரிட்டி ஆபீசர் 'சார் இப்போது எங்கிருக்கின்றார்.... நீங்கள் யார்.... எங்கிருந்து வருகின்றீர்கள்' என்று பரபரத்தானாம். 'அது உங்களுக்குத் தேவையில்லாத விஷயம்' என்று இவனும் திருப்பி அடித்தானாம்.

செக்கூரிட்டி ஆபீசர் சற்றே இறங்கி வந்து பத்திரிக்கை ஆபீசில் இருந்து எடிட்டர் ஒருவர் வந்திருக்கின்றார் என்று அவர் பெயரையும் சொல்லி இருவரும் சேர்ந்தால் மணிக்கணக்கில் உரையாடுவார்கள்...' என்றும் கூறியபடி டெலிபோனில் பேசினாராம்.

இவனுக்குத் தனது காதுகளையே நம்ப முடியவில்லையாம். அந்த மனிதருக்குத்தானே இவன் எத்தனை கவிதைகள் எத்தனை கடிதங்கள் எழுதி எழுதி சலித்துப் போயிருக்கின்றேன்... இன்று எப்படியும் ஆளை மடக்கிப் பிடித்து விடவேண்டும் என்னும் நினைவுகளுடன்.

'இந்தாருங்கள் இந்தக் கடிதத்தை கொண்டு போய் கொடுங்கள் அவர்தான் எழுதிக் கொடுத்தார்' என்று கூறினானாம். கடிதத்துடன் செக்கூரிட்டி உள்ளே ஓட சுவற்றிலடிபட்ட பந்தைப் போல் அந்த மேனேஜரே வெளியே

ஓடி வந்து இவனையும் இழுத்துக் கொண்டு உள்ளே ஓடி அந்த ஆசிரியருக்குப் பக்கத்தில் அமர்த்திக் கொண்டாராம்.

அவரைப் பற்றி நீங்கள் தைரியமாகப் பேசலாம். இவர் ஒரு பிரபல்யமான பத்திரிக்கை ஆசிரியர். அத்துடன் வக்கீல், அரசியல் வாதிகளுடன் பழகுபவர். இவரைப் பற்றிய செய்தி ஏதாவது அறிந்து கொள்ள முடியுமா என்றுதான் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

காக்கை உட்காரும் முன்பே பனம்பழம் வழந்த மாதிரி நீங்கள் செய்தி கொண்டு வந்திருக்கின்றீர்கள்.....

அவருடைய மனைவி ஒரே அழகையும் கண்ணீருமாய்... ஏதாவது செய்தி கிடைத்ததா... எங்கே வைத்திருக்கின்றார் என்று கேட்டபடி....

இன்று ஏதாவது செய்தியுடன் வருவேன் என்று ஒவ்வொரு நாளும் சொல்லிச் சொல்லி..... அவர்களும் ஏமாந்து இன்றுதான் நல்ல செய்தி கிடைத்திருக்கிறது. கூறுங்கள் அவரைப் பற்றி.....'

என்னைப் பற்றிய, நான் இருக்கும் இடம் பற்றிய, மனைவி மக்கள் என்ன ஆனார்களோ என்று ஏங்கியது பற்றிய, மாற்ற ஒரு சாரம் கூட இல்லாமல் மயங்கிய நிலை பற்றிய அனைத்தையும் கூறியிருக்கிறான்.

'இப்போது விஷயம் சரிதானே... நான் கிளம்புகின்றேன், ஏதாவது வேண்டுமென்றால் தயங்காமல் கேளுங்கள்' என்றவாறு ஆசிரியர் கிளம்புகையில் இவன் தன்னைப் பற்றி தனது கவிதைகள் பற்றி? இடைவிடாது அவருக்கு அனுப்பியது பற்றியும் கூறினானாம்.

'அது என்ன பெரியவேலை அனுப்புங்கள் போடுவேன்' என்றாராம்.

'நிறைய அனுப்பியிருக்கின்றேன்' என்றானாம்.

இன்னும் நிறைய அனுப்புங்கள்' என்று கூறிவிட்டுப் போனாராம்.

அவர் போனபின் என் குடும்பம் பற்றி வீட்டின் புது விலாசம் பற்றிச் கேட்டிருக்கின்றான். அதே வீட்டில்தான் இருக்கின்றார்கள். நேற்றும் போய் ஆறுதல் கூறிவிட்டுத்தான்

வந்தேன். ஒரு பிரயோஜனமுமில்லை. சதா அழுதபடி, ஓழுங்காக சமைப்பதில்லை. சரியாக சாப்பிடுவதில்லை...'

எனக்கு நெஞ்சை அடைப்பது போல் இருக்கிறது. அவனோ இன்னும் கூறிக் கொண்டிருக்கின்றான். எங்கள் வீட்டு பிரச்சினைப் பற்றி அம்மாதான் சிவாவிடம் கூறியுள்ளார்கள். அட்வான்சையும் வாங்கி விட்டதால் வீட்டுக்காரர் எந்த நேரமென்றாலும் தங்களைப் போகச் சொல்லலாம் என்பதையும் கூறியுள்ளார்கள்.

நிலைமைகளை விளக்கி நண்பர் எங்கள் பொஸ்ஸிடம் பேசினாராம். பெரியவரின் அனுமதியுடன் வீட்டுக்காரரைக் கண்டு பேசி நான் வெளியே வரும்வரை அவர்களைப் பத்திரமாகக் கவனித்துக் கொள்ளும்படிக் கூறியுள்ளார். நாங்கள் மீளப்பெற்ற முன் பணத்தை கம்பனி வீட்டுக்காரரிடம் கொடுத்துள்ளதாம்....

என் பெயரில் கடன் என்று பற்றெழுதிக் கொண்டிருப்பார்கள். என்றாலும் இடுக்கண் களைந்த அந்த பேருதவி. 'உங்கள் பெயரைக் கூறியதும் அந்த ஆபீசர் காட்டிய பதற்றம்.... பேர்சனல் மெனேஸர் ஓடி வந்த ஓட்டம்.

நீங்கள் அமர்ந்து வேலை செய்த மேசையைக் கூடக் காட்டினார்கள், சுற்றும் நாற்காலியுடனான பெரியமேசை, மூலைக்கொன்று என மூன்று டெலிபோன்கள்....' வியந்து போனான் அவன்.

நானும்தான் வியந்து போனேன். அவன் என்னை நீங்கள் போட்டுப் பேசியதால். நேற்று வரையும் 'நீ' தான்.

ரோட்டோரத்தில் சயனித்தெழுமும்பும் கஞ்சாக்காரன் போலத்தானே நானும் கிடக்கின்றேன்.

ரவூப் பிற்குத் திடீரெனக் கோபம் வந்து விட்டது.

'நான் போனபோது ஏன் வீடு மாறி விட்டதாகப் பொய் சொல்ல வேண்டும்.... போலீஸ்காரனிடமே பொய்யா'

'போலீஸ் என்றதால் தான் பொய்' என்றேன்.

நீங்கள் போலீஸ் உடையில்தானே போனீர்கள். அதுதான் இல்லை என்று கூறிவிட்டார்கள். பொது மக்களுக்கு போலீஸ் மேல் நம்பிக்கை இருக்க வேண்டும். அது இல்லை

என்றால் அப்படித்தான்... உதவி செய்யவே போனாலும் ஒளிந்து கொள்ளுகின்றார்கள் பார்த்தீர்களா....

எங்கள் வீட்டுக்காரர் சிங்களவர்தான். ஆனால் அரசியல்வாதியல்ல. அவர்களுக்குத்தான் தமிழர்கள் என்றதுமே ஒரு இது. எல்லா மக்களுமே அரசியல்வாதிகள் போலிருந்தால் 83 ல் நாங்கள் மிஞ்சி இருப்போமா....

‘சரி சரி பரவாயில்லை. நாளைக்கு மறுபடியும் உங்கள் வீட்டுக்குப் போகின்றேன் உங்களுக்கு மாற்றுடுப்பு கொண்டு வருவேன்’ என்றான்.

தயவு செய்து போலீஸ் உடையில் போகாதீர்கள் என்றேன்.

மிகவும் குதூகலமாக இருந்தான்.

எனக்குத்தான் கொஞ்சம் சங்கடமாக இருக்கிறது. என்னதான் இருந்தாலும் நான் உள்ளே இருப்பவன் காரணமே இல்லாவிட்டாலும் கூட! அவனோ எனக்குக் காவலிருக்கும் போலீஸ்காரன். அவன்போய் எனக்குச் சாரமும் சட்டையும் கொண்டு வருவதென்றால் எனக்குச் சங்கடமாகத்தான் இருக்கிறது. வேண்டாம் வேண்டாம் என்று மறுத்தேன். நீங்கள் தூக்கிக் கொண்டு வரவேண்டாம் வீட்டில் யாரையாவது கொண்டு வரச் செய்யுங்கள் என்று மறுத்தேன். எனது கோரிக்கையை அவன் தவறாக புறிந்துக் கொண்டான்.

கண்ணைச் சிமிட்டியபடி ‘சரி சரி எங்கள் பெரியவரிடம் பேசிப் பார்கின்றேன். அவர் மிகவும் நல்லவர். உங்கள் மேல் சுமத்தப்பட்டுள்ள குற்றத்தின் தன்மை பற்றி மெதுவாகக் கேட்டறிந்து கொண்டால்... மனைவியைக் கூட்டி வந்து காட்ட முடியுமா முடியாதா என்பது தெரியும்... தைர்யமாக இருங்கள் ஏதாவது செய்கின்றேன்’ என்றான்.

மேசையிடம் போயமர்ந்துக் கொண்டான்.

அவனுடைய உற்சாகம் எனக்குப் புரிகின்றது. கவிதை பேப்பரில் வந்து விட்டது போன்ற களிப்பு முகத்தில் மிதக்கிறது.

மேகத்தில் மிதக்கும் நிலா போல்!

அடுத்த நாள் சாரம் சட்டையுடன் வந்து நிற்கின்றான். என்னுடைய சாரம் வீட்டு நினைவுகளையும் இழுத்துக்கொண்டே வந்திருந்தது.

என்னுடைய மனைவியை, பிள்ளைகளை, அம்மாவை, தங்கையை அத்தனை பேரையும் சந்தித்து பேசியது பற்றிக் கூறினான்.

கோப்பி ஊற்றிக் கொடுத்தது பற்றியும், முதல் முறை இல்லை என்று கூறி அனுப்பி விட்டதற்காக மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டது பற்றியும் கூறினான். போலீஸ்காரர்கள் அவரை அடித்து இழுத்துக் கொண்டு போன சம்பவத்தால் போலீஸ் என்றாலே ஒரு எரிச்சலும், வெறுப்பும், அச்சமும், வருகின்றது அதனால் தான் இல்லை என்றோம் என்று கூறினார்கள் என்றும் கூறினான்.

உங்களைப் பற்றிக் கேட்டதும் அவர்கள் எப்படி மகிழ்ந்து போனார்கள் என்றும் என்னை மட்டுமாவது கூட்டிப்போய் அவரைக் காட்டும்படி மனைவி கெஞ்சியது பற்றியும் கூறினான்.

உடனே முடியாவிட்டாலும் இரண்டொரு தினங்களில் கூட்டிப்போவதாகவும் எனக்கு ஒன்றும் நடக்காமல் தான் பார்த்துக் கொள்வதாக என் மனைவிக்கு அவன் அளித்து வந்திருந்த உறுதி பற்றியும் கூறினான்.

டிப்பார்ட்மெண்ட் பெரியவரிடம் என் விஷயமாகப் பேசியதாகக் கூறியவன் பெரியவர் ரொம்பவும் நல்லவர் என்பதை மீண்டும் வலியுறுத்திக் கூறினான்.

எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது.

போலீஸ்காரன் ஒருவன் என் விலாவில் குத்தியபோது 'எப்பா.... காண்ட எப்பா....' என்று அந்த காண்டபிளைக் கோபித்து கொண்டவன்தான் பெரியவனாக இருக்க வேண்டும். அதன் பிறகு யாரும் என்னை அடிக்கவோ துன்புறுத்தவோ இல்லை அவன் நல்லவனாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

அந்த நல்லவனிடம் தான் இவன் போவதாகக் கூறுகின்றான். என்னைப் பற்றி விசாரிக்க. என் மனைவி என்னை வந்து பார்க்க அனுமதி கேட்க...

இன்னொரு வாரமும் ஓடிவிட்டது.

ஒரு நாள் இரவு என்னிடம் வந்த போது சுரத்தில்லாமல் இருந்தான். ஏதோ இனம் தெரியாத சோகத்துடன் இருந்தான்.

வழமையாக என்னிடம் வந்து ஏதாவது பேசி, ஆறுதல் கூறி தைரியம் சொல்பவன், ஏதோ வருவதும் போவதுமாக, இருந்தான். என்னைப் பார்கின்றான் இல்லை. மறுபக்கமாகத் திரும்பிக் கொள்கின்றான்.

எனக்கு அவனது நடத்தை வினோதமாக இருக்கின்றது.

இவன் என் விஷயமாகப் பெரியவரைப் பார்க்கச் சென்றபோது அவன் ஏதும் இல்லாதது பொல்லாததுகளை அள்ளி வைத்திருப்பானோ தெரியவில்லை. என்மேல் நம்பிக்கை வைத்திருந்த இவனது மாற்றத்துக்குக் காரணம் தெரியாமல் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

ரகசியமாக ஒரு கிளாஸ் தேநீர் தந்து 'ம்ம்' என்கின்றான்.

வேண்டாம்' என்கின்றேன்.

'ஏன்' அவன் கேட்டான்.

'ஏன்' நானும் கேட்டேன். இரண்டும் வித்தியாசமான 'ஏன்'கள்

புதிதாகக் காதல் வயப்பட்டவர்களின் சினுக்கம்போல் - ஊடல் போல் - ஒருவரை ஒருவர் பார்ப்பதும் திரும்பிக் கொள்வதுமாக 'பரவாயில்லை குடியுங்கள் சொல்கின்றேன்' என்றான். நான் அவனது முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

'நான் ராஜினாமா செய்யப்போகிறேன்' என்றான் திடீரென.

என் தலையில் யாரோ சம்மட்டியால் அடித்தது போல் இருந்தது.

எனக்கு உதவி செய்ய வருகின்றவருக்கெல்லாம் என்ன நடக்கிறது. எல்லோரும் இப்படி பாதிப் பாதியிலேயே விலகிப்

போய் விடுகின்றதை ஜீரணித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. நான் பாதி நல்லவன் தான் போலிருக்கிறது.

எனது நம்பிக்கைகள் மட மடவென்று சரிகின்றன. கையில் சூடு பறக்கும் தேனீருடன் அப்படியே சோர்ந்து போய உட்கார்ந்திருக்கின்றேன்.

‘ஏன்’ என்று மறுபடியும் கேட்டேன்.

‘பிடிக்கவில்லை....’

‘எது’

‘இந்த உடுப்பு, இந்த உத்தியோகம், இந்த இடம் ஒன்றுமே பிடிக்கவில்லை’

நீங்களும் போய்விட்டால் என் கதி! பேச்சுத்துணைக்குக்கூட ஆளில்லாமல் செத்தே போய் விடுவேன்... ஏன் என்ன நடந்தது திடீரென்று.....’

‘அதுதான் சொன்னேனே பிடிக்கவில்லை என்று....’

‘திடீரென்று ஏன் பிடிக்காமல் போயிற்று. எனக்கு உதவி செய்வதாகக் கூறி அதில் தடங்கல்கள் ஏற்பட்டதால் வந்த ஆதங்கமா... அதற்காக யோசிக்காதீர்கள். நீங்கள் இங்கு இருப்பதே எனக்கு ஒரு உதவி தான். ஒரு அன்பு தான். நீங்கள் இல்லாத இந்தக் கட்டிடத்தை என்னால் நினைத்துப் பார்க்கவே முடியாது...’

‘உங்களை இங்கேவிட்டு விட்டுத் தனியாகப் போக மாட்டேன்.’

‘தனியாகப் போகாமல்...’

‘உங்களையும் இழுத்துக் கொண்டு தான் போவேன்....’

நான் திடுக்கிட்டேன்.

‘என்னது... என்னையும் இழுத்துக் கொண்டா... சம்மா கிடந்த சங்கை இவர்கள் கையில் தூக்கிக் கொண்டார்கள் நீங்கள் அதைப் பிடுங்கி ஊதிக் கெடுக்க முயல்கிறீர்கள்.

என்னையும் கரந்தடிப் படைக்காரன் என்று முத்திரை குத்திக் கொள்வார்கள். கரந்து வாழவே தெரியாதவன் நான்... உங்களுக்கு என்ன பிடித்திருக்கிறது இன்று.....!’

‘பைத்தியம் தான் வேறென்ன..!’

ஏதோ சப்தம் கேட்கிறது. நாலைந்து காக்கிச்சட்டைக்காரர்கள் ஒருவனை அடித்திழுத்துக் கொண்டு வருகின்றனர்.. அவனால் நிற்கக் கூட முடியவில்லை. அவர்களுடைய தோளில் தொங்கிக் கொண்டு போகின்றான்.

அடித்தே அவனது காலை உடைத்து விட்டார்கள் போலிருக்கிறது. நான் பாக்கியசாலி அப்படி ஏதும் நடக்கவில்லை...

எங்கோ ஒரு இரும்புக் கதவு திறபட்டு மூடிக் கொள்கிறது.

‘இவன் உண்மையிலேயே ஒரு குற்றிவாளியோ அல்லது உங்களைப்போல் ஒரு அப்பாவியோ யார் கண்டார்கள்...’ என்கின்றான்.

என் கண்கள் விரிந்தன. அப்படி என்றால் அப்படி என்றால் நான் குற்ற மற்றவன்; அப்பாவி என்பதை இவன் நம்புகின்றான்... ஏற்றுக் கொள்கின்றான். இரும்புக் கம்பிகள் எனது கைகளுக்குள் ஈர்க்குக் குச்சிகள் போல் மெலிகின்றன... எழுந்து நிற்கின்றேன்.

‘நான் குற்றமற்றவன் என்பது உங்களுக்குத் தெரிகிறதா...’

‘ஆம் என்றுதலையை ஆட்டினான் ‘எனக்குமட்டுமென்ன அவர்களுக்கும் தெரிகிறது...’

‘பிறகு ஏனாம் என்னைக் கொண்டு வந்து...’

அதுதான் பிடிக்கவில்லை.... விலகி விடப் போகிறேன் என்றான்....’ எனக்குப் பிடிக்கவில்லை... ஒன்றுமே பிடிக்கவில்லை....’

நீங்கள் ஏன் போக வேண்டும்... நீங்களா பிடித்துக் கொண்டு வந்தீர்கள்..... அவர்களைப் போகச் சொல்லுங்கள்....’

‘அவர்கள் என்ன செய்வார்கள். விலாசத்தைக் கொடுத்து ‘பிடி’ என்று கட்டளை வந்தது பிடித்து விட்டார்கள்.... அடி என்றிருந்தால் உங்களை அடித்தே கொன்றிருப்பார்கள்.’

‘பிடி என்று கட்டளையிட்டவர்களைப் போகச் சொல்லுங்கள் என்றேன் ஆத்திரத்துடன்’ ‘போக மாட்டார்கள் அதிகாரத்தை கையில் வைத்திருப்பவர்கள் எப்படி போவார்கள்’ என்றான்.

‘போகச் செய்யுங்கள்’ என்றேன் பிறகு அழுத்தமாக ‘போகச் செய்வோம்’ என்றேன். ‘நான் உங்களிடம் முன்று கேள்விகள் கேட்கலாமா என்றான்.....’

நான் மௌனமாக இருந்தேன்.

‘நீங்கள் போலீசில் ஏதாவது கம்பினேய்ண்ட் செய்தீர்களா!’

‘அதை வாபஸ் பெறும் படி உங்களிடம் கேட்கப்பட்டதா!’

வாபஸ் வாங்க வேண்டாம் என்று உங்கள் வக்கீல் கூறினாரா!’

‘அதுதான் உள்ளே வந்திருக்கின்றீர்கள். உங்கள் நண்பராகிய வக்கீலின் மனைவி யாழ்ப்பாணம்; இப்போது வெளிநாட்டில் என்பவைகளை வைத்துப் பின்னிக் கொண்டுள்ளார்கள்.’

பிராதை வாபஸ் வாங்குவதாகக் கூறினால் என்னை விட்டு விடுவார்களா....’

அவசரமாக கேட்டேன்.

‘இனி முடியாது. ஒரேயடியாக முடியாது என்பதல்ல சிரமம்.... உத்தரவு போட்ட பெரியவர் யாரென்று தெரிய வேண்டும். அவைகள் வேதரகசியங்கள் போன்றவைகள். விளக்கங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவை. விளக்கங்களுக்கு கட்டுப்படாதவை.... அவர் ஒரு சாதாரண மனிதராகத்தானே இருந்தார்...’

தனக்குள்ளாகவே முணுமுணுத்தான். அந்த முணுமுணுப்பு எனக்கும் கேட்டது. பதறிப் போனேன். கைபிடிக்குள் கம்பிகள் வீங்கி பெருத்தன. ஒவ்வொன்று ஒவ்வொன்றாய்க் கழன்று கழன்று எழும்பி எழும்பி சிரசில் தாக்கின.

‘எவ்வளவு நல்லவனாகத் தெரிந்தான் அந்த புது வீட்டுக்காரன்...’

எனது முனகல் அவனுக்கும் கேட்டிருக்கிறது. என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

‘அவன் நல்லவனாகவே இருந்தாலும் போலீஸ் பிரஷர் அவனை ஒரு மார்க்கம் தேடத் தூண்டியிருக்கிறது. கமளேய்ண்டும் வாபசாகவில்லை. போலீசின் விரட்டலும் குறைய வில்லை.

ஆகவே தனது உறவினரான ஒரு பெரிய ஆபீசரிடம் எதேச்சையாகக் கூறி அழுதிருக்கின்றான். அதுவும் அவனாக போகவில்லை! அழகான அவனுடைய மனைவியின் மைத்துனன் அவன் அவரைத்தேடி அடிக்கடி வீட்டுக்கு வருவதுண்டாம்.

அரசியல் செல்வாக்கும், உயர்ந்த பதவியும் கொண்ட அவன் அடிக்கடி வந்து போவது தன்னைத் தேடி அல்ல என்பது இவருக்கும் தெரிந்தே இருக்கிறது. ஆனாலும் கண்டு கொள்ள வில்லை.

இவனிடம் தான் ஒரு நாள் இந்த போலீஸ் தேடல் பற்றிக் கூறி இருக்கின்றான். தான் ஒரு இக்கட்டில் மாட்டியிருப்பதாகக் கூறியிருக்கின்றான்.

‘ஐயா நிக்காங் இண்ட்’ என்று வெகுண்டெழுந்தவன் அவரைக் காப்பாற்ற உதவுவதன் மூலம் தன்னுடைய கறுப்புக்களை வெள்ளையாக்கிக் கொண்டான்.

நீங்கள் யார் பௌத்தன். சிங்களவன். இந்தத் தேசத்தின் உரிமையாளன்.

அவன் யார். அந்நியன். கொட்டியா அவன் எப்படிப் போலீசை உங்கள் மேல் ஏவி விடலாம்.

எங்கள் பெரியவர் கேட்டிருக்க வேண்டும் இதை. அவனை மரங்களுக்கு உரமாக்கி இருப்பார் என்று பொரிந்து தள்ளி இருக்கின்றான்.....

முடிவு....! தெரிந்தது தானே. எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது. ஒரு கல்லூரி அதிபர் தன்னிடம் வீணாக வாதாடி வேண்டாத முறையில் நடந்து கொண்டார்கள் என்பதற்காக; அந்த மேல்வகுப்பு மாணவர்கள் அத்தனை

பேரையும் காணாமல் செய்து விட்டாராம். அவரது உறவினர் ஒருவர் பட்டாளத்தில் பெரியவராம்.

அப்பாடா நான் பிழைத்துக் கொண்டேன். மரத்துக்கு உரமாகவோ, காணாமலோ போய்விடாமல் இன்னும் உயிருடன் இருக்கின்றேன்.

‘போலீஸ் பிராதை வாபஸ் வாங்கி விட்டால் என்னை விட்டு விடுவார்களா....? மீண்டும் அவசரமாகக் கேட்டேன். ‘மாட்டார்கள்... வெளியே போன பிறகு நீங்கள் ஒன்றும் செய்யமாட்டீர்கள் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம். புலிகளுக்கு உதவி செய்கின்றீர்கள் என்கின்ற சந்தேகத்தின் பேரிலேயே நீங்கள் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கின்றீர்கள்.

உங்கள் வக்கீல் நண்பர் மேலும் அதே குற்றிச்சாட்டு இருக்கிறதாம். போலீஸ் தேடுகிறது என்றதும் அவர் வெளியே பறந்து விட்டாராம். உங்களை உள்ளே வைத்திருக்காவிட்டால் நீங்களும் ஓடி விடலாம் என்பது மேலதிகக் குற்றச்சாட்டு...

அப்படி என்றால் எனக்கு விமோசனமே இல்லையா... என்னை வெளியே விடவே மாட்டார்களா.... எனக்கு பாஸ்போர்ட்டே இல்லை நான் எப்படி வெளி நாட்டுக்கு ஓடுவேன்.....’ சின்ன குழந்தைபோல் அலைக்கழிக்கின்றேன்.

‘விமோசனம் இருக்கிறது. விடுதலையும் இருக்கிறது.’ என்றான் மெதுவான குரலில். ‘எப்படி’ அவன் முடிக்கும் முன்பே கேட்டேன்.

‘இவர்களிடம் இருக்கும் அதிகாரத்தைப் பிடுங்க வேண்டும். அந்த அதிகார பலத்தை வைத்துக் கொண்டுதானே இப்படி ஆட்டம் போடுகின்றார்கள்.

மாமனுக்கு வேண்டிவன், மச்சானுக்கு வேண்டியவன், மனைவிக்கு வேண்டியவன் என்று பேயாட்டம் ஆடிக் கொண்டு ஒன்றுமே தெரியாத உங்கள் போன்றவர்களை இப்படி இழுத்து வந்து அடைத்து வைத்துக் கொண்டு....

‘அதிகாரத்தை எப்படிப் பறிக்க முடியும்....’

‘ஏன் முடியாது ஜனநாயக முறைப்படியான வாக்குப் பலத்தால் தான்.’

‘அதற்கு எலக்ஷன் வரவேண்டுமே...’

‘ஓஹோ... நீங்கள் இருட்டுக்குள் என்பதால் தெரியவில்லை. எலக்ஷன் வந்து விட்டது. மறுபடியும் இவர்களே வந்து விடாமலிருக்க நிறைய பாடுபடுகின்றோம்.’

‘எனக்குப் புரிவதுபோவும் இருக்கிறது!

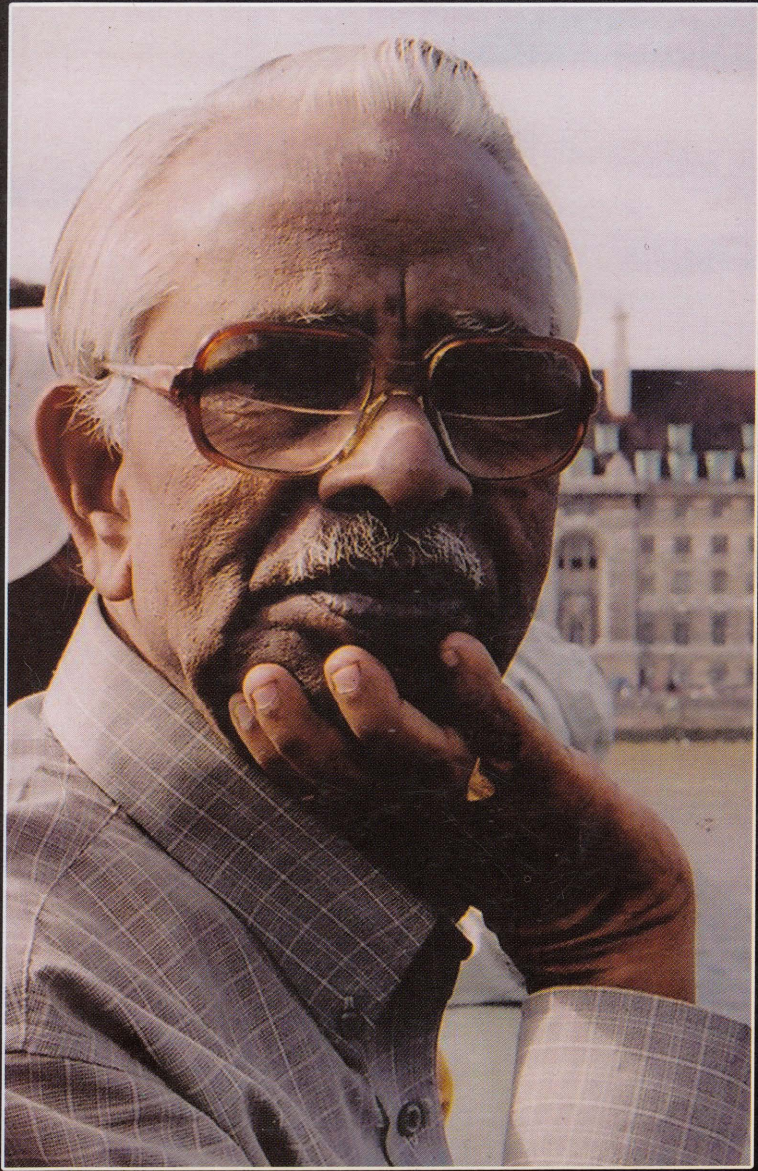
இவன் அடிக்கடி வராமல் இருப்பதும் லீவ் எடுப்பதும் வரும்போது ரொம்பவும் களைத்துப் போய் வருவதும்....

‘எங்கள் வீட்டிலும்...’ என்று நான் தொடங்கு முன்பே அவன் கூறுகின்றான் ‘உங்கள் வீட்டு வாக்குகள் மட்டுமல்ல... உங்கள் பகுதி முழுக்க எங்கள் பக்கம் தான்’ என்கின்றான் ரகசியமாக.

குடை நிழல் இருந்து குஞ்சரம் ஊரும் இவர்களுக்கு நடை மெலிந்து நலிவுறும் எங்கள் நிலை எங்கே தெரியப் போகிறது. அதனால்தான் சொல்கின்றோம் குடையைப் பிடுங்க வேண்டும் என்று

‘குடையை மட்டுமல்ல குஞ்சரத்தையும் சேர்த்து’ என்கிறது மனம்.

முற்றும்.

300/-

எஸ். கோடகே சகோதரர்கள்

675, பி. டி. எஸ். குலர்தன மாவத்தை, கொழும்பு 10.
தொலைபேசி: (011) 2685369, 2686925, 4-614904
பழனியபநநஅ:எடவடம றுறற.பழனியபந.உழுஅ
godageem@slt.lk www.godage.com

ISBN 978-955-30-2817-4

அட்டை வடிவமைப்பு : மேமன்கவி